

Nhất Lộ Hữu Nhĩ Chi Xe Đạp Tình Yêu

Contents

Nhất Lộ Hữu Nhĩ Chi Xe Đạp Tình Yêu	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	3
4. Chương 4	4
5. Chương 5	6
6. Chương 6	7
7. Chương 7	8
8. Chương 8	9
9. Chương 9	10
10. Chương 10	11
11. Chương 11	12
12. Chương 12	14
13. Chương 13	15
14. Chương 14	17
15. Chương 15	20
16. Chương 16	22
17. Chương 17	26
18. Chương 18	31
19. Chương 19	33
20. Chương 20: Kết Thúc	35
21. Chương 21: Phiên Ngoại 1: Ghen – Tình Dịch	37
22. Chương 22: Phiên Ngoại 2: Ghen	39
23. Chương 23: Phiên Ngoại 3: Buổi Tối Ở Chung Đầu Tiên	42

Nhất Lộ Hữu Nhĩ Chi Xe Đạp Tình Yêu

Giới thiệu

Edit: Thích DươngThích Thiều Thương còn nhớ rất rõ, lần đầu tiên hắn nhìn thấy Cố Tích Triều là trong một buổi chạng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-lo-huu-nhi-chi-xe-dap-tinh-yeu>

1. Chương 1

Thích Thiều Thương còn nhớ rất rõ, lần đầu tiên hắn nhìn thấy Cố Tích Triều là trong một buổi chạng vạng trời trong nắng ấm (trời trong nắng ấm ... chạng vạng? tiểu Thích: Triều Triều, chỉ cần có người, buổi tối cũng có thể có trời trong nắng ấm ~). Ngày đó, mặt trời đã ngã về tây, ngã tư đường phố cũng bắt đầu

nhuộm một màu mỹ lệ. Gió mát mùa xuân nhẹ nhõm thổi, chiếc áo sơ mi trắng của Thích Thiếu Thương khẽ bay bay, trong lòng phơi phới khiến hắn không khỏi cảm giác sắp có chuyện phi thường tốt đẹp xảy ra. Nhưng sau nửa giờ đi trên đường về nhà, Thích Thiếu Thương mắt thấy mặt trời đã sắp khuất dạng, ngã tư đường cũng dần tối lại, gió mát thổi khiến hắn buồn ngủ rũ mắt, mà chuyện tốt vẫn chẳng thấy đâu. Thích Thiếu Thương không khỏi có chút thất vọng. (Người không phải nữ nhân, trực giác sai lầm là việc hoàn toàn bình thường đi ...)

Tiểu Cố vừa lúc đó hoa hoa lệ lệ đi tới.

Thích Thiếu Thương mê mẩn nhìn thân ảnh màu xanh cười chiếc xe đạp đen kia, trông không khác gì hiệp sĩ cười tuấn mã tung hoành nơi thảo nguyên mênh mông đầy nắng gió... Đèn đỏ còn 58 giây.

Thích Thiếu Thương chỉ kịp tán thưởng một tiếng, người này thật sự là nhất phái anh hùng khí khái a... thì thân ảnh màu xanh loáng cái đã chỉ còn là một chấm đen trước mắt.

Vị cảnh sát giao thông trẻ tuổi ven đường vừa định tận chức tận trách, lại phát hiện một chiếc xe ô tô có dấu hiệu vi phạm luật, đành thả bé truy lớn vậy.

Từ giây phút nhìn bóng nhận lướt qua ấy, tỷ lệ ngủ gật trên xe đạp của Thích Thiếu Thương giảm rõ rệt. Hắn mỗi ngày chững ra đôi mắt to lom lom trông như kẻ trộm để trong ngàn vạn con người kia tìm một bóng dáng màu xanh. Vì cái gì? Nhất kiến chung tình? Người không cần vũ nhục đôi mắt to của Thích Thiếu Thương như thế chứ! Cho dù có nhìn đi nhìn lại thế nào cũng phải nhận ra đó là một vị nhân huynh, mà không phải hiền muội. Đồng chí tiểu Thích chính là tâm rục rịch động a, chính là khâm phục a! Thích Thiếu Thương hắn sống trên đời 25 năm, đã khi nào dám kiêu ngạo như thế mà trước mặt cảnh sát giao thông hiên ngang vượt đèn đỏ? Thật ra thì người vượt đèn đỏ Thích Thiếu Thương gặp qua đã nhiều, nhưng tiêu sái giống như người áo xanh hôm ấy, có thể có mấy người?? (nhất kiến chung tình thì cứ nói thật đi, sao phải lấy làm có vậy? Thật là đứa nhỏ không thành thực...)

Tóm lại, dù có thế nào, người cũng không thể ngăn cản đứa nhỏ Thích Thiếu Thương này trong lòng kính ngưỡng đang như nước sông Hoàng Hà ào ạt chảy!

Thành phố nơi Thích Thiếu Thương sống, nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng chẳng nhỏ, dân cư thường trú phải đến năm sáu trăm vạn. Giữa mấy trăm vạn mà muốn tìm một người chắc chắn không phải chuyện dễ dàng gì, cho nên đồng chí Thích Thiếu Thương đáng yêu lựa chọn tuyệt đối tôn trọng phương pháp của cổ nhân – ôm cây đợi thỏ. Thích Thiếu Thương bỏ qua tất cả những con đường khác dẫn về nhà, ngày ngày đều tấn công lối đi ấy. Thích Thiếu Thương mặc kệ người kia là ngẫu nhiên đi qua con đường này hay đây là lối tắt yếu y phải qua, hắn ngày ngày hết sáng lại chiều, tới tới lui lui đi lại, cứ ngày ngày ngốc ngốc như vậy!

Ông trời cũng không phụ người khổ tâm, rốt cuộc Thích Thiếu Thương cuối cùng cũng gặp được người chỉ thoáng qua trong một khắc mà khiến hắn đợi như đã thiên thu. Sáu ngày sau cái phút giây kỉ niệm ấy, Thích Thiếu Thương trên đường về nhà, ở ngã rẽ thứ hai đã đụng phải người kia... Đúng là bóng dáng đó

~Lúc này đây, phía trước không có đèn đỏ, Thích Thiếu Thương gắt gao đi theo sau y. Mặc dù tiểu Thích đang cưỡi một chiếc xe chất lượng vô cùng tốt, chỉ cần đổi tốc độ một cái cũng có thể lập tức vượt mức quy định đi, nhưng hắn không lúc nào không nghĩ tới ý tứ của thân ảnh trước mặt kia, hắn chỉ muốn đi theo y, yên lặng mà “sùng bái” (tiểu Thích, người xác định người không phải biến thái??)

Lúc này đây theo dõi hành động của y, Thích Thiếu Thương vừa biết về người này thêm một chút, liền phát hiện y đeo một chiếc cặp nghiêng nghiêng. Không giống như nữ hài tử khắp phố lớn ngõ nhỏ đa dạng các loại cặp khiến người ta mắt hoa đầu váng, cũng không phải loại cặp da chứa tài liệu nam tử hay mang. Chiếc cặp kia hết sức giản dị, thậm chí có chút cổ xưa, hình chữ nhật, màu xanh biếc như quân đội. Thích Thiếu Thương trong nháy mắt cảm giác qua chiếc cặp này, hắn thấy được hình tượng công nông binh kim quang rực rỡ, đỉnh đầu năm chữ to “Vì nhân dân phục vụ”.

Ngay trong nháy mắt Thích Thiếu Thương thất thần kia, người nọ phía trước lại một lần hoa hoa lệ lệ vượt đèn đỏ, mà bé ngoan Thích Thiếu Thương vì thói quen mà nắm chặt phanh.

Ngang đầu, phía trước là dòng xe cộ như mắc cửi. Đèn đỏ 90 giây.

2. Chương 2

Dần dần, Thích Thiều Thương phát hiện người nọ tan tằm (hoặc là tan học) rất có quy luật. Buổi chiều 5h10', nếu Thích Thiều Thương đủ may mắn không về sớm hoặc bị lãnh đạo bắt tăng ca, hẳn có thể ở ngã rẽ thứ nhất gặp được y. Sau đó lại là một đường cuồng bám theo, lá gan của Thích Thiều Thương – theo số lần không khống chế được mà theo y vượt đèn đỏ – đã to ra không ít, cuối cùng cũng luyện thành vượt đèn đỏ cảnh giới cao thâm. Trải qua hơn một tháng, sau nhiều lần gặp gỡ cùng bảy lần tiếp xúc thân mật (tiếp xúc thân mật? Nhiều nhất cũng chỉ là cùng tiểu Cố ... song song cười xe 2 phút a ~), Thích Thiều Thương đã hiểu biết hơn rất nhiều.

Lần đầu tiên, Thích Thiều Thương biết y tóc quăn, xét đến độ đầu vào đây, độ uốn khúc, độ sáng bóng ... Phán đoán: tóc quăn tự nhiên.

Lần thứ hai, Thích Thiều Thương biết khi y cười xe đạp sẽ đeo headphone, rung đùi đắc ý không biết là đang nghe cái gì.

Lần thứ ba, Thích Thiều Thương xác định y thực thích mặc áo màu xanh, đậm này, nhạt này, dày này, mỏng này, thực thích hợp a...

Lần thứ tư, người nọ rất cục đối với cái người qua đường gần đây thường thường áp sát phát sinh hoài nghi, quay đầu nhử mảy liếc Thích Thiều Thương một cái, vì thế Thích Thiều Thương biết được y có một đôi mắt ưng sáng lợi hại, cùng đôi mi rất dài cong cong.

Lần thứ năm, người nọ rất cục chịu không nổi cái kẻ nhảm chán cứ quẩn quanh bên mình, đi chậm lại, buông tay lái, nghiêm mặt, lạnh lùng làm một thủ thế khinh bỉ với Thích Thiều Thương, sau đó đổi tốc độ vụt đi. Vì thế Thích Thiều Thương đã biết người cho tới bây giờ chưa từng thấy tươi cười ấy tính thực trẻ con.

Lần thứ sáu, Thích Thiều Thương đã biết người nọ với mình có 20 phút lộ trình giống nhau, còn 10 phút đi về nhà, hẳn lại bị bỏ rơi.

Lần thứ bảy, Thích Thiều Thương đã biết người nọ với mình có 25 phút lộ trình giống nhau, còn có 5 phút đi về nhà... Thích Thiều Thương lần này không bị y làm ra mấy hành động lỗ mãng nữa, mà hẳn vinh dự được cảnh sát giao thông chặn lại. Thích Thiều Thương lại chậm so với người kia, bởi vì vượt đèn đỏ chưa toại nguyện, đã bị chặn.

Được giáo dục n phút, Thích Thiều Thương mới có thể đem mình từ trong tay cảnh sát giao thông chuộc ra. Nhưng trong lòng Thích Thiều Thương vô cùng cao hứng, trực giác của hắn lại bắt đầu có cảm ứng. Nó nói cho Thích Thiều Thương biết, có lẽ người kia sống ngay chung quanh mình thôi.

3. Chương 3

Ngày x tháng x năm x, đồng chí Thích Thiều Thương vì bị lãnh đạo vô lương lưu lại tập luyện tiết mục cho buổi tiệc tối mà bỏ lỡ “ước hội 5h10” mỗi ngày, buồn bực a buồn bực, rối rắm a rối rắm. Tiết mục này là trình diễn thời trang, bất quá không phải trình diễn một thời trang gì đó, mà là phục sức lưu hành của các triều đại Trung Quốc. Thời điểm lần đầu tiên Thích Thiều Thương nghe được tiết mục này, trong đầu hiện lên ý niệm: người ra chủ ý này, hẳn là một kẻ mê cosplay đi, nhưng ngàn vạn lần đừng để ta vớ phải!

Nhưng vận mệnh của những kẻ tiểu tốt trong đơn vị lại bị các nhà lãnh đạo nắm trên tay. Lãnh đạo Gia Cát Tiểu Hoa chỉ định Thích Thiều Thương tham gia, lý do thực đầy đủ: Thiều Thương a, tiết mục này là cùng nòng cốt của đơn vị khác hợp tác diễn xuất đấy. Đã có người ngoài tham dự, chúng ta đương nhiên phải phải ra đồng chí có thực lực nhất, xuất ra người cao cấp nhất ...

Lời này khiến Thích Thiều Thương phải nhận thôi, hần đích thực luôn luôn được liệt trong danh sách những anh đẹp trai của đơn vị a ~ bất quá, trong buổi diễn tập, khi Thích Thiều Thương nhìn đến đồng nghiệp Mục Cư Bình, Mã Chương Quý, hần thật hoài nghi sâu sắc khiếu thẩm mỹ của đồng chí Gia Cát Tiểu Hoa.

Lại nói đến ngày x tháng x năm x, khi luyện tập chấm dứt đã là 9h58' tối. Vừa nghĩ tới hôm nay không được thấy người nọ, hần đạp xe cũng thiếu ba phần khí lực.

Mặt trăng rất lớn, cũng thật tròn. Những âm thanh xôn xao ồn ã của ban ngày cũng dần dần chìm vào im lặng. Thật là một đêm xuân phong mê say... Thích Thiều Thương cảm thấy một đêm như thế này, thực thích hợp để phát sinh chút gì đó a, nhưng người kia không ở trước mắt, có phát sinh cái gì cũng vô dụng...

Ngay khi Thích Thiều Thương hữu khí vô lực sắp trôi về đến nhà, trực giác có thể so với phần đông các bạn nữ của hần lại linh nghiệm. Phía sau Thích Thiều Thương, một giọng nữ cao dễ nghe thẳng thốt hô lên: “Cướp

~~ cướp

~~ a

”.

Một kẻ thật nhanh quay đầu, hướng đồng phạm phía sau mà chạy tới.

Một chiếc xe đạp điện, bên trên chở hai người, mặc toàn đồ đen. Người phía trước lập tức phóng xe phi thật nhanh, kẻ đằng sau trên bàn tay còn chưa kịp thu lại chính xác là một chiếc túi xách nữ tinh mỹ.

Oa a, cướp giật ôi chao! Nhìn trái nhìn phải, xác định không có camera gì đó, suy ra đây không phải quay phim, Thích Thiều Thương trong lòng cảm khái thói đời ngày sau a. Nghĩ lại nghĩ, động tác cũng không chậm, rõ ràng như ban ngày... A, không, giữa trời đất sáng sủa này, dám can đảm chạy như bay cướp giật, rất không để cho hần mặt mũi mà! Lòng đầy căm phẫn, Thích Thiều Thương tăng tốc, hướng chiếc xe đạp điện phía trước cuồng chân đạp chiếc xe đạp của hần. (— Nhiệt huyết thanh niên...)

Bất quá sự thật vô cùng tàn khốc, xe đạp có cao cấp tới đâu, chung quy cũng chỉ là lực con người, còn những kẻ kia lại đang chạy trốn bằng động cơ điện. Mất thấy mấy tên cướp cách mình ngày càng xa, Thích Thiều Thương vô cùng buồn bực... Ngay tại thời điểm Thích Thiều Thương muốn buông tay, phía trước truyền đến một trận tiếng vang.

Chạy nhanh tiến đến, Thích Thiều Thương phát hiện rõ ràng chiếc xe điện kia đã ngã chổng chơ ra đất, bánh xe quay tít trong không trung, người trên xe, một kẻ nằm trên mặt đất ôm đầu lảo nhuyển, một kẻ ôm chặt đầu gối không buông, chiếc túi giật được cũng bị vứt lảo nhuyển một bên. Cạnh đó có người dáng cao gầy như ngọc, một tay vò vò đầu, một tay cầm di động, mở miệng chính là nói: “110, phố XX đối diện ngân hàng Trung Quốc, trên mặt đất hiện nằm hai gã cướp giật, các người có tới hay không?”

Thích Thiều Thương thật không rõ a, người này tóm được chúng như thế nào? Người này tại sao đến bắt cướp cũng bắt một cách dễ coi như vậy đâu?

Sao lấp lánh phát quang trong mắt Thích Thiều Thương, hình bóng này, đúng là người hần vẫn ngày ngày theo dõi.

4. Chương 4

Cảnh sát nhân dân đuổi tới hiện trường xác nhận hai tên cướp này chỉ trong một thời gian ngắn gần đây điên cuồng gây ra hơn mười vụ án, lập tức còng tay lôi đi. Người bị hại cùng nhân chứng, vị tiểu thư bị cướp với Thích Thiều Thương đều được thỉnh tới đồn công an.

Ở đồn công an, cảnh sát nhân dân hỏi Thích Thiều Thương cùng người tốt thấy việc nghĩa hằng hái làm kia để lấy khẩu cung.

Hỏi người nọ, sau khi nghe thấy tiểu thư kia kêu có cướp mới phát hiện có cướp giật sao?

Đáp viết: Ta đang nghe điện thoại, sao nghe được nàng kêu? Bọn chúng cướp của người khác, ta một chút ý kiến cũng không có. Hồn dân, thế nhưng còn muốn cướp túi của ta. Đá bọn chúng một cước là còn vô cùng khách khí rồi đó.

Thích Thiệu Thương với vị cảnh sát nhân dân phụ trách ghi chép rất ăn ý mà nhỏ vài giọt mồ hôi lạnh... Anh hùng, thường thường sinh ra là do hiểu lầm bên trong.

Cảnh sát nhân dân khách khí đem hai người tổng xuất khỏi đại môn, làm một cái tiểu lễ chuẩn, hần nói: “Cố Tích Triều tiên sinh, Thích Thiệu Thương tiên sinh, cảm ơn nghĩa cử của các người hôm nay, thực làm cho cảnh sát chúng ta khâm phục (không dám nhìn tiểu Cố ~). Chờ án tử kết thúc, chúng ta sẽ trao cho các người cờ thưởng với giấy khen của đơn vị!”

Thích Thiệu Thương nói: “Không cần không cần, ta cái gì cũng chưa làm đâu, chính là giúp Cố tiên sinh nhìn ra người xấu mà thôi”. Ta còn phải cảm ơn các người cùng hai tên cướp kia ấy chứ

Nhờ phúc của các người, ha ha, ta rốt cuộc biết tên y rồi!

Cố Tích Triều rất không kiên nhẫn, hiện tại đã gần 12 giờ đêm, y thực khôn khổ, phi thường khôn khổ. Vốn công ty có việc, so với bình thường tan tầm muộn hơn mấy giờ đã khiến y phi thường không thoải mái, lại còn gặp phải loại sự tình này. So với mọi ngày, giờ này y đã lên giường ngủ ngon được mấy tiếng rồi, mà mấy tên cảnh sát lại còn lè mà lè mè, chẳng lẽ muốn y ngày mai trên đường đi làm êm ái tiếp đất hay sao? “Người muốn đưa cái gì thì đưa, sau này bắt nhiều trộm một chút đi, cảnh sát đúng là rất vô năng, làm thị dân bọn ta mệt chết đi được. Dù sao cũng là công tác của các người, không phải nghĩa vụ của ta”. Phun một lèo xong, Cố Tích Triều ra khỏi đồn công an, lấy xe rời khỏi.

Thích Thiệu Thương vội cáo biệt vị cảnh sát bị Cố Tích Triều nói cho ghen hờn trừng mắt, đi lấy xe, rồi lại gắt gao theo sát sau Cố Tích Triều.

Người nọ phía trước quay đầu lại, trừng mắt ứng: “Xin hỏi người còn có chuyện gì?”

“Chúng ta về cùng đường, đã trễ thế này, rất không an toàn, cùng đi đi”.

“Người không biết gặp phải ta dám kể xấu mới không an toàn sao?” Khóe miệng nhếch lên, Cố Tích Triều càng nhìn Thích Thiệu Thương càng không vừa mắt. Tên này, chính là tên này, đi theo mình hơn một tháng, cái mặt tròn tròn tươi cười cỡ nào quen thuộc a! Vừa rồi lúc ở đồn công an, nhìn tên này cùng cảnh sát một hỏi một đáp, cảnh sát nhân dân hữu hảo, hòa thuận vui vẻ hòa thuận vui vẻ, Cố Tích Triều đã rất muốn đập bàn đứng dậy. Nếu không phải tên kia hôm nay hỗ trợ bắt cướp, Cố Tích Triều thật sự sắp nhin không được đi báo cảnh sát, tố giác cái hành vi theo dõi cuồng làm người ta giận sôi gan.

Vốn là muốn ám chỉ, người nếu muốn làm chuyện xấu gì đó, cẩn thận cho ta! Kết quả là người nào đó đại não cấu tạo quả là không thể nói chuyện được, Thích Thiệu Thương vui tươi hơn hỏ gật gật đầu: “Àn, cùng một chỗ với Tích Triều người, rất có cảm giác an toàn!”

Câm lặng... Hoàn toàn câm lặng... A, không đúng! “Ta khi nào quen thân với người đến độ gọi thẳng tên ra rồi, Thích tiên sinh?”

Thích Thiệu Thương da mặt dày so với tường thành cũng không kém mấy, hợp tình hợp lý mà nói: “Cố tiên sinh đầu có dễ nghe bằng Tích Triều a!”

Đầy trán mồ hôi lạnh. Cố Tích Triều cảm thấy kẻ này quả thực không thuộc loại có thể nói chuyện cùng, thật sự phi thường mệt, nên y lựa chọn trầm mặc.

Hai người song song đạp xe, Thích Thiệu Thương cũng không nói gì, thực hưởng thụ thời khắc im lặng như vậy. Trăng thanh gió mát, ngã tư đường lặng yên, giống như cả thế này cũng chỉ có Thích Thiệu Thương hần với Cố Tích Triều tồn tại. Hần hôm nay, rốt cuộc cũng quen người này. Tuy rằng phương thức kịch liệt, trong quá trình còn có tiếng hét chói tai cùng nước mắt nữ nhân, có tiếng rên rỉ và máu tươi của bọn cướp giật, còn có vô số nụ cười lạnh của Tích Triều, nhưng hần thực thỏa mãn!

Thích Thiệu Thương thỏa mãn cho tới tận khi đến nơi hần lần cuối cùng theo dõi Cố Tích Triều thất bại, bị vút lại phía sau. Thích Thiệu Thương tại góc này sẽ rẽ trái. Nếu Tích Triều rẽ phải hoặc đi thẳng, vậy

làm sao bây giờ đây... Mặc kệ, thấy Tích Triều đi hướng nào, chính hắn cũng đi theo là được, dù sao y chắc chắn cũng không biết mình về nhà lối bên trái, ha ha

Thích Thiệu Thương hẳn khi Tích Triều hỏi thế nào cũng sẽ trả lời tốt: “Ha ha, hảo trùng hợp, người ở ngay trước nhà ta a...” (ai rảnh quan tâm đến người?!)

Nghĩ nghĩ kết quả, cuối cùng nhìn thấy Cố Tích Triều dừng xe ngay trước tòa nhà số 1.

Thích Thiệu Thương dừng lại, nhìn Cố Tích Triều đem xe để vào bãi đỗ xe, nhìn y đi lên lầu, nhìn đèn trên hàng hiên từng ngọn từng ngọn sáng lên, nhìn căn phòng tối tối bên phải trên tầng năm lát sau lộ ra ngọn đèn ấm áp, hắn nhẹ nhàng nói: “Hảo trùng hợp a, Tích Triều, người ở ngay trước nhà ta...”

Ảnh: Hoàn toàn câm lặng vì tên bb siêu cấp mặt dày!

5. Chương 5

Kết thúc buổi làm việc sáng nay, Gia Cát Tiểu Hoa thông báo: Buổi diễn tập chính thức chuẩn bị cho bữa tiệc tối sẽ diễn ra vào 4 giờ chiều. Đến lúc đó, mọi người trong đơn vị hợp tác sẽ tới đây, luyện từ đầu đến đuôi một lần, sau đó có thể liên hoan xây dựng tình cảm.

Các nam đồng sự tham gia diễn xuất bỗng nhiên vô cùng hưng phấn, không phải vì có cơ hội ăn cơm trắng (TD: chắc là ăn cơm chùa), mà là vì đơn vị đối phương từ trước đến nay vốn nổi danh là công ty mỹ nữ như mây. Vị đồng nghiệp độc thân Mục Cừ Bình vốn đã ngày nhớ đêm mong từ rất lâu rồi, rất muốn mượn cơ hội này tìm thiện duyên của mình, tốt nhất là, thứ nhất chung tình, thứ hai ái mộ, thứ ba ước định cả đời

~Bất quá, người phụ trách bộ phận phúc lợi của công ty Túc Hồng Lệ nói, có Thích Thiệu Thương ở đây, mục tiêu to lớn của các người phải chăng đã tiêu hao gần sạch rồi?

Cho nên Thích Thiệu Thương thiếu chút nữa đã bị chúng oán nam dâng lên lãnh đạo một bản tấu tập thể, triệt tiêu tư cách tham gia biểu diễn. Bất quá lãnh đạo đại nhân ánh mắt sáng như tuyết, bác bỏ không chút lưu tình lời thỉnh cầu này: “Những mỹ nữ đó nếu chỉ nhìn đến vẻ bề ngoài của Thích Thiệu Thương mà không quan tâm đến vẻ đẹp bên trong của các người, như thế cũng không có gì đáng để yêu cầu”.

Lãnh đạo giác ngộ quả nhiên cao! Nhưng nhóm người Mục Cừ Bình nghĩ nghĩ, lãnh đạo người chẳng qua đã kết hôn rồi, con cái cũng sắp tốt nghiệp trung học, nên mới dám đồng ý như thế đi. Nghĩ lại nghĩ, cũng chỉ là nói miệng!

Lãnh đạo vừa tuyên bố an bài cho buổi diễn tập đã xong, Túc Hồng Lệ lập tức phát hiện biểu tình trên mặt Thích Thiệu Thương rất khó coi.

“Thiệu Thương, nghe nói ngày mai có rất nhiều mỹ nữ sẽ tới, người xem, bọn họ đều rất hưng phấn a”.

“Mỹ nữ? Dù có đẹp thế nào cũng không bằng người đi!” Thích Thiệu Thương liếc mắt nhìn mấy người Mục Cừ Bình, có chút buồn bực, rõ ràng đơn vị mình có một mỹ nhân ngay trước mắt, những người này lại chỉ dám trong lòng nuốt nước miếng, chẳng bao giờ dám bén mảng đi truy. Lãng phí tài nguyên, bỏ gần tìm xa, quả là không tốt!

Tâm của Túc Hồng Lệ không khỏi có chút nhảy nhót a. Chỉ nghe thấy Thích Thiệu Thương nói tiếp: “Hơn nữa, mỹ nữ dù có nhiều đến đâu, với ta mà nói đều vô nghĩa a, ta đã có người mình thích rồi”, nói xong, liền rầu rĩ quay về chỗ ngồi tiếp tục làm việc.

Túc Hồng Lệ vẫn đứng yên tại chỗ, miên man bất định. Người hắn thích ...là ta sao? Hắn vừa mới nói ta xinh đẹp nhất ~ muốn hay không cũng đúng là ta rồi! (nữ nhân luyện ái chỉ số thông minh đều vô cùng thấp)

Người trong đơn vị sớm đã biết tâm tư Túc Hồng Lệ, đều tùy ý mỹ nhân đứng đó mà cười đến hoa gập hoa nở. (mọi người: đúng là gặp phải cái tên trì độn...)

Hiện tại cái kẻ mạnh khỏe mà trì hoãn, rất không có nhân lực đang xử lý văn kiện kia lại thấy mình đặc biệt phiền não. Lại luyện tập, lại ít đi một cơ hội gặp Tích Triều. Thật vất vả mới biết được tên y, biết địa chỉ của y, về sau nếu có gặp cũng sẽ có thể tự nhiên chào hỏi, sau đó tự nhiên cùng đạp xe về nhà. Nếu may mắn, còn có thể tự nhiên mời Tích Triều đi ăn bữa cơm... Đúng là những ngày tháng tốt đẹp a! Nhưng lại mắc phải mấy ngày luyện tập cái tiết mục chẳng ra sao kia, kế hoạch “từ người xa lạ trở thành bằng hữu” vô cùng hoàn mỹ lại phải kéo dài rồi. Thích Thiếu Thương từ trước đến nay vẫn không thích kéo dài mà. (Kia hơn một tháng theo dõi giải thích thế nào? Nếu không thích kéo dài, người sao không lập tức tiến đến hỏi người ta tên họ là gì, nhà có bao nhiêu người, sáng ra thích ăn thịt bò hay là bánh quẩy, tương lai định sinh mấy đứa nhỏ đi?)

Ngay trong cái ngày u buồn này, Thích Thiếu Thương tiến vào buổi diễn tập đầu tiên. Hơn ba giờ, Mục Cưu Bình đến truyền đạt thánh ý: Toàn thể mọi người tham gia diễn xuất cổ trang, lập tức mặc trang phục vào! Khẩn trương lên khẩn trương lên a! Tiểu Cưu Bình hưng phấn dị thường.

6. Chương 6

Tận lúc mặc trang phục, Thích Thiếu Thương vẫn thực buồn bực. Dựa vào cái gì a, hẳn rõ ràng ngọc thụ lâm phong, mặt như quan ngọc, là hảo nam nhi, mà lại bất mặc trang phục trông như gấu thể này? Còn có cái áo choàng lông dày thể này, người không sợ hiệp hội bảo vệ động vật hoang dã kiện người hay sao? Hừ, Thích Thiếu Thương biết, Mục Cưu Bình ghen với bộ dạng đẹp trai của hắn, nên mới lấy việc công trả thù tư, thừa dịp được đi phân phát trang phục, liền đem cái bộ làm lu mờ hình ảnh con người ta này trao cho hắn. Hừ, quên đi, người đẹp mặc cái gì cũng đẹp, ai như tiểu Bình nhà người, cái ống mặc long bào cũng không thể giống thái tử được!

Thích Thiếu Thương cầm giẻ lau da lông kia khoác trên vai, hoàn thành công việc. Nhìn Mạnh Hữu Uy và Mục Cưu Bình bị trang phục rườm rà làm luống cuống chân tay, không khỏi một trận vui sướng khi người gặp họa. Thích chưng diện đi, thích chưng diện đi, chính là kết cục này đó! Đột nhiên nhớ đến một chuyện.

“Hữu Uy, ta nhớ rõ lúc trước xem hàng mẫu, có một bộ ngoại sam màu xanh, áo lót vàng, ai mặc đấy?” Bộ quần áo kia mà mặc trên những người này, chỉ tổ làm hỏng! Ai, nếu Tích Triều mặc, vậy còn không giống với ... Thích Thiếu Thương không đợi nghe người khác trả lời, đã lâm vào trong cơn mơ màng.

Mục Cưu Bình ngồi nửa ngày mới nhớ ra: “Bị đơn vị kia đoạt đi. Anh tiểu thư phụ trách trang phục bên kia vừa nhìn thấy đã hét to gì mà “Thích hợp a thích hợp a!”, rồi thân thủ cướp đi. Ta còn định lấy để mình mặc đâu...”

Thích Thiếu Thương đối với hành động của Anh tiểu thư, sâu sắc cảm thấy may mắn.

Trên đài đã đến tiết mục thứ ba, tiết mục của Thích Thiếu Thương bọn họ cũng sắp tới rồi. Nhưng mà lúc này, người của đơn vị đối tác vẫn chưa tới đủ. Phụ trách Anh Lục Hà đứng ở cửa nói còn có nam đồng nghiệp đang thay trang phục trong WC nữa là xong rồi.

Thích Thiếu Thương có chút tò mò, bởi hắn nhìn những nam nhân ở đây, không ai mặc bộ thanh sam kia. Như vậy không hỏi cũng biết, nhất định là cái vị còn trong WC kia rồi. Thích Thiếu Thương liếc nhìn trên đài một cái, ngâm thơ thật diễn cảm, cỡ nào nhằm chán a ~ chỉ bằng

~ “Hắc hắc hắc hắc” cười gian, Thích Thiếu Thương biến mất khỏi phòng tập.

Cả tầng lầu chỉ có một WC, Thích Thiếu Thương nhắm mắt cũng tới. Vừa vào cửa, liền thấy được... là Cố Tích Triều mà hắn vốn tưởng hôm nay không được gặp! Những người đã xem truyện xưa, ta biết các người thực thông minh, nhất định đã đoán được bộ dạng này đi... Nhưng Thích Thiếu Thương không có thông minh như vậy, cho nên khi hắn nhìn thấy Cố Tích Triều mặc bộ y phục ban nãy hắn còn mơ màng nghĩ đến, đứng trước gương lấy cây trâm cắm trên tóc giả, hiện lên hình ảnh thư sinh công tử, hắn thật sự thật sự phi thường kích động! Phi thường kinh hỉ! Phi thường muốn lao đến!

Nhưng Thích Thiều Thương kiên cường chịu đựng! Hắn nắm chặt khung cửa, nhìn đôi mắt vô cùng đẹp từ nghi hoặc chuyển sang châm chọc, không khỏi sâu sắc cảm thán một câu: “Vị thư sinh này thật là nhất biểu nhân tài, khí vũ bất phạm a!”

Cố Tích Triều nói: “Đồng chí Thích Thiều Thương nhất phái anh hùng khí khái, người đang cản đường ta đây”.

Ngày x tháng x năm x, khoảng 4h30' buổi chiều, tại văn phòng trung tâm tầng 15, ngay tại cửa WC, Thích Thiều Thương và Cố Tích Triều hoàn thành nhân sinh lần thứ hai chính diện giao phong.

7. Chương 7

Trên đài, thanh âm sang sảng của các vị đại thần hướng hoàng đế nhà Hán hành lễ, thi nhân nhà Đường ngâm thơ nhà Tống, Gia Cát thời tam quốc cùng thuyết khách thời Tiên Tần hùng biện... Thật sự là một cảnh tượng nhất phái phồn hoa, hòa bình... hỗn loạn.

Đầu Thích Thiều Thương thực sự có chút lớn, hắn cảm thấy trên đài duy chỉ có hai người bình thường, là hắn và Cố Tích Triều. Cố Tích Triều đang ngồi đánh đàn (tất nhiên là làm bộ thôi, có bộ phận âm thanh phía sau rồi), một bộ dáng say sưa vô cùng đẹp mắt. Tích Triều a, phải chi có thể chụp lại cảnh này, dù biết có chụp thế nào cũng không lột tả hết được vẻ đẹp của Cố Tích Triều.

Vừa rồi khi Cố Tích Triều bước lên đài, mọi người bên dưới ngửa tới ngửa lui lập tức yên lặng, chỉ còn tiếng đàn róc rách bên tai. Anh Lục Hà trong mắt đầy tán thưởng. Thích Thiều Thương biết, đó là ánh mắt vừa lòng. Bộ trang phục kia, ngoại trừ Cố Tích Triều, chắc chắn không ai có thể mặc mà tạo ra được loại phong thái thần vận bức người, trong trẻo nhưng lại lạnh lùng, cao quý đến thế kia.

Thích Thiều Thương đứng nghe, trong thoáng chốc sinh ra một loại ảo giác, giống như chung quanh chẳng còn ai khác, chỉ có hắn và Cố Tích Triều, dường như bọn họ không phải đang ở nơi đại sảnh luyện tập sáng ngời này, mà là ở trong một căn phòng nho nhỏ, bên ngoài có gió mát trăng thanh, và một mảnh đại mạc hoang vắng chỉ toàn cát phũ. Trong phòng có rượu nguyên chất, có hiệp sĩ thư sinh, có tiếng đàn hòa cùng tiếng cười khoái nhạc. Sự tĩnh lặng như nước của đêm khuya trong ảo mộng lại khiến lòng ngực Thích Thiều Thương đột nhiên sinh ra cảm giác hào hùng!

Thích Thiều Thương rút kiếm ra, cổ tay tung bay, chỉ đùa giỡn cũng ra một chuỗi kiếm hoa vô cùng sắc bén, dời bước đổi hình, cả người như đang múa, cũng đã múa ra một màn xơ xác tiêu điều. Một tiếng “tranh~” vang lên, điệu đàn kết thúc, Thích Thiều Thương cũng đã múa xong một bộ kiếm pháp, lập tức quay về phía sau Cố Tích Triều.

Đột nhiên hoàn hồn!

Thích Thiều Thương cứng ngắc xoay cổ nhìn mọi người bên dưới. Xong đời! Gia Cát Tiểu Hoa trong mắt có tức giận, rõ ràng như đang muốn nói: Thích Thiều Thương, tiểu tử vô tổ chức vô kỉ luật này...

Ai, đều là do ánh trăng gây họa a!!!

Lại nghe bên cạnh truyền đến một tiếng cười khê: “A”. Là Cố Tích Triều. Chỉ thấy y đứng lên, đi xuống, tới trước mặt Gia Cát Tiểu Hoa, ý cười trong suốt: “Gia Cát chủ nhiệm, đây chính là tiết mục lâm thời thêm vào của các ngươi sao?”

Gia Cát Tiểu Hoa thu liễm tức giận, mặc dù thủ hạ của mình trên đài tự nhiên phát điên, nhưng trước mặt người ngoài vẫn nên có chút bao che: “Cố quản lí, thật ngượng ngùng, đây là...”

“Cũng không tồi, so với mấy người lúc trước ở trên đài không biết nên gọi là cái gì, xem ra còn được hơn”, Cố Tích Triều gật đầu.

Đồng sự Gia Cát Tiểu Hoa của Thích Thiều Thương ở bên này hắc tuyến, người này rốt cuộc là muốn khen Thích Thiều Thương hay muốn tổn thương những diễn viên khác đây? Bất quá Thích Thiều Thương càng

giật mình, nam tử trước mặt tuổi xấp xỉ mình, cư nhiên đã là quản lý của một công ty lớn thế này, trách không được lãnh đạo Gia Cát Tiểu Hoa đối với một người còn trẻ mà thái độ lại khách khí như vậy.

Bất quá hết thấy đều không quan trọng, quan trọng là... người này, người này, ôi chào, vừa rồi dường như mới khen mình! Cố Tích Triều mặt lạnh, thái độ coi thường nhìn kẻ kia, y chỉ nói một câu khích lệ hư hư thực thực đã làm cho Thích Thiệu Thương cảm thấy như gió mùa xuân thổi ấm áp lòng người a. Nhưng miệng lưỡi Cố Tích Triều cho tới bây giờ khen rồi thì cũng sẽ có câu tiếp theo, y nhìn thoáng qua Thích Thiệu Thương đang hạnh phúc dạt dào mà nói: “Bất quá, Thích Thiệu Thương tiên sinh, người không biết là lấy cách ăn mặc hiện tại của mình mà múa bộ Nga Mi kiếm pháp, không phải rất không hợp hay sao? Không khác chi nữ hài tử đùa giỡn”.

Thích Thiệu Thương còn đang ăn mật, bỗng nhiên phát hiện bên trong mật lại là hoàng liên.

8. Chương 8

Buổi diễn tập diễn ra suôn sẻ, đến 5h30 đã kết thúc. Vì xảy ra chuyện Thích Thiệu Thương thành linh nhảy ra múa kiếm, được Cố Tích Triều khẳng định, Gia Cát Tiểu Hoa khen ngợi, vì thế một đám người thông thả đi liên hoan.

Địa điểm liên hoan là khách sạn ngay cạnh công ty Thích Thiệu Thương. Mặc dù có người bận việc riêng không đến được, cuối cùng vẫn ngồi hết ba bàn. 30 nhân viên, chỉ có Gia Cát Tiểu Hoa và Cố Tích Triều là lãnh đạo nên đành ngồi xuống bàn chủ, còn lại để bọn họ ngồi. Kết quả là, Thích Thiệu Thương sống chết muốn ngồi cạnh Cố Tích Triều; Anh Lục Hà mỹ nhân coi chừng kim cương vương gia lão ngũ ngồi vị trí thứ ba; Túc Hồng Lệ thấy Thích Thiệu Thương sắp bị mỹ nữ bao phủ, tất nhiên không chịu, cũng đến chiếm một chỗ; Mục Cừ Bình vừa thấy mỹ nữ bên kia, cũng không chịu cô đơn, dùng cảm tiền đến; cuối cùng là không đủ chỗ, Mạnh Hữu Uy cũng bị đá đến bàn này.

Trên bàn lần lượt chúc rượu, hai nhà lãnh đạo rất nhanh liền thân thiện đứng lên. Một vị mỹ nữ sau khi kính Thích Thiệu Thương một ly, hỏi một vấn đề mọi người đều tò mò thắc mắc: “Thích đại ca, người vừa rồi múa bộ kiếm pháp kia quả thực rất đẹp, người không phải là đại hiệp mang sẵn tuyệt kỹ trong người đi?”

Tuy rằng đây không phải là Cố Tích Triều khen hấn, nhưng từ xưa, cái chiêu vượt mông ngựa này, làm gì có người nào không ăn. Thích Thiệu Thương có chút ngượng ngùng, dù sao kiếm pháp kia vừa nãy còn có người trào phúng là nữ hài tử khoa chân múa tay, bất quá đối mặt với ánh mắt tò mò của tất cả mọi người, trừ bỏ Cố Tích Triều đang cúi đầu ăn cua, hấn vẫn nói: “Kỳ thực ta không am hiểu kiếm lắm, chỉ là trước kia khi học nhu đạo nhìn sang phòng học võ thuật Trung Quốc cách vách, cảm thấy rất vừa mắt, nên tìm lão sư học mấy chiêu, chỉ là các hư chiêu, cũng đâu dùng được đâu”.

Tuy rằng Thích Thiệu Thương rất khách khí, nhưng vẫn khiến một mảnh “Oa” lên đầy ngưỡng mộ. Gia Cát Tiểu Hoa thấy thủ hạ của mình đa tài đa nghệ cũng tương đối cao hứng, còn những người trẻ tuổi khác đã sớm đem Thích Thiệu Thương làm thần tượng, trừ bỏ Cố Tích Triều vẫn như cũ đang ăn cua. Cố Tích Triều gặm xong một chiếc càng cua, ngẩng đầu nói một câu: “Vây nhất định là một nữ lão sư đi”, sau đó tiếp tục cúi đầu gặm càng cua. Một giọt mồ hôi lạnh lướt qua, Thích Thiệu Thương: Tích Triều, người lại đoán đúng rồi

Rượu qua ba tuần, Gia Cát Tiểu Hoa vì phải về bồi lão bà nên đi trước. Lãnh đạo vừa đi, tuy rằng vẫn còn Cố Tích Triều, nhưng dù sao cũng là cùng tuổi, không khí trên bàn rượu lập tức thăng hoa lên một cấp độ mới, tân thần tượng Thích Thiệu Thương với Cố Tích Triều trông rất không giống lãnh đạo lập tức bị vây hãm tấn công.

Tửu lượng Thích Thiệu Thương luôn rất tốt, sau mấy chục lượt ai đến cũng không cự tuyệt, vẫn mặt không đổi sắc tâm không đập loạn. Nhưng Cố Tích Triều lại không được như vậy. Tuy rằng Cố Tích Triều tửu lượng kém nhưng tửu phong (TD: chắc là phong cách uống rượu) hảo, người khác kính, y liền uống, hướng chỉ phần nhiều lại là nữ hài tử, đẩy đến đẩy đi thật không nghĩa khí, bất tri bất giác mặc y đã nóng lên rồi.

Những người bên ngoài uống đến cao hứng, hoàn toàn không phát hiện ra, nhưng trên bàn rượu đã có hai người chú ý tới. Thích Thiếu Thương và Anh Lục Hà đồng thời bắt đầu thay Cố Tích Triều chắn rượu. Thích Thiếu Thương tranh thủ quay sang hỏi nàng: “Xe đạp của quản lý các người ở ga ra của chúng ta à?”

“Không, hôm nay có diễn tập, y để lại công ty”. Anh Lục Hà trả lời xong mới hoàn hồn, “Ai, làm sao người biết Cố quản lý đi xe đạp?”

Không để ý tới nghi vấn của nàng, Thích Thiếu Thương nâng Cố Tích Triều đã đứng không vững dậy, nói với mọi người: “Ta thấy Cố quản lý đã mệt rồi, để ta đưa y về. Tiểu Bình, các người nhớ đưa các nữ hài tử an toàn về đến nhà a, chúng ta đi trước”.

Mới vừa dợm bước đã bị Anh Lục Hà chặn lại: “Thích đại ca, người không biết quản lý của bọn ta sống ở đâu, có nói người cũng không rõ, vẫn là để ta đưa về đi”. Thần tượng là thần tượng, nhưng liên quan đến việc chung thân đại sự của mình, Anh Lục Hà vẫn vô cùng tỉnh táo.

Thích Thiếu Thương bảo trì tươi cười, không quen? Thân cận cũng phải được 9 lần rồi đi! “Ta biết, y sống ngay trước nhà ta. Chúng ta quen biết được một thời gian ngắn rồi”.

Anh Lục Hà còn muốn nói gì đó, nhưng đã thấy người kia say đến thất điên bát đảo, không thể dựa vào chân mình mà chống đỡ, lập tức gục lên vai Thích Thiếu Thương rồi.

Thích Thiếu Thương trong lòng hát vang “Ha ha a

~”, trên mặt vẫn mỉm cười lễ phép, lộ ra hai má lúm đồng tiền thật sâu: “Người cũng say rồi, vẫn là để ta đưa về đi”.

Nói xong, lấy chiếc túi của Cố Tích Triều khoác lên người, vòng cánh tay phải của y lên cổ mình, ôm hảo thắt lưng mảnh khảnh của người nào đó, hỏa tốc bay khỏi hiện trường!

9. Chương 9

Muốn mang một hình thể xấp xỉ như mình, hơn nữa còn cao vậy, lại đang say lao đảo, đặt yên ổn phía trước xe đạp, rồi đưa về nhà an toàn, đây quả thực là một quy trình không đơn giản.

Hiện tại, Thích Thiếu Thương đang chiến đấu tại hạng mục vận động yêu cầu trình độ rất cao.

Trong lúc chiến đấu, Thích Thiếu Thương lại không ngừng phải bảo vệ cái trán của Cố Tích Triều đã thân mật tiếp xúc với đầu xe đến ba lần, ngăn lại hành vi muốn nhảy xe của Cố Tích Triều đến bốn lần, dùng xe để Cố Tích Triều xuống vệ đường non khan hai lần... Cuối cùng, rốt cuộc cũng yên tĩnh. Cố Tích Triều im lặng, bắt đầu uể oải ngủ. Nằm gục trên đầu xe, sức nặng của Cố Tích Triều làm cho chiếc xe đạp nhỏ lao đảo xiêu vẹo tạo nên những đường cong vô cùng duyên dáng trên mặt đường.

Để tránh thảm kịch phát sinh, Thích Thiếu Thương không thể không dùng tay ôm chặt Cố Tích Triều, để đầu y dựa vào ngực mình, tay phải cầm chắc tay lái, tuy rằng lắc lắc lắc lắc, nhưng cuối cùng cũng không liêu xiêu như trước nữa.

Vì không muốn Cố Tích Triều ngủ, Thích Thiếu Thương thử cùng y trò chuyện.

“Tích Triều, Tích Triều...”

“Ân...?” Cố Tích Triều mơ màng phản ứng.

“Hỏi người chuyện này, được không?”

“Nói...” Cố Tích Triều dù không tỉnh táo nhưng vẫn lời ít ý nhiều.

Thích Thiếu Thương ngưng đưa tay muốn sờ sờ cái mũi, kết quả, Cố Tích Triều thiếu chút nữa văng thẳng xuống đường. Thích Thiếu Thương vội vàng đưa tay ôm Cố Tích Triều trước người.

“Trang phục người mặc, quả thực rất đẹp mắt... Bất quá loại hoạt động này, sao có thể khiến một quản lý như người đích thân xuất mã đâu?”

Người trước ngực trầm mặc trầm mặc... Thích Thiệu Thương nghĩ có lẽ Cố Tích Triều không nghe rõ, hoặc cần bản đã ngủ mất rồi, kết quả, bên dưới truyền đến tiếng trả lời rầu rĩ: “Nguyên bản, cũng không muốn tham gia đâu, biểu diễn kiểu tiểu cô nương... Bất quá lúc sau, Lục Hà cầm trang phục tới, thấy hay hay, trông rất được. Trừ ta ra, còn ai có thể mặc đẹp như vậy... Nên mặc...”

Thích Thiệu Thương ... Hắn vẫn nghĩ Cố Tích Triều là người bên ngoài cường hãn, bên trong lãnh đạm, mặc dù đã từng làm ra cái tư thế “khinh bỉ người” rất trẻ con, nhưng kỳ thực vẫn là thành thực ổn trọng. Nay lại được biết thêm Cố Tích Triều là nhà quản lý của một công ty lớn, cũng vô cùng kiên định. Kết quả... Nguyên lai người trong lồng ngực hắn, bất quá cũng chỉ là một tiểu hài tử nghiệp dư, lại còn vô cùng tự kỷ!

Tim đập mạnh loạn nhịp trong chốc lát, Thích Thiệu Thương siết chặt cánh tay đang ôm cái người đã bắt đầu phát ra tiếng ngáy nho nhỏ trong ngực mình, khe khẽ cười.

Đoạn đường hơn nửa canh giờ về nhà, chậm chậm rì rì, rốt cục cũng tới nơi. Vấn đề hiện tại bày ra trước mặt Thích Thiệu Thương là, làm thế nào đem Cố Tích Triều lên tầng 5 khi không có thang máy. Nhìn Cố Tích Triều không có chút tự giác tự tỉnh lại mà lên lầu, Thích Thiệu Thương đành nhận mệnh khóa kỹ xe, công y lên.

Hàng hiên rất im ắng, thỉnh thoảng truyền đến những âm thanh vụn vặt của các gia đình, có tiểu hài tử quấy đòi xem phim hoạt hình, có đôi vợ chồng trẻ thảo luận ai đi tắm trước, có tiếng hi hi ha ha đùa nghịch sũng vật... Thích Thiệu Thương lắng nghe những âm thanh ấy, nhìn những ngọn đèn ngoài hành lang theo mỗi bước chân tiêu sái của mình mà sáng lên, cảm thụ được chiếc túi trên cổ hơi hơi trễ xuống, còn Cố Tích Triều trên lưng hắn đang hô hấp, hơi thở nhàn nhạt mà cũng rất rõ ràng, tim của hắn bỗng dưng ầm ập lạ thường! Mềm mại! Trong tim Thích Thiệu Thương tràn ngập một loại ôn nhu, khiến hắn không hiểu sao lại thấy vô cùng cảm động. Thích Thiệu Thương chưa bao giờ biết, mang theo sức nặng như vậy trên lưng lại có thể thỏa mãn đến thế.

Đơn giản chỉ vì sức nặng này chính là Cố Tích Triều sao...

10. Chương 10

Bất tri bất giác cũng leo hết năm tầng lầu. Thích Thiệu Thương không thể không lay tỉnh Cố Tích Triều, “Tích Triều, chìa khóa để chỗ nào?”

Vì bị nháo tỉnh, Cố Tích Triều có chút khó chịu chỉ he hé mở mắt, lại lời ít ý nhiều mà phun ra một chữ: “Túi”.

A ~ nguyên lai ở ngay trên người mình! Thích Thiệu Thương vội vàng mở túi xách ra, vừa lấy chiếc chìa khóa lại thấy một quyển “Quản trị kinh doanh hiện đại”. Hồn đảo mà! Thích Thiệu Thương nghĩ nghĩ, trách không được đeo chiếc túi, cảm giác cổ muốn rụng luôn.

Mang tâm tư tiếp tục cảm khái, lấy chìa khóa mở cửa, Thích Thiệu Thương vừa ôm vừa lúi, rốt cuộc cũng đem được Cố Tích Triều tới chiếc giường trong phòng ngủ. Hắn các bạn trẻ vô cùng chờ mong được thấy một màn ướt át, tỷ như: Khi Thích Thiệu Thương buông Cố Tích Triều ra, “chẳng may” thuận thể ngã nhào trên người mỹ nhân đang say. Trong lúc hô hấp giao triền, điện quang đá lửa, đá chạy cát bay, kinh thiên động địa ~ Cảnh tượng được mong chờ, thật đáng tiếc, không có xuất hiện. Thích Thiệu Thương không hiềm không ngại đem Cố Tích Triều hảo hảo đặt trên giường, hảo hảo đắp chăn, lúc này mới có thời gian đánh giá ngôi nhà của Cố Tích Triều.

Đầu tiên là thám hiểm phòng ngủ. Đơn giản, là từ duy nhất để hình dung. Tường màu trắng, một chiếc tủ quần áo, một bộ bàn ghế làm việc, một chiếc tủ đầu giường, một chiếc giường lớn, đều mang màu sắc lãnh

đạm. Nhưng chỉ một ngọn đèn da cam soi tỏ, hết thấy lại trở nên ấm áp vô cùng.

Trong phòng, đáng chú ý nhất là một chiếc giá sách dựng sát tường, với đủ các thể loại như ‘địa lý quốc gia Trung Quốc’, ‘Hồi sinh’, ‘Phi điệp tập’, ‘Trăm năm cô đơn’, ... thậm chí còn có cả sách dạy nấu ăn. Nhưng nhiều nhất vẫn là các loại sách quản trị kinh doanh và văn học cổ đại.

Thích Thiều Thương cảm thấy tổ hợp này quả là kỳ diệu. Chúng cũng giống như Cố Tích Triều, trên thương trường luôn tràn đầy nhuệ khí cao ngạo mà cũng lạnh như băng. Nhưng không hiểu tại sao, Thích Thiều Thương lại có thể nhìn ra được từ đó vẻ tịch liêu, ôn nhu tựa ‘hoa đào cười gió xuân’.

Là từ khi nào phát hiện ra? Là mỗi lần ‘gặp gỡ’, y trường mắt nhìn hẩn mang theo vẻ nghi hoặc? Là khi nghe Cố Tích Triều gọi điện thoại, trong giọng nói có vẻ thản nhiên mà cũng đầy thất vọng? Là khi trên đài thấy Cố Tích Triều đánh đàn, khoe miệng ần ần ý cười? Thích Thiều Thương không nhớ được, nhưng cuối cùng, điều đọng lại trong tâm hẩn chính là hình ảnh Cố Tích Triều ấm áp tựa như ánh mặt trời.

Trên giường, Cố Tích Triều vô thức phát ra những âm thanh rất khẽ. Thích Thiều Thương đi ra ngoài, tới nhà bếp rót một chén nước, tiện thể đánh giá phòng khách. Nó cũng đơn giản như phòng ngủ, nhưng vì không bật đèn nên khiến cho người ta thấy lạnh lẽo như băng. Vào phòng ngủ, nhìn Cố Tích Triều dưới ánh đèn vàng ấm áp, Thích Thiều Thương nở nụ cười. Khuôn mặt không hề phòng bị có chút mơ hồ nhưng lại rất nhu hòa. Thì ra ấm áp không phải bởi ngọn đèn, mà bởi vì có Tích Triều ở đây.

Thích Thiều Thương nâng Cố Tích Triều dậy, “Tích Triều, uống nước đi”.

“Ấn ...” Cái chén ghé vào bên môi, miệng Cố Tích Triều hơi hơi hé ra uống một ngụm, thư thái hơn rất nhiều, ý nghĩ cũng theo đó mà thanh tỉnh, “Người vẫn chưa về sao?”

“Ta chờ người ngủ rồi mới về. Uống thêm ngụm nữa đi. Uống rượu nhiều, dễ miệng khô lưỡi nóng lắm!”. Thích Thiều Thương khuyên nhủ, lại thấy Cố Tích Triều mắt vẫn không mở, cứ thế cúi đầu uống, chiếc răng nanh khẽ va vào miệng chén, tạo nên một tiếng vang thanh thúy bên tai. Tâm Thích Thiều Thương, cũng vì tiếng vang ấy mà động.

Thích Thiều Thương đem cái chén để lên tủ, cúi đầu nhìn Cố Tích Triều, lại dường như đang nói cho chính mình nghe: “Tích Triều, số điện thoại của người là gì? Ấn, người không cần phải nghĩ đâu, để ta lấy số di động của người...” Thích Thiều Thương lấy di động trong túi Cố Tích Triều gọi sang máy mình. Nhìn dãy số hiện trên màn hình, hẩn cười hơn hở, đôi má lúm đồng tiền càng sâu.

“Tích Triều, người ngày mai không có xe, chúng ta cùng ngồi xe bus đi làm, được không?” Hẩn biết, công ty Tích Triều chỉ cách công ty hẩn có hai dãy phố thôi.

Đổi lấy một tiếng vô thức, “Ấn...”

“Vậy người cho ta chìa khóa nhà người, ngày mai ta tới gọi người, được không?” Người nào đó tính toán được một tác lại muốn tiến một bước.

“Chìa khóa nhà ta, dựa vào đâu phải đưa cho người xa lạ như người...” Cố Tích Triều tung ra một câu, sau đó lui a lui a, cả người lui vào trong ổ chăn.

Lưu lại một cái bánh bao tâm vỡ ra từng mảnh.

11. Chương 11

Sáng hôm sau, 6h30', Thích Thiều Thương hai mắt như gấu mèo nhẩn chuông cửa nhà Cố Tích Triều. Một lúc lâu, sau khi tắt cả hàng xóm chung quanh đều đã mở cửa ra xem và lườm nguýt cái tên phá hoại nào đến quấy rầy giấc ngủ của người khác, cửa nhà Cố Tích Triều rốt cuộc cũng chậm rãi mở.

Tuy đôi mắt vừa tỉnh ngủ còn mông lung như sương mù, nhưng Cố Tích Triều vẫn giữ được ngữ khí trong trẻo, lạnh lùng: “Người làm gì đấy?”

Chẳng lẽ Tích Triều đã quên ngày hôm qua đáp ứng cùng hân đi làm?! Thấy Cố Tích Triều trừng mắt nhìn, Thích Thiệu Thương ủy khuất: “Tích Triều, chúng ta hôm nay cùng nhau đi làm mà...” ủy khuất ủy khuất...

“Ta biết”. Cố Tích Triều thực sự không kiên nhẫn nổi, “Nhưng ta không nhớ có nói người đến đây sớm như vậy. Thích Thiệu Thương, ta làm việc lúc 9 giờ, chín, hiểu chưa!” Trời ạ, đầu Cố Tích Triều vẫn còn ần ần đau.

Nguyên lai đến sớm sao? Không phải Tích Triều quên là tốt rồi! Học được tuyệt kỹ biến đổi sắc mặt, Thích Thiệu Thương lại toe toét cười, “Ta nghĩ đến được cùng người đi làm, liền hưng phấn không ngủ được... Thật vất vả mới đợi được đến 6 giờ để ra khỏi giường”. Mắt thấy mình tươi cười lại làm sắc mặt Cố Tích Triều tối sầm đi vài phần, vội sửa miệng, “Ách, bằng không vậy đi, Tích Triều, người đi ngủ thêm chút nữa, ta đi làm bữa sáng, xong sẽ gọi người”.

Ta đương nhiên muốn đi ngủ! Không muốn lãng phí thời gian quý báu với cái kẻ này, Cố Tích Triều trở về phòng ngủ, để mặc Thích Thiệu Thương chiếm cứ phòng bếp của mình. Nhưng mà...

Lạch cạch... loảng xoảng... lách cách... nhẹ nhàng nhẹ nhàng... rầm rầm...

“Người rốt cục muốn làm cơm hay muốn đem phòng bếp của ta dỡ xuống đây hả?!” Cố Tích Triều đối mặt với bản hòa tấu này, thật sự không thể nằm xuống đắp chăn nổi. Tới cửa phòng bếp, liền thấy Thích Thiệu Thương ngồi chồm hổm trên mặt đất nhặt chiếc nồi rớt, bên cạnh còn có những vật thể rất khả nghi. Nghe thấy Cố Tích Triều chỉ trích, Thích Thiệu Thương vẫn ngồi chồm hổm, mặt còn làm ra cái biểu tình siêu cấp vô tội.

Cố Tích Triều cảm giác đầu mình ngày càng đau, làm y muốn mắng cũng không được, “Quên đi quên đi, người không cần làm. Đến chợ ngay cạnh, có một cái quán mở sớm, người đi qua sẽ thấy, mua cho ta hai cái bánh bao, một ly sữa đậu nành”. Mỗi lần đi mua, đều bị các bà các cô vây quanh, hôm nay lại có một lao động miễn phí dâng đến cửa, không dùng quả là có tội với chính mình a.

Không muốn một lúc sau lại phải ra mở cửa, Cố Tích Triều bất đắc dĩ đem chìa khóa nhà giao cho cái tên mà hôm qua y vẫn còn gọi là “người xa lạ” kia. Kẻ kia cao hứng phần chần ra khỏi cửa, thế giới rốt cục cũng thanh tĩnh.

Ăn xong điểm tâm, Cố Tích Triều nhìn đồng hồ, 8h5'. Xách chiếc cặp lên, quay đầu nói với Thích Thiệu Thương: “Đi thôi!”

“Mới 8 giờ, Tích Triều à, bây giờ đi không phải quá sớm hay sao?” Thích Thiệu Thương kỳ quái hỏi.

Tên này óc heo hay sao? Cố Tích Triều thực hoài nghi. “Ta bắt đầu làm lúc 9 giờ, còn nhà người thì sao?”

“A!” Thích Thiệu Thương bắt đầu làm lúc 8h30', chỉ lo hưởng thụ bữa sáng hai người với Tích Triều, lại quên mất chuyện này. Ai, chỉ tại mỹ nhân trước mặt

đắc ý vênh váo a đắc ý vênh váo... Vội đuổi kịp Cố Tích Triều, ra cửa hướng nhà ga chạy vội.

Hoàn hảo, xe bus rất nhanh đã tới. Nhưng đi làm bằng phương tiện giao thông công cộng giờ cao điểm quả thực không thể coi thường, nhìn trước ngó sau, chỉ có thể hình dung bằng một câu: Hết đầu người lại đến đầu người!

Trên xe rất ồn, Thích Thiệu Thương vẫn muốn mượn cơ hội chuyện phiếm với Cố Tích Triều thì nay lại uể oải vô cùng. Khoảng cách gần cỡ nào a, nhưng không có cách nào cầm tay hay nói chuyện thân mật hơn một chút. Ngay khi Thích Thiệu Thương đang buồn bực thì bên tai truyền đến thanh âm của Cố Tích Triều, “Ta đang nghĩ...” Thích Thiệu Thương vội vênh tai nghe, “Nếu hôm nay còn đội mớ tóc giả ngày hôm qua, phỏng chừng đã bị vị ở đằng sau áp thẳng”.

Thích Thiệu Thương khó hiểu, nhưng theo bản năng nhìn phía sau Cố Tích Triều.

!!

Một người hơn năm mươi tuổi mặc âu phục, lưng chạm lưng với Cố Tích Triều, cả tờ giấy chen qua cũng không lọt. Lưng của Tích Triều a... ta còn chưa có dựa qua đâu... Thích Thiệu Thương lúc này quả là vô cùng thống hận đề nghị cùng nhau đi xe bus đi làm của mình ngày hôm qua. Mắt mở to trừng vị đại thúc

kia, rất muốn cho đại thúc bay lên nóc xe! Đại thúc như cảm ứng được, ngẩng đầu, tặng cho Thích Thiệu Thương một nụ cười vô cùng hiền hậu.

Thích Thiệu Thương hỏa tốc hô: “Xin lỗi xin lỗi!” rồi liều mạng chen vào giữa Cố Tích Triều với vị đại thúc kia. Người trẻ tuổi gân cốt quả nhiên tốt hơn các vị trung niên. “Hô...” nhẹ nhàng thở ra, rốt cục cũng đem Cố Tích Triều đến chỗ an toàn. “Ô!” cúi đầu liền thấy, trên chiếc giày bóng loáng của mình còn in dấu gót giày.

Chủ nhân của chiếc giày da cũng không quay đầu lại, ném một câu: “Hận nhất người khác coi ta như nữ nhân”, đồng thời vẫn đứng yên chỗ đó. Quả là suy nghĩ và hành động khác xa nhau!

Thích Thiệu Thương rưng rưng nhìn trần xe, Tích Triều, ta sai rồi... Ta không coi người như nữ nhân, ta chỉ là không muốn đại thúc mặc âu phục kia chạm vào người a

~~

12. Chương 12

Ngày cứ thế khoái hoạt trôi đi.

Suốt trong ba lần diễn tập, Thích Thiệu Thương lúc nào cũng mặt dày mày dạn chờ khi kết thúc lời kéo Cố Tích Triều tới căn tin ăn cơm. Tuy chỉ là một căn tin nhỏ, nhưng đồ ăn cũng khá chất lượng...

“Lại là vịt nướng, cải trắng cay, cá chiên...” Cố Tích Triều đảo mắt nhìn đồ ăn một lượt. Cả ba lần đến, trên cơ bản trong nhà ăn đều gặp phải mấy thứ này, quả là rất bội phục Thích Thiệu Thương thể nhưng đã ăn hơn một năm ròng rồi a. Heo quả nhiên so ra vẫn rất dễ nuôi đi? Cố Tích Triều ngồi nghiêm túc suy tư.

Thích Thiệu Thương hận chết đầu bếp căn tin, bất quá, “Tích Triều, đậu hủ cua hôm nay là món mới đấy, cũng không tệ lắm. Người nếm thử chút xem”.

Cố Tích Triều không ôm bất cứ hy vọng nào mà ăn một hơi, “Bình thường. Đậu hủ không đủ non, cua quá chín”. Như vậy mà coi như ‘không tệ’, phải chăng Thích Thiệu Thương chưa từng ăn qua thứ gì tốt?

Cua quá chín? Thích Thiệu Thương ngây ngô, “Tích Triều, nếu mà cua nấu không chín thế này, chẳng phải sẽ mất vị ngon?”

Yêu, cái đám người đến trừ phòng này ăn một quả trứng chim chiên cũng nháo nhào như thế chiến, còn dám nghi ngờ tài nấu nướng của mình? “Cua sau khi tách vỏ đun sôi một chút, rồi lăn qua dầu, sau đó vớt ra. Vì đã đun sôi qua, nên chỉ chiên thêm một chút, làm như vị sẽ không mất vị cua. Thả đậu hủ non, thêm gừng, tiêu, hành thái... Ăn?” Y vừa nghe thấy tiếng nuốt nước miếng sao?

Ngẩng lên nhìn người đối diện, quả nhiên... —— Hắc tuyến. “Ai... Tối mai tới nhà ta đi, ta làm cho người ăn”.

Vì thế, Thích Thiệu Thương đã có thể tiến dần từng bước vào nhà Cố Tích Triều.

Vì mỹ vị đậu hủ cua này, Thích Thiệu Thương cả ngày đứng ngồi không yên, hưng phấn dị thường, dẫn tới vô số sự quan tâm của lãnh đạo và đồng sự. Tức Hồng Lệ cũng không khỏi bị ảnh hưởng, tâm loạn như cào cào, ảo tưởng Thích Thiệu Thương có phải hay không tính toán hôm nay tỏ tình với mình? Kết quả, tại thời khắc một ngày tràn đầy nghi vấn sắp kết thúc, trời đổ mưa...

Thích Thiệu Thương cầm áo mưa, lập tức biến mất khỏi văn phòng.

Thực may mắn, Thích Thiệu Thương vừa đến chỗ rẽ thứ nhất đã nhìn thấy Cố Tích Triều tới. Nếu theo như Thích Thiệu Thương sở liệu, Cố Tích Triều hẳn sẽ không mang áo mưa đi. Mưa không lớn, chỉ là mưa phùn mùa xuân, lất phất trong không gian như một lớp bụi nhạt nhòa mềm mỏng, như có như không. Dù không trở ngại, nhưng cũng có thể ướt tóc; tuy không thấm đến tận xương, nhưng vẫn rất lạnh. Thích

Thiếu Thương đưa ra một chiếc áo mưa xanh như màu lá liễu cho Cố Tích Triều lúc này mái tóc đã nhuộm một tầng ngọc nhỏ li ti.

“Gì chứ?” Cố Tích Triều dừng xe nhìn Thích Thiếu Thương.

“Gặp mưa sẽ cảm mạo”. Thích Thiếu Thương mặc một chiếc áo mưa màu vàng, đem chiếc màu xanh tiếp tục dúi vào tay Cố Tích Triều, lại bị y bỏ qua.

“Không mặc”.

“Vì cái gì?”

“Mặc vào, sẽ phá hỏng hình tượng của ta”.

—! Thích Thiếu Thương lại xác nhận tiểu tử này quả thực thích chưng diện. Sờ a sờ trong cặp, lấy ra một chiếc ô giờ lên, “Thì che ô!” Nhìn đến đầu Cố Tích Triều lại nghiêng sang một bên tránh né, “Xuống xe, cùng che, chúng ta đi bộ về”.

Thích Thiếu Thương cởi áo mưa của mình ra, mở ô, thân thủ che trên đầu Cố Tích Triều. Cố Tích Triều mặc kệ hần, nhấc chân muốn đạp xe đi xa. Không nghĩ tới Thích Thiếu Thương ném xe của hần qua một bên, kéo xe y lại. “Làm gì?!” Đầu muốn bốc hỏa! Còn phải chạy về mua cua với đậu hủ a, cứ thế này về đến nơi siêu thị cũng đã đóng cửa hết sạch.

“Người thích chưng diện, ta mặc kệ, nhưng nếu người mà bệnh, tự mình lo liệu đi!” Đôi má lúm đồng tiền cũng không còn thấy trên mặt Thích Thiếu Thương nữa, hần ý vào mình đang đứng, Cố Tích Triều lại ngồi trên xe, cúi xuống nhìn thẳng vào mắt y, rất có khí thế con thỏ con nóng nảy muốn cắn người! Cố Tích Triều nhất thời cũng bị hù rồi, chần chờ chốc lát, nhưng vẫn mím môi xuống xe. Thích Thiếu Thương nhìn y xuống, mặt mày lập tức trở nên hớn hờ. Thích Thiếu Thương nâng xe mình dậy, tay trái cầm tay lái, tay phải cầm ô, miễn cưỡng che trên đầu mình và Cố Tích Triều.

Suốt dọc đường đi, Thích Thiếu Thương cũng không có phút giây nào im lặng.

Đi qua buổi điện thoại, “Mỗi ngày đều có một đôi tình lữ học trung học ở bên trong tình chàng ý thiếp, ai, thật sự là thói đời ngày sau...”

Đi ngang qua khu dân cư, thấy một dãy ban công đâm ra ngoài, “Lúc này sẽ có nữ hài tử đi ra thu quần áo. Thật không hiểu nổi nàng sao ngày nào cũng có quần áo để thu...”

Lại đi đến cửa tiệm bán sủng vật, “Àn, trời mà không mưa, lập tức sẽ có một nhân viên cửa hàng dắt vật nuôi đi dạo. Rất tuần tú a, thật muốn dưỡng... Trời mưa thế này, hần là nằm sắp bên trong đi”.

Tĩnh lược n hình ảnh thoáng qua trong mắt và n những câu chẳng ra sao.

Cố Tích Triều nhìn Thích Thiếu Thương nói từng chuyện từng chuyện phát sinh, trầm nghĩ, trong lòng hần có đến n chuyện để không chuyên tâm, mà đi xa vậy, một chút ngoài ý muốn cũng không có, phải chăng nên quy cho kỳ tích? (tiểu Thích: người suốt ngày vượt đèn đỏ thế kia, không có việc gì xảy ra mới là kỳ tích được không....)

Mặc kệ nghĩ thế nào, hai người vẫn cứ thông dong một đường đạp xe dưới trời mưa lạnh, trong lại thấy ẩm áp đến tận xương. Đi đến tận khi đèn đường rực rỡ sáng lên, đi đến khi hai người bả vai ướt một nửa, đi đến khi xem hết tất cả những phong cảnh người bình thường vẫn xem, đi đến khi... siêu thị bán hết cua, đậu hủ biến thành đậu phụ khô...

13. Chương 13

Buổi tiệc tối đúng hạn cử hành. Tiết mục biểu diễn cổ trang hỗn loạn dưới sự chỉ đạo nghệ thuật của Cố Tích Triều, chung quy vẫn hoàn mỹ kết thúc. Đương nhiên, xuất sắc nhất vẫn phải là màn hợp tác của Cố Tích Triều và Thích Thiếu Thương.

Từ lần thứ hai diễn tập, Cố Tích Triều đã không để Thích Thiều Thương tiếp tục múa Nga Mi kiếm pháp nữa, mà sửa lại thành Thái Cực. Tuy rằng Thái Cực kiếm cũng không thể coi là uy mãnh, nhưng so với Nga Mi, thiếu đi vài phần âm nhu, lại hơn vài phần linh diệu. Thích Thiều Thương cũng đã mua DVD về luyện mấy lần, vì có cơ bản, nên rất nhanh cũng có cái mà lên mặt với đời đi.

Tới lúc chính thức lên sân khấu, Cố Tích Triều đưa cho người phụ trách âm thanh chiếc đĩa CD, nói “Cảm phiền mở cái này”, rồi ôm cầm tùy ý ngồi xuống. Đầu ngón tay lướt trên những sợi dây đàn, khúc “tiểu ngạo giang hồ” bắt đầu thanh thúy vang lên. Thích Thiều Thương ở phía sau, không khỏi ô a tròn mắt nhìn, rõ ràng là Cố Tích Triều đang diễn tấu a! Chiếc CD đúng là đang phát ra tiếng tiêu đi ~ khiến hắn không khỏi trầm nghĩ, người này, rốt cuộc còn có bao nhiêu thứ này nọ khiến mình phải sửng sốt ngạc nhiên đây?

Một cảm mãnh liệt, một kiếm nghiêm trang, ánh sáng mờ mờ ảo ảo, chỉ thấy trên đài một thân ảnh mạnh mẽ tung bay, vũ ra tiếng gió phiêu động. Còn tiếng đàn kia lại mang theo hào hùng chí khí, một tiếng thanh tựa hồ gõ trên kiếm phong, lại một tiếng trầm như rơi xuống nơi sâu nhất trong lòng người cất giấu giang hồ mộng. Vì thế, tất cả mọi người tựa như ảo mộng lỗi giác, ngay cả Mục Cừ Bình hình thù kỳ quái ở bên đài cũng trở nên đáng yêu mới sợ!

Sau khi tiệc tối chấm dứt, vài vị lãnh đạo bắt tay các ‘diễn viên’. Đứng bên người Cố Tích Triều mà tầm mắt Thích Thiều Thương chỉ dừng ở một chỗ, chính là bàn tay phải Cố Tích Triều đang bị vị lãnh đạo kia nắm chặt mãi không buông. Vì Thích Thiều Thương quá mức chú ý, thế nên các vị lãnh đạo bắt tay hắn lập tức nhận thấy có kẻ đang phân tâm. Đột nhiên cảm giác thắt lưng đau nhói! Thích Thiều Thương vừa ngẩng đầu, đã thấy khoe miệng Cố Tích Triều vẫn như cũ đối với những lời khích lệ của các vị lãnh đạo ‘có tài a có tài a’ cong lên một độ cung thích hợp, nhưng khoe mắt lại mang theo hàm ý cảnh cáo sắc bén liếc về phía hắn. Thích Thiều Thương chỉ có thể mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, đem tâm thay ngay vào cái biểu tình không chuyên tâm khiến người nào đó vô cùng bất mãn kia.

Khánh công yến đương nhiên không thể thiếu rồi. Dần dần, đại lãnh đạo mang theo tiểu lãnh đạo, tiểu lãnh đạo kéo theo lính tôm tướng của ngồi vây quanh bàn tiệc rượu. Thích Thiều Thương và Anh Lục Hà không tham gia khai tiệc mà bắt đầu dốc lòng tranh đoạt quyền lợi được đưa Cố Tích Triều về nhà. Cố Tích Triều vừa ngồi xuống liền hướng các vị lãnh đạo thỉnh tội, “Hôm nay dạ dày đau, xin mọi người thông cảm. Ta tự phạt ba chén, lát nữa mong các vị gờ cao đánh khê chớ chúc rượu. Bằng không mọi người lại phải chiếu cố một người bệnh, sẽ rất mất hứng”. Cố Tích Triều hiếm khi cười như mộc xuân phong vậy, ai có mặt mũi không đáp ứng đây?

Lãnh đạo đi qua đi qua, rất nhanh đã về hết, lúc này người trẻ tuổi mới bắt đầu nháo. Thích Thiều Thương đang chuẩn bị thoải mái la hét, lại thấy Cố Tích Triều cho hắn một cái liếc mắt đầy vẻ sai khiến bắt người ta phục tùng. “Ta phải đi, ngươi có đi hay không?” Thích Thiều Thương biết ánh mắt của y đang muốn nói chính là câu này. Thích Thiều Thương lập tức ném cái chén xuống, đứng bật dậy nói, “Đột nhiên nhớ ra trong nhà còn có chút việc, ta đi trước”.

Hai người cứ như vậy một trước một sau rời khỏi. Mục Cừ Bình ngơ ngẩn thì thầm, “Trong nhà có chuyện? Hắn không phải một mình sống ở đây sao, làm sao nhà có chuyện gì được?”

Mạnh Hữu Uy nhìn Mục Cừ Bình, khinh bỉ nói: “Nhìn lại người đi, cái này còn không hiểu? Thích đại ca nhất định vội vã trở về bồi bạn gái rồi”.

“Bạn gái, bạn gái...” Túc Hồng Lệ đối với lời đồn có thể nói là ai – đến – cũng – không – cự – tuyệt, giờ phút này ngồi nhìn chén rượu mà nước mắt lưng tròng.

Thích Thiều Thương và Cố Tích Triều ra khỏi khách sạn. Vì hôm nay có tiệc tối nên cả hai đều không đi xe đạp. Cố Tích Triều tùy tay vẫy một cái, một chiếc Taxi lập tức dừng lại bên cạnh họ.

“Đi đâu đây?” Thích Thiều Thương rất ngạc nhiên. Hành động của Cố Tích Triều khiến hắn không hiểu rốt cuộc y muốn làm gì, nhưng đồng thời lại mừng như mở cờ trong bụng. Tích Triều đã coi mình như bằng hữu sao? Bằng hữu so với đồng sự Tích Triều ngày ngày gặp mặt còn thân hơn, gần hơn?

Cố Tích Triều kỳ thực cũng không biết bản thân vì sao muốn gọi Thích Thiều Thương đi cùng. Nhiều năm qua, buổi tối như ngày hôm nay, y đều một mình trải qua, im lặng, hoàn toàn không cần bất kỳ ai khác ở

bên. Nhưng lúc phải đi, y lại nhin không được cho Thích Thiều Thương một cái nhìn đầy hàm ý như vậy. Thật kỳ lạ, hần nhìn cũng lập tức hiểu ngay! Thế nên cũng chỉ có thể để Thích Thiều Thương đi theo thôi.

“Về nhà”.

Thích Thiều Thương đối với câu trả lời lời ít ý nhiều của Cố Tích Triều một chút cũng không phiền lòng. Ngồi trong xe, hần hưng trí bưng bưng hỏi một vấn đề: “Tích Triều, người là quản lý cấp trung của một công ty lớn vậy, như thế nào lại không mua một chiếc xe?” Lời vừa dứt khỏi miệng, Thích Thiều Thương đột nhiên lại cảm giác mình đã có đáp án rồi.

“Xe đạp có thể vượt đèn đỏ, so ra cũng suất hơn”.

Quả nhiên... Đối mặt với câu trả lời hợp tình hợp lý như vậy, Thích Thiều Thương không khỏi cảm khái mình quả là hiểu biết Cố Tích Triều, đồng thời cũng làm bộ không nghe thấy tiếng cười trộm của lái xe.

“Ta đi xe đạp cảm thấy rất được là bởi vì, thứ nhất, đoạn đường này quy hoạch rất thiếu tầm nhìn, không hề dự liệu được chỉ vài năm ngắn ngủi sau đó, lượng xe tư sẽ vượt xa khả năng con đường có thể phục vụ được, ngày ngày tắc đường, xe đạp so với ô tô vẫn thoải mái hơn nhiều; thứ hai, cũng coi như cống hiến giảm bớt lượng khí thải gây ô nhiễm môi trường; thứ ba, còn có thể rèn luyện thân thể. Thật tốt a...”

Cố Tích Triều mắt thấy Thích Thiều Thương chậm rãi nói, trong lòng thầm nghĩ, nguyên lai hần cũng không phải một kẻ óc nhồi cỏ, thế nhưng miệng phun ra lại là câu: “Thích Thiều Thương, người có phải khai khống báo cáo hay không, chuyện gì cũng đều một thành ba?” Nhìn khuôn mặt Thích Thiều Thương vì lời nói của mình mà thành một mảnh, vui vẻ từ đáy lòng không ức chế được cũng biểu hiện trên khuôn mặt Cố Tích Triều.

Bỗng nhiên Thích Thiều Thương nghiêm mặt, nghiêm túc nói: “Tích Triều, về sau không được vượt đèn đỏ, tuy rằng rất suất, nhưng quá nguy hiểm”.

“Ta nguy hiểm là việc của ta, liên quan gì đến người?”

“Ta lo lắng cho người, ta hy vọng người mỗi giây mỗi khắc đều bình an”. Thích Thiều Thương nói lời này không một chút chần chờ do dự, thậm chí chính hần sau khi dứt lời mới phát hiện ra mình vừa nói cái gì.

Cố Tích Triều quay đầu nhìn về phía trước, y thực xác định chắc chắn tay lái của tài xế có chút không xong... Cố Tích Triều nhìn ra bên ngoài, khóe miệng không tự giác khê câu lên.

14. Chương 14

Thích Thiều Thương ngồi trong phòng khách nhà Cố Tích Triều, chân tay có chút luống cuống. Từ khi nhận thức tới nay, Tích Triều lần đầu tiên chủ động cho hần vào nhà a! Không cần mặt dày mày dạn, không cần cố ý lấy lòng, vậy mà Thích Thiều Thương hần vẫn đang an vị thoải mái trên sofa nhà người ta. Thích Thiều Thương thừa dịp Cố Tích Triều đang ở trong bếp, hung hăng mạnh tay nhéo nhéo lên cái mặt bánh bao... Ti

~ xem ra không phải đang mơ. Bất quá Tích Triều rốt cuộc đang làm gì a? Thực muốn biết, nhưng là Tích Triều đã cảnh cáo hần không được tới gần phòng bếp trong vòng hai thước... Sau một hồi kịch liệt đấu tranh, Thích Thiều Thương rón ra rón rén tiếp cận phòng bếp, quyết định tìm hiểu đến cùng.

“Rốt cuộc nhin không được?” Cố Tích Triều vẻ mặt hứng thú nhìn Thích Thiều Thương, còn đoán không biết hần có thể chịu tới khi nào đây! Hần quả nhiên không thể nào mà thành thành thật thật nghe lời mình, ngồi yên bất động trong phòng khách.

Thích Thiều Thương “Oa!” một tiếng rồi vọt tới trước mặt Cố Tích Triều, nhìn chăm chú thứ gì đó trong tay y, hai mắt phát sáng, “Bánh ngọt!”

Trên tay Cố Tích Triều đúng là một chiếc bánh ngọt hình vuông lớn tầm bốn năm thước, xanh biếc phần nộn, bên trên là một chiếc lá phong màu trắng. Hương trà tự nhiên và mùi sữa thơm của bánh ngọt hòa quyện tạo ra một cảm giác kỳ diệu, khiến cho Cố Tích Triều biểu tình luôn luôn lãnh đạm cũng trở nên ôn nhu, thậm chí có cảm giác khiến người ta phải thương xót! Điều này càng làm Thích Thiệu Thương phải công nhận, Cố Tích Triều hôm nay có chút là lạ.

Cố Tích Triều bưng bánh ngọt ra đặt trên bàn trà, “Hôm nay là sinh nhật ta”, rồi xoay người đi vào bếp, “Ta đi lấy chén, người đến tử lấy một chai rượu đỏ ra”.

Rượu là hảo tửu, màu đỏ ngưng đọng trong chiếc chén thủy tinh, trong suốt như rubi. Thích Thiệu Thương nhấp một hơi, khe liếc Cố Tích Triều này giờ vẫn ngồi im lặng. Vì cái gì Thích Thiệu Thương cảm thấy ngày sinh nhật đáng lẽ nên vui vẻ, vào lúc này lại ngưng trọng tựa sắc màu đỏ rực của rượu trong chiếc chén kia? Lại nhấp một hơi, Thích Thiệu Thương quyết định phá vỡ không khí nặng nề, “Tích Triều, sinh nhật sao không nói với mọi người? Hôm nay nhiều người như vậy, cùng nhau chúc mừng không phải tốt hơn sao?” Sinh nhật hẳn luôn luôn náo nhiệt, người nhà, bạn bè, từng nhóm từng nhóm thay phiên nhau đến, khách tiếp một ngày cũng không hết, lễ vật thu tới mềm cả tay...

Thu hồi ánh mắt trầm tĩnh như nước đang nhìn chăm chăm vào chén rượu, Cố Tích Triều nhắc chân lên sofa, có chút lạnh. “...Ta tính tính, ta rốt cuộc đã có bao nhiêu năm sinh nhật một mình rồi...” Nói xong, Cố Tích Triều thật sự đặt chén rượu lên mặt bàn, lẩm nhẩm đếm ngón tay, “Một năm, hai năm... tám năm. A, tám năm rồi đó”.

Tuy khoe miệng Cố Tích Triều thực sự đang cười, khuôn mặt cũng nhất phái thanh thần như từ ngày hẳn nhận thức y tới nay, nhưng tâm Thích Thiệu Thương bất chợt nhảy lên một chút, hẳn cảm thấy được giấy tiếp theo y hẳn sẽ phải khóc đi.

Nhưng giấy tiếp theo, Cố Tích Triều không khóc. Cố Tích Triều ngẩng đầu lên, dường như nhớ lại điều gì đó mà mỉm cười, “Sinh nhật 17 tuổi năm ấy, cũng không phải là sinh nhật tồi tệ nhất”.

Ngày đó dương quang rực rỡ. Trên đường cao tốc ra ngoại thành, ai cũng không ngờ, không nghĩ đến, cả thần thánh hẳn cũng không thể đoán trước một thảm kịch như vậy. Sự cố đâm xe liên hoàn xảy ra. Nguyên lai mất đi sinh mệnh chỉ là một việc đơn giản đến thế. Cố Tích Triều nhớ rõ tiếng kêu sắc nhọn của đứa trẻ trên chiếc xe phía trước, cũng không thể quên được người nam nhân sắp chết rên rỉ trong chiếc xe phía sau. Nhưng Cố Tích Triều nhớ mãi không ra rốt cuộc vào giờ phút ấy, cha mẹ ở bên tai y đã nói những gì, chỉ nhớ được có một câu, “Tích Triều, Tích Triều...”

Trái tim Thích Thiệu Thương đau đến nghẹt thở. Có một chỗ giống như bị người ta hung hăng đạp cho một cước, rồi cứ thế nghiền nghiền lên trên, khiến hẳn bị đè nén đến cùng cực. Nhưng Cố Tích Triều vẫn tiếp tục nói, vẫn tiếp tục bình tĩnh như vậy.

“Những sinh nhật về sau đó, ta mới cảm thấy không xong rồi! Mỗi một lần nó đều giống như nói móc ta, sinh nhật của ta cũng là ngày giỗ cha mẹ. Bọn họ tất nhiên không mong sinh nhật của ta bi thảm như vậy, nhưng ta làm sao có thể quên đi hết thấy để khoái hoạt một mình đây? Không có cách nào... Đành phải một mình, ăn bánh ngọt mẹ dạy ta làm, uống rượu đỏ bố thích nhất, cứ chậm rãi nhắm nháp, nhắm nháp đến hừng đông, thì tốt rồi”. Đúng vậy! Tám năm đều đã trôi qua như thế. Mỗi năm một lần, vào ngày này, miệng vết thương sẽ được phơi bày dưới ánh sáng, để y lặng lẽ gặm nhấm nỗi đau âm ỉ buốt đến tận tâm can. Vì cái gì hôm nay bên người có thêm một người? Cố Tích Triều trợn mắt, muốn nhìn người này một chút, vừa định cúi đầu đã phát hiện mình bị ửng vào một cái ôm ấm áp, khiến động tác của y rơi vào khoảng không.

Không muốn nói chuyện. Quá đau lòng! Thích Thiệu Thương một chút cũng không nghĩ ra nên nói gì, nhưng là, hẳn nhất định phải nói gì đó, nếu không đau lòng này sẽ làm hẳn phát điên lên. “Tích Triều, về sau, mỗi lần sinh nhật người, ta sẽ cùng người trải qua. Người không cần phải nói được hay không, vì ta đã quyết định rồi”. Thích Thiệu Thương không thể tưởng tượng được, có một ngày trong suốt tám năm qua, con người bề ngoài thanh cao cao ngạo trên thực tế lại là tiểu hài tử tự kỷ thích chưng diện lại này, đã dùng một thứ tâm tình như vậy để nướng bánh ngọt, chọn rượu đỏ. Lấy cá tính của Cố Tích Triều, nhất định sẽ không rơi lệ. Nhiều nước như vậy tích lũy trong lòng, tâm Tích Triều hẳn đã thành một mảnh đại dương mênh mông, nhưng có lẽ tìm hoài cũng không ra bến đỗ. Nhất định là một chết đi, một chết đi...

Trước mắt Cố Tích Triều chỉ có màu đen của chiếc áo sơ mi. Hơi thở Thích Thiếu Thương bao trùm lấy y. Cố Tích Triều cảm giác được, tựa hồ giữa đại dương mênh mông, y đã tìm được một cái nút lọ rồi. Chỉ cần rút cái nút lọ này ra, thì nước, thì bi thương, sẽ theo nó toàn bộ chảy đi hết. Cố Tích Triều nhắm mắt lại, lẳng lặng nghĩ, hãy cứ để cho dòng nước này chảy hết đi!

Thích Thiếu Thương cảm giác được tâm hắn dần dần bình tĩnh lại. Hô hấp của Cố Tích Triều trong lồng ngực hắn rất an ổn, lơ đãng trong lúc đó lại trấn an tâm hắn. Thích Thiếu Thương cúi đầu nhìn Cố Tích Triều, lẳng lặng ngắm gương mặt y, ngắm ánh mắt, khoe miệng y mỉm cười, không phải nụ cười chua xót y đã mang suốt tám năm ròng, mà là nụ cười trẻ con như năm ấy y 17 tuổi.

Nhẹ nhàng buông Cố Tích Triều ra, Thích Thiếu Thương thu thập chén rượu, bánh ngọt mang vào phòng bếp. Lúc Thích Thiếu Thương trở ra đã thấy Cố Tích Triều ngã ra sô pha. Có lẽ khi trút được ra tâm sự vẫn giấu kín trong lòng, khí lực của y cũng tiêu hao gần hết, cũng có lẽ, sau khi nói ra, y thực sự có thể thả lỏng, buông trôi hết thảy, nên cứ như vậy đã an ổn ngủ mất rồi.

“Tích Triều, Tích Triều... Vào phòng ngủ đi”. Thích Thiếu Thương ngồi xổm trước mặt Cố Tích Triều, nhẹ nhàng gọi y. Cố Tích Triều trên môi vẫn vương nét cười, đôi mắt đã hằn sâu u sầu suốt tám năm qua giờ cũng đã bình yên, nhẹ nhàng nhắm lại. Sau hai tiếng gọi không được, ánh mắt Thích Thiếu Thương đột nhiên dừng lại trên khoe miệng Cố Tích Triều vừa nhếch lên một cách rất ngốc nghếch.

(Tác giả:... Người còn do dự cái gì? Còn không mau hôn xuống cho ta! Không có tiền đồ a ~ Có từng nghe qua câu thừa dịp người bệnh lấy mạng người chưa? Hiện giờ y một chút phòng bị người cũng không có, lúc này không động thủ còn đợi khi nào? Người còn không ăn chút đậu hủ, truyện này còn ai xem hả???)

Trải qua một hồi đấu tranh kịch liệt, Thích Thiếu Thương nuốt chút nữa mềm lòng cuối cùng cũng có thể mạnh mẽ lắc đầu. Đang suy nghĩ cái gì vậy a! Cho dù Tích Triều lúc này nói với người hết tâm sự trong lòng, dù Tích Triều trước mặt người thể hiện một con người hoàn toàn không ai biết, thì cũng có là gì đâu! Chỉ có thể nói, Tích Triều xem người là bằng hữu chân chính mà thôi. Người có thể đối đãi với một người đã tín nhiệm xem người là bằng hữu như thế sao? Không thể. Nhưng mà... có thể, hay không thể đây? Tuy rằng người đã hoàn toàn không còn coi Tích Triều như bằng hữu bình thường nữa, tâm động cũng đã động lâu rồi... Không được, Tích Triều đã tin tưởng người mà kể ra chuyện đau lòng này... Nhưng, lưỡng tình tương duyệt không phải càng tốt hơn sao?

Thích Thiếu Thương khinh thủ khinh cước ôm lấy Cố Tích Triều, khiến lông mày Cố Tích Triều nhíu nhíu mấy cái nhưng vẫn không có vẻ sẽ tỉnh lại. Ôm Cố Tích Triều đặt xuống giường, Thích Thiếu Thương cởi áo khoác y ra cất đi, rồi nhẹ nhàng đắp cho Cố Tích Triều một chiếc chăn mỏng.

(Tác giả trong quá trình rình mò: Người là sợ cởi sạch sẽ quần áo chính mình sẽ không nhận được hóa thân dã thú đi! Các vị khách quan, tuy rằng ta không đích thân phục kích tại hiện trường, nhưng bằng nỗ lực siêu phàm mười phần tự tin của mình, ta có thể khẳng định ta nghe được thanh âm một con lang hôn trầm mỹ nhân ngủ! Không tin? Không tin, người tự mình nghe đi...)

“Thích Thiếu Thương, người giở trò gì đó? Biến ngay cho ta!”

“Tích Triều, Tích Triều, ta không dám nữa, đừng bắt ta biến đi mà... Ta đã nói rồi, về sau mỗi lần sinh nhật ta sẽ trải qua cùng người...”

“Hiện tại đã qua 12h, không còn là sinh nhật của ta nữa rồi!”

“Chúng ta đẩy dự sinh nhật sang năm luôn đi

~

‘...’ Không nói gì. Tuyệt không nói gì. Cũng không còn gì để nói...

15. Chương 15

Nghe nói tình yêu trong truyện xưa, có một định luật như thế này: vào một đêm nguyệt hắc phong cao nào đó... không, phải là một đêm trăng sáng sao thưa, sẽ rất thích hợp cho hai người hữu tình thổ lộ tình cảm với nhau; nếu không khí thích hợp một chút, còn có thể có thêm thiên lôi chớp động, lửa cháy tung tóe... Và ngày hôm sau, khi nắng sớm xuyên qua khung cửa sổ đánh thức hai con người đang say ngủ trên cùng một chiếc giường kia dậy, tình cảm hai người sẽ giống như nước chảy chỗ trũng, trôi chảy như văn chương... Lại sai rồi, là tiến triển cực nhanh. Chuyện xưa cũng theo đúng lối đó mà tiến đến HE.

...

...

...

Chính là, xem xét tình hình thực tế trước mắt này, định luật đó tựa hồ cũng không thích hợp để áp dụng với Thích Thiều Thương và Cố Tích Triều.

Sau khi sinh nhật của Cố Tích Triều qua đi, mỗi khi đối mặt với Thích Thiều Thương, cậu vẫn là tròng mắt lạnh nhìn hẩn, tận tình thao luyện công phu ăn nói ác độc, công lực cũng đã đạt đến cảnh giới ‘mắng chửi người không cần lời thô tục’, mà nếu lời trên miệng không thể biểu đạt đầy đủ ý tứ, ngôn ngữ tứ chi cũng sẽ tùy tiện theo đó mà phong phú hơn. Còn Thích Thiều Thương, vẫn là đánh không hoàn thủ, mắng không trả khẩu, ăn một bao ghi bên ngoài là mặt đường nhưng thực chất bên trong chứa hoàng liên, cũng rất vui vẻ ‘hưởng thụ’, một chút cũng không học trộm đám người bất hảo nào đó mà có tư tưởng ‘Nông nô vùng lên làm chủ’.

Hết thấy đều giống như chuyện đêm hôm đó chưa từng phát sinh.

Chẳng qua, nếu bị lãnh đạo bắt viết báo cáo phải tan tằm muộn, Thích Thiều Thương sẽ nhìn thấy bên đường một thân ảnh rất không kiên nhẫn vẫn đang đứng chờ; chẳng qua, Cố Tích Triều hiện tại không cần đi quán bánh bao, mỗi buổi sáng vẫn có thể ăn bánh bao nóng hổi, còn có sữa đậu nành nghi ngút khói tỏa hương thơm; chẳng qua, Thích Thiều Thương ngẫu nhiên cũng sẽ không cần đi căn tin ăn loại cơm trưa ngàn năm không đổi món kia, mà có thể đứng đỉnh ngói trong văn phòng ăn cơm người nào đó không cần thận làm thừa một chút; chẳng qua, trong cuốn album của mỗi người, không hiểu sao lại xuất hiện thêm một bức ảnh chụp phong cảnh một vùng ruộng đồng bạt ngàn hoa cải vàng chói mắt, thấp thoáng bóng hai người đang cười tươi dưới nắng mặt trời; chẳng qua a chẳng qua...

Cái gì, người nói đây là biểu hiện cho thấy tình cảm hai người tiến triển cực nhanh?! Được rồi, nếu người nguyện ý nói người cảm thấy như vậy, thì cứ cho là thế đi!

Giờ phút này, người nào đó đang cùng với ai đó tình cảm đột nhiên tăng tiến mãnh liệt, đang ngồi trước bàn làm việc của mình, gỡ báo ra xem, chính thức phát ra tiếng thở dài lần thứ n trong ngày. “Ai...”

“Thiếu Thương, đi làm mới nửa giờ, mà anh đã thở dài 18 lần rồi đấy. Có chuyện gì phải bận tâm sao?” Túc Hồng Lệ bưng cốc cà phê tới cho Thích Thiều Thương, nhin không được mở miệng hỏi.

Thích Thiều Thương lại chỉ chăm chú nhìn cốc cà phê kia, một hồi nói, “Cám ơn, Hồng Lệ, bắt quá anh không muốn uống cà phê a”. Tích Triều tốt bụng nhất trên đời mới vừa đưa hẩn tới quán trà Long Tĩnh, hiện tại hẩn bắt đầu thấy rất hoài niệm hương trà thơm ngát rồi, nên có cảm giác vị cà phê trước kia hẩn thực thích bỗng nhiên rất xa xôi. “Đúng rồi, Hồng Lệ, nữ hài tử các em có phải hay không thường xuyên nhận được quà tặng?”

Quà tặng? Tâm Túc Hồng Lệ lại bắt đầu phơi phới tung bay. Chẳng lẽ Thiếu Thương định mua quà tặng cho mình? Tuần sau chính là sinh nhật mình mà, nguyên lai anh ấy nhớ rõ a! Miễn cưỡng khắc chế tâm tình đang vô cùng kích động, Túc Hồng Lệ nói, “Em đúng là thường xuyên nhận được...” Ai nha, không tốt! Nếu nói như vậy, Thiếu Thương liệu có cho rằng mình là người thực dụng yêu vật chất không đây? Hoặc hiểu lầm rằng mình có rất nhiều người theo đuổi? Tuy rằng đây đúng là sự thật, nhưng là, mình cũng không thích những người đó a... Nghĩ muốn sửa miệng, nhưng lại không biết phải nói thế nào. Trong lòng Túc Hồng Lệ nhất thời vô cùng rối rắm.

Chỉ trong nháy mắt mà tâm tư nàng thiên biến vạn chuyển, nhưng hoàn toàn không phải điều mà lúc này Thích Thiều Thương có thể phát hiện ra. Hắn lại tiếp tục hỏi, “Vậy nếu là sinh nhật em, em nhận được quà gì nhiều nhất?”

Tức Hồng Lệ lập tức trả lời, “Hoa, trang sức, túi hàng hiệu...” Còn có người đưa xe con, nhà ở, vân vân... Nhưng Tức Hồng Lệ đương nhiên không nói ra, sợ lại kích thích Thích Thiều Thương, “Kỳ thật lễ vật không quan trọng ở giá trị, mà quan trọng ở tấm lòng”, nàng cường điệu nói. Bối cảnh gia đình Thích Thiều Thương, đồng sự trong phòng cũng không ai biết rõ ràng, bất quá nhìn biểu hiện nhất quán của anh, đại khái chắc cũng là con nhà bình thường đi. Phúc lợi của nhân viên công vụ tuy rằng không tồi, nhưng so với những công tử, ông chủ vẫn theo đuổi nàng, Thích Thiều Thương nếu muốn tặng quà thật tốt, chắc là lòng có dư lực không đủ, muốn đưa cũng không đưa nổi a. Nếu anh ấy muốn, vậy nàng sẽ vì anh mà suy nghĩ. Huống chi, người mình thích tặng quà cho mình, dù là một món đồ bình thường trong hàng tạp hóa, nàng cũng cảm thấy vô cùng lãng mạn rồi.

Phía bên này, Tức Hồng Lệ bị chính sự vĩ đại của mình và câu chuyện cảm động lãng mạn làm cho rối tinh rối mù; phía bên kia, Thích Thiều Thương lại thở dài lần thứ 19.

Hoa? Tuy rằng trong đầu hắn lập tức hiện lên hình ảnh Tích Triều đứng giữa vạt hoa cải vàng kia, nhưng Thích Thiều Thương lấy đầu ra lá gan đủ lớn để trực tiếp đem một bó hoa đến tặng cậu chứ? Hắn cũng không muốn trên chân lại thêm một dấu giày tím bầm a.

Trang sức? Tuy rằng Tích Triều là một tiểu hài tử thích chưng diện, nhưng ngoại trừ một chiếc đồng hồ Thụy Sĩ nam mặt đá đen, cũng không thấy trên người cậu có bất kì đồ trang sức nào khác. Điều này chứng minh trang sức gì đó là hoàn toàn không khả thi...

Túi hàng hiệu... Tuy rằng chiếc túi kia của Tích Triều thực cũ kỹ, nhưng nghe nói đó là quà sinh nhật khi cha mẹ cậu khi còn tại thế mua cho cậu... PASS, PASS!

Thích Thiều Thương thật sự suy nghĩ đến to cả đầu rồi. Sinh nhật Tích Triều cũng đã qua nhiều ngày, nhưng hắn vẫn không nghĩ ra nên tặng bù món quà gì cho cậu đây. Hỏi Tích Triều, cũng chỉ là thần nhiên nói ‘không muốn gì đặc biệt’.

Hai người Mạnh Hữu Uy và Mục Cưu Bình thấy Thích Thiều Thương không nhìn Tức Hồng Lệ vẫn đang đứng cạnh, mà một mình ngồi vò đầu bứt tai, cũng buông xuống công việc đang làm dở, vọt qua dựa vào bàn nhìn Thích Thiều Thương.

“Thích đại ca, tặng cho bạn gái hả?”

“Không đúng không đúng, còn không phải mà. Sinh nhật bằng hữu thôi”, Thích Thiều Thương vội vàng phủ nhận, câu trả lời rõ ràng mang theo sắc thái che giấu không minh bạch, khiến Tức Hồng Lệ đỏ mặt, bưng cốc cà phê sớm đã nguội lạnh quay về chỗ ngồi. Không vội đánh văn kiện, trước vênh tai lên nghe cái đã!

Mục Cưu Bình cười hắc hắc, “Không phải bạn gái, cũng nhất định không phải bằng hữu bình thường đi! Bằng không, chỉ một món quà sinh nhật nho nhỏ, sao có thể khiến đại ca đau đầu đến thế này chứ?”

Mục Cưu Bình và Mạnh Hữu Uy nhìn nhau cười. Mạnh Hữu Uy huých vai Thích Thiều Thương một cái, “Có phải so với Tức Hồng Lệ còn xinh đẹp hơn?”

Phía sau, từ vị trí của Tức Hồng Lệ truyền đến tiếng chiếc cốc ‘cạch’ một cái rơi xuống bàn, cà phê đổ tràn ra, sau đó là một mảnh luống cuống tay chân.

“Không thể so được”. Thích Thiều Thương chợt nghĩ đến cảnh tượng Tích Triều giận tái mặt, lại lập tức cười rộ lên đôi má lúm đồng tiền.

Mạnh Hữu Uy và Mục Cưu Bình trong lòng yên lặng vì Tức Hồng Lệ mà rót nước mắt đồng tình một phen. Thích Thiều Thương quả nhiên đã thích một người nào đó, hơn nữa rõ ràng không phải hoa trong công ty a. Nhưng đồng tình với mỹ nữ là một chuyện, vì huynh đệ ra chủ ý, không, bày mưu tính kế, vẫn là nghĩa bất dung từ. Mạnh Hữu Uy ra vẻ một quân sự, đi qua đi lại đi qua đi lại ~ A! Có rồi! “Thích đại ca, có phải hay không người ta còn chưa biết tâm ý của anh? Đi mua một đôi nhẫn tình nhân, đảm bảo nàng lập tức sẽ hiểu!”

Đề nghị này, quả thực khiến Thích Thiều Thương trong nháy mắt tâm tình nhộn nhạo. Nhấn đôi a... Sau khi Tích Triều đeo vào, hừ hừ, nhất định có thể khiến Anh Lục Hà đang lảng nhãng theo đuổi cậu lập tức ngồi đó chờ chết ~ Nhưng là, Tích Triều chắc chắn sẽ không chịu mang đầu, lại chẳng ném cho hắn một cái cốc vào đầu mới là lạ. Thích Thiều Thương lẳng lặng lắc đầu, cơ hồ đã cảm nhận được cái cốc và đầu mình tiếp xúc sinh ra hàng loạt phản ứng vật lý và hóa học rồi.

Thời điểm Gia Cát Tiểu Hoa đảo qua văn phòng xem xét, nhìn thấy chính là, Tứ Hồng Lệ ngồi gần người trước cốc cà phê trống không, ba người Thích Thiều Thương mặt mày hớn hở thảo luận chuyện ngoài công việc, không có bất cứ ai đang làm chính sự hết. “Cũng không có việc gì để làm phải không? Nếu nhàn rồi nhàm chán quá, thì đến văn phòng của tôi uống trà đi!”

Các vị lập tức lục tục về vị trí.

Thích Thiều Thương xử lý xong đồng văn kiện ngập đầu, lại lắc đầu mở báo ra xem, trong lòng vẫn réo thầm ‘quà tặng, quà tặng’... Đột nhiên mắt sáng ngời, này Tích Triều liệu có thích không a... Hắn ngồi ngơ nhìn tờ báo hắc hắc cười. Sau khi cười ngu một lúc lâu, sờ sờ lấy điện thoại ra, tích tích tích tích bắt đầu nhắn tin: Tích Triều, buổi tối ăn gì ^__^?

Một lát sau, ông

~: Người là heo sao? Hiện tại còn chưa đến mười giờ, đã nghĩ cơm chiều làm gì hả?

Tích tích tích tích: Cơm trưa thì đầu cần phải tưởng tượng, không phải chỉ có ngần ấy món sao ~ >0< buổi=“” tối=“” làm=“” đậu=“” hủ=“” cua=“” đi=“”>

~Lại một lát, ông

~: ... Ngày ngày ăn, người còn chưa ăn chán hay sao?

Tích tích tích tích: ăn cả đời cũng không chán ^0^

Tiếp tục một lát, ông

~: ...///// người đi chết đi!

Tích tích...

“Thích Thiều Thương! Đến phòng làm việc của tôi ngay!”

Đồng nghiệp trong văn phòng ném cho Thích Thiều Thương một cái nhìn đồng tình. Thích Thiều Thương lại một bộ bánh bao nát, rầu rĩ hướng văn phòng của Gia Cát Tiểu Hoa mà lão đảo cắt bước ra đi...

16. Chương 16

Buổi tối, Thích Thiều Thương vẫn như nguyện được ăn đậu hủ cua, nhưng có vẻ hạt tiêu đã bị đầu bếp đổi thành một đồng ốt quả, khiến Thích Thiều Thương cay đến nước mắt giàn giụa, mặt đỏ phừng phừng.

Ăn xong cơm chiều, Thích Thiều Thương không như thường lệ ngoan ngoãn tự động vào phòng bếp rửa chén bát, mà tiến đến đoạt quyển sách Cổ Tích Triều đang xem, cười đến dương quang sáng lạn.

“Anh muốn tặng em một món quà”.

Nhàm chán! Cổ Tích Triều lờm lờm một cái, vừa muốn tiếp tục cầm sách lên xem, đã thấy Thích Thiều Thương từ phía sau bí hiểm rút ra một tờ ‘XX đô thị báo’.

“Tặng tôi một tờ báo?”

“Không phải không phải, xem chỗ này!” Thích Thiều Thương chỉ chỉ vào tấm hình lớn chình ỉnh trên trang nhất, “Này này!”

Cố Tích Triều tập trung nhìn theo tay Thích Thiều Thương chỉ, là tờ báo ngày quốc tế phụ nữ 8-3, tiêu đề nhỏ “Bình chọn mười nữ doanh nhân kiệt xuất tự tay gây dựng sự nghiệp”, tiêu đề lớn “Tâm sự của Gia Cát Hồng Bào Nguyễn Minh Chính”, mà nổi bật trên tấm ảnh kia cũng chính là Nguyễn Minh Chính rồi.

“Anh muốn đem Nguyễn Minh Chính tặng cho tôi???”

Khuôn mặt tươi cười của Thích Thiều Thương thoáng chốc cứng đờ. Tích Triều, sao em lại hỏi những câu kỳ quái như vậy chứ... Thích Thiều Thương anh cũng không phải dân buôn người nha!

“Không phải Nguyễn Minh Chính, là công ty Liên Vân, công ty đó!”

Thân thủ áp tay lên trán Thích Thiều Thương, Cố Tích Triều nhận thấy nhiệt độ cơ thể hẳn hoàn toàn bình thường, “Không phát sốt a, chẳng lẽ là hôm nay bị Gia Cát phê bình, nên bị đả kích quá nặng dẫn đến ngu người rồi?” Mới vừa cảm thấy hẳn không sốt xong, nhiệt độ da thịt dưới tay cậu đã lập tức nóng lên, lại thấy, khuôn mặt Thích Thiều Thương lúc này trông như con cua luộc. Cố Tích Triều nghĩ nghĩ, chẳng lẽ cái kẻ ngày đó hôn trộm mình mà mặt không đổi sắc tâm không khiêu, với cái tên nói một câu đã ngược chến mặt trước mắt này, không phải cùng một người?

Tay Tích Triều, hảo nhãn... Không đúng không đúng! Lập tức hoàn hồn! Thích Thiều Thương đưa sự chú ý trở lại trên tờ báo, “Anh không có nói lung tung mà, công ty Liên Vân của Hồng Bào, anh là cổ đông lớn nhất. Chẳng qua sau đó ba anh nói việc kinh doanh quá cực khổ, nhân viên công vụ so ra thì nhàn hơn, nên buộc anh phải thi đỗ nhân viên công vụ, rồi đem đại diện pháp nhân của công ty đổi thành Hồng Bào, và anh không trông nom chuyện của công ty nữa.”

“Ba của anh?” Cố Tích Triều đột nhiên nhớ tới một người, “Chẳng lẽ là Thích Liên Hải? Nhân vật phong vân của thương giới kia?”

“A, em cũng biết ba anh hả?” Thích Thiều Thương lấp bắp kinh hãi.

Làm sao có thể không biết... Cố Tích Triều không thể tưởng tượng được, cái kẻ trước mắt này sao lại có thể là con của bậc thầy trong giới thương nhân mà cậu luôn luôn tôn sùng chứ! “Luận văn tốt nghiệp thạc sĩ quản trị kinh doanh của tôi chính là ‘Nghiên cứu chiến lược phát triển độc quyền tập đoàn của Thu Phong’”, Thu Phong vốn là một trong các công ty của Thích Liên Hải, chuyên về khai thác, tuy rằng không phải công ty lớn nhất của ông, nhưng trong ngành khai thác ở quốc nội này, cũng đủ cho người ta thấy như sấm nổ bên tai rồi. Mà công ty Liên Vân này...

“Liên Vân không phải vẫn luôn đối đầu với Thu Phong sao?”

Mặc dù là một công ty mới thành lập được 3, 4 năm nay, nhưng dưới sự lãnh đạo của Nguyễn Minh Chính, dù không thể nói đã đuổi kịp và vượt qua Thu Phong, nhưng cũng có thể coi như Trường Giang sóng sau xô sóng trước rồi.

“Anh mở công ty này để đối phó với chính cha mình sao?”

“Kia sao có thể gọi là đối phó a...” Thích Thiều Thương mếu máo, “Mở ra cho vui thôi! Lúc bắt đầu, anh bắt quá cũng là muốn cho đám Hồng Bào bọn họ có chút việc để làm, nhưng ai ngờ bọn họ càng làm càng hăng, nên cứ thế để bọn họ phát triển nó vậy”.

“Nguyễn Minh Chính kia, là gì của anh?” Luôn miệng ‘Hồng Bào Hồng Bào’ thân thiết như vậy, là bạn gái? Cố Tích Triều có chút nghi hoặc.

Nhưng đôi mắt Thích Thiều Thương vì câu nói của Cố Tích Triều lập tức sáng lấp lánh, “Tích Triều, em ghen phải không?”

“Đoàng!” Cố Tích Triều không biết từ khi nào đã cầm lại cuốn sách Thích Thiều Thương để qua một bên, giờ phút này thẳng tay cho nó tiếp xúc với cái đầu heo đám ăn nói lung tung của người nào đó...

“...Muốn chết”, ánh mắt cậu như muốn nói, nhiều thêm một câu vô nghĩa nữa, đại hình hầu hạ.

“Ánh mắt của em đã bán đứng em rồi, Tích Triều...” Thích Thiều Thương hờ hững nhỏ giọng kháng nghị, âm lượng bên miệng không chế đến mức người ngồi cạnh hẳn cũng không thể nghe thấy.

“Hồng Bào là muội muội anh quen hồi học trung học mà...”

===== Phân đoạn đại biểu tiểu Thích nhớ lại=====

Thích Thiều Thương cảm thấy bản thân mình cũng không thực sự hiểu cách ứng phó với loại trường hợp này. Trong ngõ nhỏ yên lặng, một cậu trai bốn mắt đang cố lúi vào chân tường, run rẩy, ôm chặt túi xách, vây quanh là ba tên đầu tóc nhan sắc không ra một loại thù hình cụ thể nào, nhìn quần áo là biết một đám tiểu lưu manh, còn bên ngoài là một nữ tử một thân hồng y, vẻ mặt cười xấu xa như đang xem kịch vui, nhưng khí chất của tiểu muội này lại rất được. Vừa nhìn thấy đã biết đây là tiết mục còn đồ bắt nạt đàn em lớp dưới kinh điển trong truyền thuyết đây mà! Là một người qua đường trong lúc vô tình nhìn thấy, Thích Thiều Thương nên hảo tâm khuyên bảo, hay là ba đám hai đá trực tiếp vì dân trừ hại? Vấn đề là, tà ác nhất đám này lại là một nữ hài tử; vấn đề lớn hơn nữa là, cô bé này lớn lên sao lại xinh đẹp vậy chứ...

Thích Thiều Thương đau khổ suy tư. Là một học sinh ngoan có thâm niên suốt mười mấy năm, hẳn rất muốn lấy tình lấy lý để phục nhân, đồng thời chính mình cũng sẽ rất có phong độ thân sĩ. Nhưng thấy cô bé kia vừa liếc mắt, ba tên đầu óc ngu si tứ chi phát triển đã lập tức gờn nắm tay cuộn cuộn, gào thét xông lên, Thích Thiều Thương chỉ có thể thở dài, không thể không lấy hung tàn trừ cường bạo a

~Cả ba tên đều bị knock out. Thích Thiều Thương vừa ngẩng đầu đã thấy cô gái mặc hồng y tựa tiểu phi tiếu nhìn mình.

“Còn tưởng rằng học sinh trung học cũng chỉ yếu như gà ốm giống tên kia, không nghĩ tới còn có người như anh đây”. Cô bé mặc hồng y nhìn đồng phục của hắn, cười cười lên tiếng, “Em là Nguyễn Minh Chính, anh sao?”

Thích Thiều Thương phũ phũ quần áo, sửa sang lại mái tóc vừa đánh nhau nên có chút hỗn độn, cười đến thập phần vô hại, “Vừa mình (sáng) vừa chính (ngay thẳng), cha em nhất định không thể tưởng tượng được con gái lại là một tiểu muội vừa bắt mình lại bắt chính đâu”. Nhìn sắc mặt Nguyễn Minh Chính đối đối, hắn mới nói tên mình, “Anh là Thích Thiều Thương”.

Nguyễn Minh Chính đá đá mấy tên đang nằm la liệt dưới chân mình mấy cước, “Các người, nhanh đứng dậy, gọi đại ca đi”

Thích Thiều Thương và ba người kia trợn mắt há mồm. Đây là cái tình huống gì vậy?

“Bọn họ là Tam Loạn, cũng giống như em, là học sinh trường trung học bên cạnh. Trường học có rất nhiều bang phái, chúng em ít người nhất, mặc dù có người chỉ số thông minh siêu quần như em trấn thủ, nhưng vẫn thiếu người có khả năng lãnh đạo. Thích Thiều Thương, anh có muốn làm đại ca của bọn em không?” Tiểu muội nói, vẻ mặt vô cùng hưng phấn, nếu có thể lôi kéo mượn được sức của Thích Thiều Thương, từ nay về sau còn không uy phong dưới một gầm trời! Nhìn hắn a, thậm chí còn đánh được cả lão đại Cửu U của trường đấy chứ!

Đoạn đường này, loại trường học gì cũng có hết. Học sinh thì không có lòng dạ nào học tập, suốt ngày chỉ lo nghĩ đến việc chia địa bàn, rồi đấu đá đánh chửi nhau. Trước đó không lâu, lão đại của hai phái nọ cũng vì muốn tranh quyền khiêu vũ với mỹ nữ mà hai phái động thủ động cước, một lão đại bị đập cho tơi bời phải nhập viện nữa. Khi nghe được tin này, Thích Thiều Thương nhin cười suýt nội thương. Đều là mấy tiểu tử mười mấy tuổi, kết quả này thấy cũng đã nhiều.

Hiện tại lại có người hỏi hắn có hứng thú làm ‘đại ca’ hay không?

“Ngượng ngùng, không có”.

Thích Thiều Thương cũng không muốn về sau vì tranh đoạt quyền ưu tiên mua cơm sớm hơn một chút ở quán ngay cổng trường mà phải thương cân động cốt a.

Sau khi nói ra cái câu ‘không có’ ấy, ngày của Thích Thiều Thương trôi qua cũng chẳng bình an nổi nữa rồi. Buổi sáng đầu tiên tới trường, đã thấy Nguyễn Minh Chính và Tam Loạn đứng ở cửa, “Đại ca sớm ~”, khiến thầy giáo trực ban cũng phải nhìn hắn với con mắt khác a! Giữa trưa đến căn tin ăn cơm, bốn tên này đã chiếm một cái bàn lớn, không buồn nhìn đến đám học sinh khác, “Đại ca dùng cơm, người không phạm sự miễn đến gần”. Buổi chiều tan học, bốn người lại không biết từ chỗ nào đột ngột xuất hiện hộ tống Thích Thiều Thương về nhà...

Thích Thiếu Thương cảm lạnh hoàn toàn, chỉ còn có thể ngẩng đầu hỏi trời xanh, hẳn rồi cuộc đã làm sai cái gì? Chỉ bởi vì hẳn rồi việc đã đi cứu một con chim bìm bịp bốn mắt sao? Các thầy giáo ở trường cũng đã bắt đầu tìm Thích Thiếu Thương nói chuyện a, không phải vì hẳn thấy việc nghĩa hăng hái làm, mà là hẳn chẳng khác gì đại vương cầm đầu đám đàn em vào nhà người ta cướp của đi...

===== Kết thúc phân đoạn đại biểu tiểu Thích nhớ lại=====

“Vì thế anh liền thuận theo dân tâm và tình thế lúc đó, cứ thế làm đại ca của bọn họ?”

Cổ Tích Triều quả thật không thể tưởng tượng được cái kẻ mang bộ dạng trung khuyển bên cạnh mình này, hỏi học trung học lại là đại ca của mấy tên côn đồ. Trong đầu cậu lập tức hiện lên hình ảnh Thích Thiếu Thương mặc trang phục diễn hồi trước, cưỡi trên con ngựa đen, rong ruổi với một thanh kiếm trên tay, bụi đất bay lên mịt mù bọc lấy những huynh đệ hình thù kì quái của hắn cưỡi ngựa đi sau, tử như Mục Cưu Bình.

Thích Thiếu Thương vội phủ nhận, “Không phải mà, lúc sau đó anh thật sự bị quần lấy không có biện pháp...”

===== Phân đoạn hồi tưởng một lần nữa bắt đầu=====

Thích Thiếu Thương bắt đầu nhìn bốn người trước mặt, đầu của Tam Loạn đã nhuộm trở lại màu sắc bình thường, nguyên nhân của việc này, đại khái là do lần trước hẳn nói không làm lão đại của bọn họ vì không thích màu tóc của Tam Loạn. Tốt lắm, bây giờ thì phải lấy có gì đây?

“Đại ca, anh không cần lấy có. Anh nói không thích bọn họ nhuộm tóc, hiện tại cũng đã nhuộm trở lại; anh nói chúng em mặc quần áo không có đẳng cấp, chúng em cũng sửa lại; thậm chí anh nói thành tích bọn em không tốt, bọn em cũng đã đi học hẳn hoi... Anh đáp ứng làm đại ca của bọn em đi...”

Nguyễn Minh Chính có chút hoài nghi quyết định của mình, cứ một lần một lần sửa như vậy, bọn họ rõ ràng đã không còn là côn đồ nữa rồi còn đâu. Gần đây vì hết lòng khuyên Thích Thiếu Thương làm đại ca, đều rất ít ra ngoài lêu lổng. Lần trước các bang phái xác định địa bàn, thế lực một lần nữa, bọn họ cũng không có thời gian đi tham gia a...

Đột nhiên Thích Thiếu Thương cười rộ lên, hẳn cười trên xe đạp, ánh chiều tà chiếu thẳng xuống khuôn mặt nghiêng nghiêng, “Anh làm đại ca của mấy đứa cũng được!” Nhìn bốn người lộ ra vẻ mặt “trời không phụ kẻ có công”, Thích Thiếu Thương lập tức nói tiếp, “Chẳng qua không phải đi làm mấy chuyện nhàm chán tranh địa bàn, cướp nữ nhân này”.

Trải qua một thời gian quen biết, Thích Thiếu Thương hiểu bốn người này vốn tư chất rất tốt, nhất là Nguyễn Minh Chính. Tới đây sẽ có đợt phân ban những người học nghề và những người tiếp tục học lên, nếu bốn tên này chọn học lên, môn chuyên ngành hẳn không dám nói, nhưng nếu là văn hóa, hẳn dám chắc mười phần sẽ dạy dỗ hảo bọn họ. “Mấy đứa không muốn học lên đại học sao?”

Nụ cười của hẳn, sự kiên quyết của hẳn, khiến bốn người Nguyễn Minh Chính động tâm rồi. Sau khi thi đỗ vào cái trường tồi tàn này, trong đầu bọn họ đã xem mình như những kẻ bị xã hội coi thường, cả ngày chỉ ăn rồi chờ chết, cũng đã sống qua ba năm. Nhưng sau ba năm này có thể làm gì, thì hoàn toàn chỉ là một mảnh mờ mịt. Hiện tại có người nói cho bọn họ biết, nguyên lai ngoài đánh đánh chém chém, bọn họ cũng có thể có tương lai tươi sáng nữa kia.

“Tốt nghiệp đại học, chúng ta có thể mở một công ty ngoạn chơi, mấy đứa xem xem có hứng thú với lĩnh vực gì nào?” Hẳn chỉ tùy tiện hỏi thế, giống như mặc kệ bọn họ có hứng thú ở lĩnh vực nào, hẳn cũng nhất định có thể giúp bọn họ một chỗ thì triển quyền cước.

=====Phân đoạn hồi tưởng chấm dứt=====

Mở công ty cho vui? Vui đùa một cái mà ra công ty Liên Vân? Cổ Tích Triều không biết nên nói gì cho phải, chỉ có thể lựa chọn bảo trì trầm mặc tuyệt đối. Bên này, Thích Thiếu Thương cũng đã rút ra kết luận, “Cuối cùng, Tam Loạn cơ bản thi đỗ Công nghệ thông tin, Hồng Bào bắt ngờ thi đỗ Quản trị kinh doanh. Sau khi anh đi làm ba năm, bọn họ cũng tốt nghiệp, cùng nhau góp cổ phần mở công ty”.

Cố Tích Triều đột nhiên hâm mộ đám người Nguyễn Minh Chính, không phải vì Thích Thiều Thương cho họ một công ty, mà là ở thời điểm đen tối nhất trong cuộc đời bọn họ gặp được Thích Thiều Thương. Nếu như thật lâu trước kia, cậu có thể gặp hắn, như vậy, những đêm không ngủ, chỉ có thể một mình uống rượu, phải chăng sẽ tốt hơn rất nhiều?

“Công ty mấy người liều mạng mấy năm mới phát triển được như bây giờ, anh lại chấp tay tặng cho tôi? Anh muốn giải thích với đám Nguyễn Minh Chính thế nào?” Cố Tích Triều nhìn về mặt tranh công của Thích Thiều Thương.

“Cũng không phải là tặng không mà. Anh mặc kệ Liên Vân đã lâu rồi, nhưng bọn Hồng Bào vẫn muốn anh quay về. Thời điểm công ty xảy ra vấn đề, anh cũng sẽ giúp một chút, bằng không hàng năm nhận hoa hồng thực sự rất mất mặt... Nhưng là, từ sau khi làm nhân viên công vụ, anh mới cảm thấy ba anh quả nhiên hiểu anh nhất, vẫn là công việc nhân nhĩ phù hợp với anh hơn”.

Những lời này vừa nói ra, khiến Cố Tích Triều nhin không được cho Thích Thiều Thương một cái liếc mắt coi thường. “Nhưng em không như vậy, em rất có năng lực quản lý, bằng không còn trẻ thế sao có thể ngồi vào vị trí quản lý cấp trung của một công ty lớn. Có em thay thế anh, anh tin bọn Hồng Bào cũng sẽ rất yên tâm, buổi chiều anh đã liên hệ qua với bọn họ, bọn họ nói anh khi nào rảnh đưa em tới công ty nhìn xem. Em nhất định có thể làm cho công ty ngày càng mạnh mẽ”.

Cố Tích Triều không phải chưa từng nghe qua người khác khăng định mình, dù là thật tâm hay giả ý. Nhưng là, chưa từng có người đem hết cả tâm huyết, không chút do dự hoàn toàn giao trên tay mình, đơn giản chỉ vì hắn tin tưởng mình. “Anh không sợ tôi vì tôn sùng cha anh, đem công ty Liên Vân đi bán sao?” Cố Tích Triều đột nhiên hấp háy mắt hỏi Thích Thiều Thương.

“Em sẽ không”. Thích Thiều Thương yên lặng nói, “Có thể cùng so chiêu với ba anh, em muốn đem ông ấy đả bại còn không kịp nữa là”.

Người này, thật sự có thể lý giải được cậu, Cố Tích Triều nghĩ. Loại cảm giác này khiến cậu ần ần có chút bối rối, lại có chút an tâm. Không cần cố ý mở rộng cửa lòng, người này cũng có thể lập tức biết bản thân mình nghĩ gì muốn gì, cảm giác này thật xa lạ, nhưng cũng rất hảo. Tuy rằng cậu không biết hai người từ khi nào thì có ràng buộc như vậy, nhưng hết thấy đều đến một cách rất tự nhiên. Nhưng là... Hiện tại đáp ứng Thích Thiều Thương, cái cậu nhận không chỉ là một món quà tặng, còn là một phần trách nhiệm, cậu rốt cuộc có thể nắm chắc được bao nhiêu phần đây? Đôi mắt Cố Tích Triều hơi hơi toát ra chút lo lắng.

Thích Thiều Thương vươn tay ra cầm lấy bàn tay lạnh lạnh của Cố Tích Triều. Cố Tích Triều ngẩng đầu, nhìn thật sâu vào đôi mắt đang mỉm cười của hắn. “Tích Triều, giống như anh không nhìn lầm bọn Hồng Bào, anh chắc chắn cũng sẽ không nhìn lầm em... Hoặc là nói, anh so với lúc trước càng khăng định, nếu Liên Vân muốn tiếp tục phát triển, không em không thể!”

Cậu nở nụ cười, không tự chủ được quay lại nắm bàn tay khô ráo ấm áp kia, “Anh đã tìm một con lang làm đối thủ của cha mình rồi đấy”.

“Có lang, đương sẽ không chỉ biết ăn cỏ, còn biết chạy về phía trước a”, Thích Thiều Thương ý cười càng sâu.

17. Chương 17

Chọn một hôm thứ bảy rảnh rỗi, Thích Thiều Thương đưa Cố Tích Triều đến công ty Liên Vân xem xét tình hình. Cuối tuần người cũng không nhiều, Nguyễn Minh Chính và Tam Loạn vì được báo trước một ngày nên đã sớm ở công ty chờ; còn các nhân viên đến tầng ca, trừ bỏ một vị lâu năm nhận ra Thích Thiều Thương, còn lại, những người mới đến đều tò mò nhìn hai người kia. Cuối tuần mới đến công ty, còn có thể khiến các vị lãnh đạo cấp cao phải đợi, rốt cuộc là thần thánh phương nào a? Không thể mình mục trường đảm (trắng trơn, không kiêng nể) thảo luận ở văn phòng, nhưng các vị nhân viên tay cũng không chịu nhàn rỗi, diễn đàn QQ của công ty chẳng mấy chốc tí tách vang thành một mảnh.

“Uy uy, ai đây? Hảo suất a

~”

“Mê trai! Cái người có má lúm đồng tiền kia, là nguyên lão đại đấy. Tiểu Cao ta năm ấy vừa tới vài ngày thì lão đại cất bước ra đi, Nguyễn tổng mới bắt đầu chương quản công ty”.

“A, nguyên lão đại? Chẳng lẽ Nguyễn tổng cướp Liên Vân từ trong tay anh ấy? Hôm nay đến đây đòi nợ máu hay sao? Đến lúc đánh nhau chúng ta sẽ giúp bên này hay bên kia??”

“Đương nhiên giúp anh đẹp trai bên này! Cậu xem cái người cao cao gầy gầy kia kìa

~ trong lãnh đạm lại có gợi cảm, cười yếu ớt nhưng lại phong tình vạn chủng, tôi kiên quyết giúp anh ấy xử lý Tam Loạn!”

“— ////// Các người đọc tiểu thuyết nhiều quá đầu óc cháy hổng rồi hả? Nguyễn tổng là đại diện pháp nhân của công ty, còn anh ấy chính là cổ đông lớn nhất”.

“Nguyên lai anh ấy mới đúng là Đại đương gia a... Còn người kia thì sao?”

“Người kia ta cũng chưa từng thấy qua, bắt quá nhìn Đại đương gia xun xoe cười như rút phong thế kia, chẳng lẽ...”

“Chẳng lẽ là lão bà của Đại đương gia?!”

“Cô... Tôi học máu! Quên đi, về sau không cho các cô xem đam mỹ nữa! Bằng không tôi sẽ báo cáo lại với ông chủ!”

“Ồ ô

anh sao có thể cướp đoạt lạc thú nhân sinh của bọn tôi chứ...”

Bên này, gào khóc thảm thiết rất náo nhiệt, bên kia, trong phòng tổng giám đốc, lại là một quang cảnh rất khác.

Nguyễn Minh Chính và Tam Loạn đều ngồi trên ghế sofa, chăm chú nhìn Cố Tích Triều quả là không tồi đang ngồi trên ghế đối diện. Ánh mắt Cố Tích Triều mang theo một nụ cười thần nhiên, giống như mấy người cậu đang nhìn thấy vốn chỉ là mấy con mèo tò mò nhìn người lạ, nhất là một con mèo mẹ quật cường đầy vẻ khiêu khích kia.

Cậu đương nhiên hiểu, làm ‘lính nhảy dù’(tự nhiên trên trời nhảy xuống đó, chính là hoàn cảnh của mn lúc này) không dễ như vậy, huống chi lại còn ngồi trên đầu các nguyên lão khai quốc kia nữa. Tuy Thích Thiệu Thương đã nói qua, bọn họ rất hoan nghênh cậu đến, nhưng giang sơn chính tay mình gây dựng đâu thể vô duyên vô cớ chấp tay cho người khác làm chủ. Xem ra, nếu không cho bọn họ nhận thấy một điều rằng – ‘cậu ấy là người có thể kẻ vai chiến đấu’, phòng bị nhất định sẽ không thể dỡ xuống. Nghĩ vậy, Cố Tích Triều quay đầu lại kêu một tiếng, “Thích Thiệu Thương!”

Thích Thiệu Thương từ lúc tiến vào, giới thiệu đơn giản hai bên với nhau xong, đã bị trò chơi PSP mới trên bàn làm việc hấp dẫn. Không chút hình tượng lập tức lao đến ngồi trên ghế, hoàn toàn nhập tâm, coi cái cảnh giương cung bạt kiếm của Cố Tích Triều và đám người kia bắt quá cũng chỉ là thưởng trà nói chuyện phiếm mà thôi.

Nghe cậu gọi một tiếng, hần mới nhắc đôi mắt mê mang nhìn qua, “Chuyện gì a, Tích Triều?”

Cố Tích Triều bình tĩnh cầm chén trà lên nhấp một ngụm, “Anh đi ra ngoài một chút”.

Mặt Thích Thiệu Thương nhất thời suy sụp! Hần cũng đã hết sức làm mờ nhạt đến cùng cực sự tồn tại của mình rồi, Tích Triều không thể coi hần như không khí sao? Nếu như hần đi ra ngoài, Tích Triều bị bọn họ khi dễ thì phải làm sao bây giờ?

“Đại ca, kính nhờ anh không cần ngây thơ như vậy được không? Chúng em về sau phải làm việc dưới tay cậu ấy, làm sao dám khi dễ cậu ấy a”.

Nguyễn Minh Chính phi thường vô lực nhìn Thích Thiều Thương đang trợn tròn mắt nhìn mình, “...Không nên hỏi vì sao em biết anh đang suy nghĩ điều gì”.

Cố Tích Triều vô cùng khắc chế bản thân mới nhận được không bật cười ra tiếng, mà Tam Loạn sớm đã cười lăn lộn trên sofa. Nhìn ánh mắt vô tội của Thích Thiều Thương hướng về phía mình, Cố Tích Triều gật đầu.

Trời ạ, vừa rồi thật sự đã bị nói hết những điều ấp ủ trong tim mà! Thích Thiều Thương một trận gào thét..., ôm PSP, chậm rãi, chậm rãi nhích từng chút về phía cửa, tuy rằng biết đây là Cố Tích Triều muốn dựa vào chính bản thân mình, muốn tự mình giải quyết mọi việc, nhưng mà hần chính là lo lắng a...

Tốc độ di động của hần thực sự chậm đến thê thảm, Phùng Loạn Hổ rút cuộc bật cười phun ra một câu: “Đại ca, thời gian anh ra được đến cửa cũng đủ cho tiểu Bạch nhà em sinh được thằng nhãi Oa Cầu rồi đấy!”

Cố Tích Triều rút cuộc nhận không được, bật cười khúc khích. Không phải kiểu cười lạnh ngàn năm như một, không phải kiểu cười ít nhiều mang theo chút khinh miệt, cũng không phải kiểu cười lễ tiết, mà là cười thật sự khoái hoạt. Ánh mắt lưu luyến của Thích Thiều Thương khiến cậu sinh ra một loại cảm giác ‘một con gà mái bị bắt rời khỏi con gà con’.

Thích Thiều Thương ném một cái nhìn cảnh cáo cho Phùng Loạn Hổ, lăm lăm với Cố Tích Triều, “Tích Triều, bọn họ đều là đám còn đồ có tuổi rồi, bản chất thô phỉ vẫn chưa đổi được đâu, em cẩn thận đấy...”

“Có chút bản chất thô phỉ ấy mới có thể xuất hiện ở đây. Thích Thiều Thương, tên ham an nhàn như anh chắc là không hiểu được đâu”. Cố Tích Triều lập tức trở nên đoan chính, nhìn Tam Loạn làm một biểu tình ‘hiểu rõ’, ba tên kia gật như gãi tỏi.

Thích Thiều Thương phần nộ ôm PSP ra khỏi văn phòng, chỉ nghe thấy một mảnh tí tách náo nhiệt ban này rất ăn ý lập tức im ắng. Không khí nào tốt a... Thích Thiều Thương nhìn mấy cái đầu của các hảo bằng hữu, phát tay, “Này, mọi người, buổi chiều hảo, tôi, đại lão bản của các cô cậu, chính thức bị đuổi ra ngoài rồi”.

Mọi người lập tức tươi cười thân thiện. Tiểu Cao đứng lên châm trà cho Thích Thiều Thương. Thích Thiều Thương vội xua tay, “Không cần không cần... Đúng rồi, cuối tuần còn phải tặng ca, vất vả mọi người rồi. Như vậy đi, tôi mời mọi người dùng ngụ trà (trà chiều)”.

Đám người ban này nói những chuyện bát quái về hai anh đẹp trai đến bắt diệp nhạc hồ, bắt đầu có chút mệt mỏi rồi, giờ lại thấy anh đẹp trai chủ động muốn mời khách, nhất thời không khỏi cảm thấy nhân gian cũng là thiên đường a!

“Tiểu Cao”, Thích Thiều Thương gọi một nhân viên duy nhất hần biết, “Cậu phụ trách đi mua chút gì đi”.

Đồng chí tiểu Cao lập tức đáp ứng, cầm tiền của Thích Thiều Thương, hỏi mọi người ăn gì rồi đi xuống lầu. Thích Thiều Thương ở đó, mọi người tất nhiên cũng ngại ngùng sự có mặt của hần, thôi tán gẫu bát quái, trước ngụ trà làm nốt công việc còn lại.

Nhìn tất cả mọi người thật sự đang làm việc chăm chỉ, Thích Thiều Thương cũng vô tư đi chơi trò chơi của mình, thuận tiện ngồi xuống chỗ của tiểu Cao, cao thấp nhìn nhìn...

Ồi chao, diễn đàn QQ của công còn đang mở, nói chuyện gì thế nhỉ? Thích Thiều Thương rất ngạc nhiên, tò mò, nhưng là, nhìn lên rất vô đạo đức... Bát quái, ai bảo hần đang vô cùng vô công rồi nghề đâu, ai bảo tất cả mọi người đều làm việc không chú ý đến hần đâu ~ Thích Thiều Thương lên lút mở diễn đàn của công ty, liếc mắt một cái, lại liếc mắt một cái, rồi liếc mắt thêm cái nữa

~“Hắc hắc hắc hắc...” Trước bàn làm việc của tiểu Cao, một nam nhân vai rung rung, phát ra thứ tiếng cười khùng bố không rõ nghĩa, làm mọi người nhất loạt nổi một thân da gà.

Thời gian một lúc qua đi.

Buổi trà chiều cũng uống xong...

Nhân viên tặng ca cuối cùng cũng đã về rồi...

Văn phòng tổng giám đốc vẫn đóng cửa im ỉm, không ai có vẻ như sắp đi ra. Thích Thiếu Thương có chút nóng ruột, tới Microsoft phỏng vấn cũng không cần lâu vậy đi? Nói chuyện nhân sinh, nói chuyện lý tưởng, nói chuyện gì thì cũng chỉ là một lần nói chuyện, cũng không cần đến một buổi chiều a! Không được, phải vào xem! Ngay tại lúc người nào đó bưng bưng khí thế vận sức, chuẩn bị lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai xông vào, thì cửa mở.

Nguyễn Minh Chính đi tuốt đằng trước, đối với Cố Tích Triều, vẫn mang vẻ mặt không phục, nhưng trong mắt là hưng phấn không che giấu được. Cố Tích Triều đi sau Nguyễn Minh Chính, vẫn cười đến vân đạm phong thanh như trước, mở miệng, “Không hổ là Hồng Bào Gia Cát, nếu như không có cô, chỉ dựa vào Thích Thiếu Thương với vài cái tên này, trong mấy năm ngắn ngủi, tuyệt đối không thể làm cho công ty đạt được quy mô như bây giờ”.

‘Vài cái tên này’ trong câu nói của cậu hiện đang hoàn toàn vui vẻ, không có chút hình tượng ‘Liên Vân tam kiệt’ nào, trên mặt tuyệt không che giấu sùng bái đối với Cố Tích Triều, một chút cũng không vì lời nói khinh bỉ của cậu mà tỏ vẻ khốn quẫn.

Còn cái người bị chỉ đích danh thì không nhận được tốt thế. Xem ra, Tích Triều thực sự đã thu phục được cả bốn người họ, nhưng là, cũng không cần công khai ra mặt khinh miệt hấn triệt để thế chứ...

“Kỳ thật anh rất lợi hại mà, Tích Triều...” Thân thủ tiến tới cầm tay Cố Tích Triều, lập tức nhận được một ánh mắt sắc như đao bay đến, đành phải chuyển tay tới bức tranh trên tường mà chọt a chọt.

Trước mắt, vì Cố Tích Triều còn đang phụ trách một hạng mục ở công ty cũ, nên trong vòng 10 tháng tới tạm thời chưa thể đến Liên Vân làm, cuối cùng quyết định trong khoảng thời gian này mọi việc của công ty vẫn do Nguyễn Minh Chính chủ trì. Sự tình đã định một cách thuận lợi như vậy đấy!

Trao đổi chính sự xong, năm người trong không khí thập phần hòa thuận cùng nhau đi ăn tối. Ăn xong, Tam Loạn lưu luyến không rời, rất muốn tiếp tục luận bàn với Cố Tích Triều một phen nữa. Thích Thiếu Thương đứng một bên vừa tức giận trừng bọn họ, vừa đưa tay đón taxi. Cố Tích Triều cầm tay hấn ngăn lại, “Vừa ăn no rồi, chúng ta đi bộ về đi”. Dù sao nhà cũng không quá xa.

Tích Triều nói cái gì thì chính là cái đó! Thích Thiếu Thương vô cùng cao hứng nhìn bốn người Nguyễn Minh Chính lên xe, rất nhiệt tình vẫy tay chào bọn họ, rồi quay lại nhìn Cố Tích Triều toe toét cười, “Tích Triều, chúng ta đi thôi!”

Cố Tích Triều nhìn khuôn mặt tươi cười của Thích Thiếu Thương, có chút mê mẩn. Cậu biết, nam nhân cười đến vô tâm vô phế trước mặt này, cũng không đơn giản như lúc này cậu đã nói. Trước khi Thích Thiếu Thương ra đi, Liên Vân gặp phải một nguy cơ rất lớn, suýt chút nữa đã bị Thu Phong thu mua. Cậu nhớ lại buổi chiều trong phòng làm việc, Nguyễn Minh Chính mang vẻ mặt đau lòng, nói Thích Thiếu Thương khi đó một ngày ngủ không đến ba giờ, rồi sốt cao, bị mọi người ép đến bệnh viện, nhưng vẫn tranh thủ từng chút thời gian xem văn kiện, gầy mất một vòng lớn, rốt cuộc cũng vẫn hồi được công ty khỏi đà suy tàn, đi vào quỹ đạo. Nhưng sau khi Thích Thiếu Thương trao Liên Vân cho bọn họ, thì đồ nhân viên công vụ, cũng không còn can thiệp quá nhiều vào việc của công ty nữa.

Cố Tích Triều lúc ấy không khỏi nghi vấn, vì sao hấn lại có thể ra đi tiêu sái như vậy? Giang sơn chính bản thân liều mạng gây dựng, lại lập tức có thể buông tay, rồi đi hưởng thụ cuộc sống bình thường an nhàn của một nhân viên công vụ. Mà Liên Vân lại như mặt trời ban trưa, cổ phần của hấn cũng tăng giá đến bạc tỉ, nhưng vẫn vui vẻ đạp xe đi làm. Còn hiện tại, công ty và cả cổ phần của Thích Thiếu Thương, đều đem tặng cho cậu. Vì cái gì hấn đối với tất cả mọi thứ đều xem nhẹ như vậy, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể bút ra và rời đi? Cố Tích Triều đột nhiên cảm giác rất không ổn, cậu có thể nhìn ra Thích Thiếu Thương thật lòng thích cậu, càng ngày đối với cậu càng tốt hơn. Nhưng có thể hay không một lúc nào đó, khi cậu đã lún quá sâu vào những yêu chiều ấy, Thích Thiếu Thương sẽ lại quay đầu bước đi?

Đầu có chút có rút đau đớn. Cố Tích Triều phát hiện cậu thế nhưng từ bao giờ vô thức đã khát vọng người này thật lâu thật lâu ở bên cạnh mình. Đây tuyệt đối không phải là dấu hiệu tốt đẹp gì a...

Phát hiện Cố Tích Triều có chút khác thường, Thích Thiếu Thương đem cái mặt bánh bao ghé sát mặt cậu, “Tích Triều?”

“Thích Thiếu Thương, tôi hỏi anh một chuyện, anh phải thành thành thật thật trả lời”. Giọng Cố Tích Triều có chút buồn buồn, nhìn thấy Thích Thiếu Thương không chút do dự gật đầu, “Khi đó, vì sao anh rời Liên Vân? Không thể nói vì anh thích sự thanh nhàn của nhân viên công vụ, anh cũng không phải kẻ lười nhác như lời tôi nói”.

Khuôn mặt tươi cười của Thích Thiếu Thương cứng đờ. Hồng Bào kia, sao có chuyện gì cũng nói hết với Tích Triều vậy hả?

Quả nhiên sự tình không đơn giản, Cố Tích Triều nghĩ nghĩ.

Thích Thiếu Thương vắn vẹo người, nhưng muốn tránh cũng không thoát, đành mở miệng, “Kỳ thật cũng không có gì, chính là bản thân anh không có năng lực thôi”, bị người nào đó đang chăm chú lắng nghe trừng mắt một cái, “Được rồi, anh nói thật là được chứ gì...”

Lúc trước, khi Liên Vân gặp phải nguy cơ kia, hẳn đã dốc toàn lực, nhưng vẫn thúc thủ vô sách – bó tay không biện pháp. Dưới tình thế cấp bách, Thích Thiếu Thương chỉ có thể cầu tình với Thích Liên Hải. Thích Liên Hải cũng biết rõ, bỏ qua không thu mua một công ty nhỏ với ông mà nói, quá đơn giản, bất quá, yêu cầu duy nhất của ông chính là Thích Thiếu Thương phải rời Liên Vân, ngoan ngoãn thì đỡ nhân viên công vụ đi.

“Cứ như vậy?”

“Cứ như vậy...”

“Ba của anh vì sao phải chấp nhất bắt anh thi đỗ nhân viên công vụ như vậy a?” Không thể hiểu nổi cái nha môn trong sạch kia của Thích Thiếu Thương có gì tốt?

“... Quyền cho tới bây giờ vẫn lớn hơn tiền, ba của anh luôn cho là vậy. Bất quá, anh vẫn rất là giáo hoạt đi, anh không thi ngành ông ấy yêu cầu, chọn một vị trí an nhàn nhất, tức chết ông ấy!” Thích Thiếu Thương nói những lời này, không khỏi có chút đắc ý.

Chống tiêu cực sao? Cố Tích Triều có chút nhụt chí, lại có chút mừng thầm. Nguyên lai anh ấy buông tha tất cả chưa bao giờ vì chính anh ấy muốn. Lần này để cho cậu chủ trì Liên Vân, cũng là vì muốn cho cậu một không gian để phát triển... Nghĩ thông suốt, Cố Tích Triều cúi đầu, ở góc độ Thích Thiếu Thương không nhìn thấy, nở một nụ cười tươi như hoa. Lại thỉnh linh bị Thích Thiếu Thương nắm chặt tay.

“Tích Triều, anh có thể có quyền từ chức hay không, đều nhờ vào em cả đấy!”

Gi?

“Vài năm nay, mỗi khi anh có ý niệm từ chức trong đầu, ba anh lập tức lấy Liên Vân uy hiếp anh. Em nhất định phải kinh doanh Liên Vân thật tốt, làm cho nó trở thành một công ty lớn đến Thu Phong cũng không lay động nổi, xem ba anh có thể làm gì được anh!”

Tuy rằng bây giờ hẳn vẫn còn thích công việc hiện tại, nhưng nếu chuyện tình cảm với Tích Triều có thể phát triển thuận lợi, sẽ phải tiếp nhận rất nhiều tin đồn vô vị, vậy nên, nhất định phải lưu lại đường lui! Trong mắt Thích Thiếu Thương tràn đầy tính kế, Cố Tích Triều nhìn thấy, bỗng sinh ra ảo giác. Bọn họ là khách thanh lâu và Hoa cô nương sao? Vì cái gì cậu lại cảm thấy đang có một hoa khôi nắn nỉ thư sinh mang nàng cao chạy xa bay?

Thích Thiếu Thương đột nhiên lại nói một câu, “Đúng rồi, Tích Triều, về sau khi em đến Liên Vân, nhớ phải cho mấy người hôm nay tặng ca phí trợ cấp nhé!”

“Vì sao? Chỉ bởi bọn họ hôm nay tặng ca?”

“Không phải, hắc hắc hắc hắc ~” Thích Thiếu Thương lại phát ra chuỗi cười vô nghĩa kia, “Bởi vì họ trên diễn đàn nói chuyện phiếm, nói anh là Đại đương gia, em là lão bà của Đại đương gia

~~” thế giới tốt đẹp cỡ nào a

~~Mặt Cố Tích Triều, không tiếng động, đen thui...

18. Chương 18

Ngày hôm đó, đơn vị của Thích Thiệu Thương thông báo cuối tuần văn phòng sẽ tổ chức trận đấu bắn súng, có thể mời một người bên ngoài tham gia. Thích Thiệu Thương không cần nghĩ ngợi, lập tức gọi điện thoại cho Cố Tích Triều. Cố Tích Triều vốn tính cuối tuần ở nhà xem sách nấu ăn làm mấy món mới, nhưng không thể chịu nổi hành vi liều chết quần lầy năn nỉ ỉ ôi của người nào đó, đành phải đáp ứng.

Chủ nhật rất nhanh đã tới, Thích Thiệu Thương và Cố Tích Triều ngồi trên xe buýt của đơn vị, cùng mọi người tới bãi bắn vùng ngoại ô. Cố Tích Triều im lặng nghe MP3, còn Thích Thiệu Thương lại ở bên hưng phấn khoa chân múa tay. Vì sao lại hưng phấn như vậy? Bởi vì có thể nhìn thấy bộ dáng Tích Triều lúc bắn súng a, nhất định suất đến ngây dại! Nghĩ nghĩ, Thích Thiệu Thương không khỏi chảy nước miếng...

Sau nửa giờ, đoàn người đã đứng trong khu vực bãi bắn. Nơi này chuyên cung cấp sân tập cho vận động viên bắn súng và các học viên, đã từng có quán quân thế giới từ nơi này mà ra nữa. Hiện giờ ở khu vực bãi bắn 50 thước cũng có mấy học viên đang chăm chỉ luyện tập, đột nhiên thấy một đám người tràn vào náo động, những quán quân tương lai của thế giới không khỏi tò mò quay đầu lại nhìn.

Phân tổ vô cùng náo nhiệt. Thích Thiệu Thương và Cố Tích Triều không cùng một tổ, một người tổ 3, một người tổ 4, không khỏi khiến Thích Thiệu Thương khó chịu a. Như vậy sẽ không thể nằm cùng một chỗ với Tích Triều... Nằm sát gần nhau, quan sát Tích Triều ngắm bắn ~ lại phải chảy nước miếng rồi...

Được bắn 10 lần. Thích Thiệu Thương rầu rĩ nằm vào vị trí, lên đạn, tùy ý ngắm một cái, bóp cò. Sau đó máy móc lên viên đạn thứ hai, lại bị Cố Tích Triều đứng sau khinh bỉ trách một tiếng, “Anh đang làm gì đó, bắn tới cả bia của người khác rồi kìa!” Nhìn lại, Cố Tích Triều đang dùng kính viễn vọng chuyên dụng quan sát thành tích của hắn.

“Lần hai, sang phải chút đi”. Thích Thiệu Thương vừa nghe, động lực mười phần, bỏ qua thành tích tồi tệ của lần bắn đầu tiên do tâm trạng sa sút, lập tức nghiêm túc ngắm bắn, ngừng thở. Sau khi vai hắn chấn động, thanh âm hơi vừa lòng của Cố Tích Triều truyền đến, “Không tồi”.

Thích Thiệu Thương vui vẻ, nghe ngữ khí Tích Triều sung sướng như vậy, chẳng lẽ ở giữa hồng tâm?

“Ở chính giữa phía trên bia ngắm của anh”. Thích Thiệu Thương nhất thời hắc tuyến.

Bắn xong mười phát, trước mắt chỉ còn lại một đồng vô đạn. Thích Thiệu Thương lần đầu cầm súng, dưới sự chỉ huy của Cố Tích Triều trong suốt quá trình, thành tích cũng không đến nỗi tệ lắm. Chờ đến lượt Cố Tích Triều, cậu nghiêm túc phân phó Thích Thiệu Thương, “Kỳ thật tôi cũng lần đầu tiên chơi trò này, anh ở phía sau tôi hào hạo nhìn rồi chỉ điểm, hiểu chưa?”

Thích Thiệu Thương lập tức làm tư thế nghiêm, “Yes, sir!”

Vừa lòng gật gật đầu, “Nếu thành tích của tôi kém anh, về nhà nhất định phải chết!” Uy hiếp xong, chạy đến vị trí của mình thành thành thật thật nằm xuống.

Thích Thiệu Thương vẫn đứng đó cười trộm đến vui vẻ, về nhà, là từ cỡ nào tốt đẹp a

~~Mấy phát súng đầu tiên, Thích Thiệu Thương thập phần cố sức đứng sau kính viễn vọng, “Bên trái một chút, phải phải phải, hướng lên trên...” Nhưng lúc sau rốt cuộc không chịu nổi, liền ôm máy ảnh ngồi xổm bên cạnh Cố Tích Triều, nhiệt tình chụp chụp chụp. Tích Triều nheo mắt, bộ sáng khốc khốc, thật sự là... không chụp quá vô cùng lãng phí!

Cố Tích Triều nếu không phải vì sau mấy phát súng trước đã bắt đầu có được cảm giác, đối với tên mê trai này, cậu thật sự rất muốn một súng đập bể đầu hắn!

Chờ có kết quả còn mất chút thời gian nữa, Thích Thiệu Thương lôi kéo Cố Tích Triều đi xem thành tích của tổ 1, tổ 2, thỉnh thoảng cảm khái bất quá một câu.

“Tiểu Vô bên cơ yếu quả là lợi hại a, nhìn xem, 56 điểm. Không đi làm lính thật sự rất đáng tiếc”.

“Thủy Phù Dung người này cũng được 45 sao? Muội muội mắt cú a!”

“Gia Cát chủ nhiệm... 0 điểm...”

“Lý Hoại... Không phải người trong đơn vị, là ai mang đến đây?”

Đang lúc niệm niệm thì Truy Mệnh cười dài đi tới. Truy Mệnh tên thật là Thôi Lược Thương, lái xe lúc nào cũng trong trạng thái đang đua, vội vàng như đi đầu thai. Thị trưởng ngồi xe cậu ta, sợ tới mức phun ra một câu, “Người khác lái xe đòi tiền, tiểu Thôi cậu lái xe là muốn đòi mạng a! Muốn truy mạng ai hay sao?” Mỹ danh Truy Mệnh từ đây về sau bắt đầu lan truyền. Về sau, thị trưởng cũng không dám ngồi xe Truy Mệnh nữa, đành phải mở xe buýt đơn vị, có hoạt động mang mọi người xung quanh đi theo, cũng thực tiêu dao đi!

Truy Mệnh chỉ chỉ trên bảng thành tích cái tên Lý Hoại, nói, “Đây là anh em của em, hắc hắc, nghe nói phần thưởng hôm nay rất được, nên em sống chết kéo cậu ấy theo đây”. Đưa hai tờ phiếu cho Thích Thiểu Thương, “Phiếu mua sắm trong siêu thị, mỗi người tham gia hoạt động đều có phần. Đại tỷ làm việc ở chỗ bí thư cho em, thuận tiện em lấy cho Thích đại ca luôn”. Đem phiếu của mình nhét vào túi quần, Truy Mệnh bắt đầu vui vẻ ảo tưởng tới viễn cảnh đến siêu thị lôi sạch những đồ ăn ngon về nhà.

Đang vô cùng tốt đẹp, lại bị Thích Thiểu Thương túm cổ áo kéo lại, “Truy Mệnh, cậu sao lại có hai tờ?”

“Đây là của Lý Hoại nữa. Của cậu ấy cũng là của em. Dù sao cậu ấy cũng không thích đi dạo siêu thị, em được cái lại rất tốt bụng, vô cùng nguyện ý giúp cậu ấy dùng a ~ ha ha”, tiếp tục vừa đi vừa mơ tưởng trong sung sướng.

Nhìn tờ phiếu trong tay, Thích Thiểu Thương cũng có chút cao hứng, tuy rằng chỉ mấy trăm đồng, nhưng ở siêu thị hẳn mua được không ít đồ này nọ.

“Tích Triều, anh đi mua cốc đôi, để ở nhà em, em một cái, anh một cái được không?” trên mặt bánh bao phấp phới tim hồng

~“Tùy anh”.

“Kia lại mua hai đôi dép, mua cho em hình tiểu trư, anh hình tiểu hầu tử đi. Thế nào?”

“Anh là bạn nhỏ ở nhà trẻ hay sao...” Nhìn mặt bánh bao của Thích Thiểu Thương suy sụp, “Anh tiểu trư, tôi tiểu hầu tử đi”.

“Hảo ~ còn lại toàn bộ mua chocolate em thích ăn nhất nhé!”

“Anh là bại gia tử hay sao? Đưa phiếu đây, tôi thu!”

Hai người thấp giọng thảo luận, lại không biết vô tình tại bãi bắn này, đã tạo nên một mảnh đưa tình ôn nhu.

Bên sân bắn vẫn là tiếng súng liên tiếp vang lên, có vui sướng ngấm trúng bia, cũng có ảo não bắn trúng trần nhà. Mục Cừ Bình có thể nói là ảo não tới cực điểm rồi, 10 phát đã bắn ra 9, nhưng nghe nói bia ngấm phía đối diện kia vẫn trơn bóng không tì vết. Rất mất mặt! Hắn nhảy lên trên bàn, nhất định là tư thế nằm không đúng, ta đứng lên bắn vậy!

Nhân viên phụ trách an toàn vừa thấy vội kêu to, “Người cao to đang đứng kia!”

A? Kêu ta sao? Mục Cừ Bình theo phản xạ xoay người lại, khẩu súng cũng đi theo, ‘đoàng’ một tiếng, chấn động.

Một mảnh kính hô.

Cố Tích Triều không biết chuyện gì xảy ra, vì cái gì đột nhiên mình lại bị người nào đó đặt dưới thân, ném thật mạnh xuống mặt đất? Vì cái gì bốn phía trở nên im lặng như vậy, vừa rồi rõ ràng còn có người liều mạng lú lú riu riu không ngừng mà? Vì cái gì trên mặt đường như bị thứ chất lỏng gì đó làm ướt, ẩm ẩm, nóng nóng, lại khiến người ta hốt hoảng??

Chuyện gì xảy ra vậy?

19. Chương 19

Cố Tích Triều chưa bao giờ biết rằng, sau khi cha mẹ mất đi đã nhiều năm như vậy, tâm cậu còn có thể một lần nữa đau đến thế. Cảm giác dòng máu đỏ tươi ầm ập chảy trên mặt, cũng là giống năm ấy sao? Nín thở, kinh hoàng, tuyệt vọng, giãy dụa... lại tuyệt vọng. Đôi mắt, không dám mở, không thể mở, vì cậu sợ, sợ mở ra rồi, tất cả sẽ lại như bong bóng xà phòng tan biến giữa hư vô.

Máu trên mặt dần dần lạnh, cũng lạnh như tim cậu lúc này vậy. Cố Tích Triều có thể cảm nhận được, mình đang kịch liệt run rẩy.

Bên tai lại truyền đến thanh âm của Thích Thiếu Thương, “Tích Triều, Tích Triều! Đừng sợ, anh ở đây!” Sức nặng trên người dời đi, một bàn tay khẽ chạm vào, xoa xoa khuôn mặt lạnh như băng của cậu. Lòng bàn tay ầm ập khiến cậu kim lòng không được muốn mở mắt ra.

Trên mặt Thích Thiếu Thương vẫn lộ vẻ tươi cười, chỉ là có chút khó khăn, rồi lập tức quay sang phía khác như rảnh trợn mắt, “Kháo! Tên chết tiệt nào đó, không biết súng đạn không có mắt sao?”

Nhìn Cố Tích Triều hé ra khuôn mặt trắng bệch, cứ như người bị thương không phải hấn mà là cậu vậy, tim Thích Thiếu Thương cũng không khỏi đập dồn dập, “Tích Triều, em bị thương sao?” Hấn là sẽ không mới phải, phản ứng của hấn cũng xem như rất nhanh đi, Tích Triều được hấn bảo hộ trong người, tuyệt đối an toàn, chẳng lẽ... “Là anh đề lên em quá nặng sao?!”

Cố Tích Triều thật vất vả mới khôi phục tinh thần, gắt gao nhìn chăm chăm Thích Thiếu Thương, tầm mắt cuối cùng dừng trên cánh tay phải của hấn. Viên đạn sượt qua cánh tay chỗ gần bả vai, tuy rằng không lưu lại trên cơ thể nhưng cũng đủ khiến cả một bên tay áo nhuộm máu đỏ hồng. Anh có đau không?

“Nơi đó của anh không có dây thần kinh hay sao?”

Dát? Thích Thiếu Thương còn đang cầm thù đến tận xương tủy cái cân nặng của mình, lại bị câu hỏi của Cố Tích Triều biến thành dần rồi!

“Anh điên rồi à! Anh bị thương có biết không hả? Còn ở chỗ này chút chút meo meo cái gì!” Nếu không phải Cố Tích Triều lúc này đang xem Thích Thiếu Thương như bệnh nhân, cậu thực sự rất muốn một quyền nện bể đầu tên này ra, chặn miệng cái kẻ không nói được thứ gì tốt đẹp này lại.

Ôi chao, anh là quan tâm em mà... Thích Thiếu Thương ủy khuất, bất quá nhìn thấy cậu còn có khí lực mắng chửi người, nhất định là không có việc gì. Yên tâm rồi, Thích Thiếu Thương mới phát giác, bị đạn bắn phải, thật sự là... quá đau... t_t, “Tích Triều, anh có thể xác nhận, chỗ cánh tay này của anh vẫn có dây thần kinh đấy...”

Đồng sự cũng đã tụ lại đây, Mục Cư Bình đứng một bên, chân tay vì kinh hoàng cũng trở nên thừa thãi không biết phải làm gì, sắc mặt so với Thích Thiếu Thương và Cố Tích Triều còn tái hơn. Một người từ trong đám người đi ra, khuôn mặt tròn tròn lộ ra nụ cười xấu xa, lưu manh vô lại. Cậu ta ngồi xổm xuống cạnh Thích Thiếu Thương, đưa tay đến miệng vết thương của Thích Thiếu Thương mà chọt chọt.

“Cậu... cậu làm gì đó?!” Thích Thiếu Thương bị đau, nhưng chưa kịp mắng ra miệng, Cố Tích Triều đã chụp được tay kẻ kia, tức giận gầm lên.

Truy Mệnh tách đám người bước đến, vẻ mặt hắc tuyến, “Lý Hoại, anh làm gì vậy hả, không thấy Thích đại ca đang bị thương sao?”

Lý Hoại tươi cười ngẩng đầu, “Yên tâm đi, loại đạn này dùng để luyện tập, không chết người được đâu. Không tổn thương gân cốt, đến bệnh viện xử lý đơn giản một chút là được rồi”.

Mấy người vây quanh nhẹ nhàng thở ra, nhân viên bãi bắn đem băng gạc đến, Cố Tích Triều luống cuống chân tay băng bó cho Thích Thiếu Thương. Lãnh đạo quyết định để Truy Mệnh lái xe, trước đưa Thích Thiếu Thương đến bệnh viện gần đây đã. Cố Tích Triều đương nhiên là muốn đi theo, Lý Hoại cũng mang vẻ mặt cười cười khó lường theo đuôi họ.

Nói đến bệnh viện gần đây, với tốc độ lái xe của Truy Mệnh, đại khái chỉ cần 5 phút là đến nơi rồi. Lý Hoại ngồi vào ghế phó lái, ghé sát tai Truy Mệnh dặn dò một câu.

“Đi chậm chút?” Truy Mệnh kêu một tiếng, lập tức bị Lý Hoại dùng tay chặn miệng lại, hoàn hảo Cố Tích Triều lúc này không có tâm tư trông nom hai người bọn họ, toàn tâm toàn ý chiều cố Thích Thiếu Thương. Truy Mệnh nhỏ giọng, “Liên quan đến mạng người, mà anh lại bảo em lái chậm chút?”

Gật gật đầu, Lý Hoại liếc mắt nhìn hai người phía sau một cái, “Liên quan đến mạng người nổi gì chứ, chẳng qua chảy chút máu. Người này vừa nhìn đã biết tinh lực có chút quá thừa, chảy bớt máu đi cũng tốt”.

Cố Tích Triều không nghe thấy hai người phía trước đang nhỏ to cái gì, chỉ cảm thấy bọn họ thực ồn ào quá. Thích Thiếu Thương đang dựa trên người cậu, tuy rằng vẫn nhìn cậu mỉm cười, nhưng tươi cười lúc này lại khiến cậu thấy tim như bị ai bóp nghẹt. Tên Lý Hoại kia có nói qua vết thương không nghiêm trọng, nhưng mà khuôn mặt Thích Thiếu Thương rõ ràng đã biến sắc. Bằng gạc cũng không thể ngăn máu từ miệng vết thương tiếp tục hun hăng chảy ra, trái lại, màu trắng nhiễm máu càng thêm tiên diễm chói mắt. Cố Tích Triều cảm thấy mắt mình có chút đau, tựa như một dòng chất lỏng đang muốn phá kén chui ra vậy.

Đột nhiên người đang tựa trên vai cậu cười một tiếng, “Tích Triều, em đau lòng bộ dáng của anh, anh thực thích... Nhưng là, đừng có khóc, anh không chết được đâu...” Không có thiếu tế bào thần kinh như lúc vừa mới bị thương, nhưng thanh âm Thích Thiếu Thương bắt đầu có chút hư nhược rồi.

Cố Tích Triều vừa định phát hỏa, muốn hét lên, “Quý mới thương anh”, lại nghe đến cái chữ rất không muốn nghe thấy kia, ngữ khí không khỏi mềm nhũn xuống, “Ai... muốn khóc chứ... Anh cầm miệng cho tôi, chừa chút tinh thần đi!”

“Anh muốn nói... Nếu không nói, anh sợ sẽ không còn cơ hội”. Thích Thiếu Thương lên tiếng, yếu ớt nhưng rất kiên trì.

Đầu óc và tâm hồn Cố Tích Triều đại loạn rồi! Rõ ràng không phải đã nói vết thương không nặng, vì cái gì Thích Thiếu Thương lại giống như để lại di ngôn trước lúc lâm chung vậy? Chẳng lẽ vì không phải vết thương trên người Lý Hoại, nên cái tên đó căn bản không biết gì, mới đi an ủi lung tung sao? Kỳ thật Thích Thiếu Thương bị thương đã sắp bước vào quỷ môn quan rồi?

Thích Thiếu Thương tiếp tục nói, “Tích Triều, chờ anh khỏe lại, không bằng chúng ta dọn đến ở cùng nhau đi”.

Cố Tích Triều khẩn trương nhìn hai người phía trước một cái, rất muốn chặn miệng Thích Thiếu Thương lại. Nhưng mà...

“Tích Triều...”

Thanh âm của Thích Thiếu Thương càng lúc càng có xu hướng suy yếu đi.

“Hảo hảo hảo, chờ anh khỏe lại, anh nói cái gì cũng đều được, anh đi dép tiểu hầu tử, để em tiểu trư đều được hết”.

Ảo giác sao? Cậu nghe được từ chỗ nào đó phía trước phát ra tiếng cười cổ nển không rõ lắm thì phải.

“Em dọn đến nhà anh, hay anh dọn đến nhà em đây?” Thích Thiếu Thương tiếp tục.

Nhà Thích Thiếu Thương, Cố Tích Triều đã xem qua, nói trắng ra thì đó chính là một cái chuồng heo không hơn. Không cần nghĩ đến 3 giây, Cố Tích Triều lập tức quyết định, “Anh dọn đến nhà em đi, đem phòng anh cho thuê là được”.

Yên lặng. Thích Thiếu Thương trong lòng nghĩ nghĩ, Tích Triều, em quả nhiên là một thương nhân ưu tú!

“Kia, Tích Triều, chúng ta đi mua một chiếc xe đi, em nói mua xe gì hảo?”

“Dùng xe đạp không phải rất tốt sao? Mua xe làm gì!”

“Trời mưa em cũng không chịu mặc áo mưa, mua xe, em sẽ không bị mưa ướt nữa”.

Đối với lời giải thích này, Cố Tích Triều không phải không cảm thấy ảm áp.

“Tích Triều, em nói chúng ta mua xe gì hảo?”

Bất quá, sao Thích Thiều Thương còn khí lực thảo luận mấy vấn đề này vậy? Cố Tích Triều trong lòng có chút nghi ngờ, nhưng nhìn qua, lại thấy Thích Thiều Thương cau mày nhắm nghiền hai mắt lại.

“Thiếu Thương, Thiếu Thương!” Lòng nghi ngờ nhất thời bay đến chín tầng mây. Tim Cố Tích Triều đều muốn ngừng đập đến nơi rồi. Nhìn Thích Thiều Thương lại sâu kín mở mắt ra, cậu mới cảm thấy mình vẫn còn hô hấp, “Mua xe gì đều hảo. Anh ngàn vạn lần không được có việc gì đấy!”

“Tích Triều, tới bệnh viện rồi, mặc kệ anh có như thế nào, em cũng nhất định phải nhớ rõ những lời mình vừa nói, biết không?”

“Biết, em biết, anh không cần nói gì nữa”, nhìn đôi mắt Thích Thiều Thương dần dần khép chặt lại, Cố Tích Triều kinh hoàng rống to, “Tên phía trước kia, đi nhanh một chút cho tôi!”

Xe đột ngột dừng lại. Truy Mệnh quay đầu lại, lộ ra vẻ mặt tươi cười sáng lạn sở trường, “Tới rồi!”

Tường trắng xóa, trong không khí ngập tràn mùi nước tiêu độc gay gay mũi, đèn sáng rồi lại tắt, tiếng xôn xao của người tới tới lui lui... Ngồi trên chiếc ghế nơi hành lang bệnh viện, hết thấy đều khiến Cố Tích Triều cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Mỗi mệt không phải vì Thích Thiều Thương sắp chết, mà là vì trước khi vị bác sĩ khả kính kia túm Thích Thiều Thương vào, có nói một câu, “Bị thương ngoài da, cậu ở ngoài chờ mười phút”.

Thích Thiều Thương cười đến vô cùng vui vẻ, theo khe cửa cố hét lên một câu, “Tích Triều, tới bệnh viện rồi, mặc kệ anh có thế nào, em cũng không được quên những lời vừa mới nói a ~” Tinh thần mười phần, khiến cho người ta không khỏi ngứa răng muốn cắn.

Cậu vừa rồi đều đã đáp ứng những gì... Cố Tích Triều hít một hơi thật sâu. Nơi chiếc ghế ở hành lang bệnh viện, có một người làm ra động tác chán chường như hết muốn sống đến nơi!

20. Chương 20: Kết Thúc

Hôm nay là một ngày lành, nghĩ thầm, rằng chuyện gì cũng có thể thành ~ Hôm nay là một ngày lành, mở cửa nhà ta ra ~ Ta là hoa đón gió xuân ~~ nhìn trời a, nguyên lai thu đã sang rồi kia ~ Bất quá, điều này cũng không quan trọng, dù sao đối với việc chuyển nhà mà nói, một ngày gió thu man mát thổi từng trận thế này, thập phần thỏa mãn a

~Mà suốt hơn nửa mùa hè, Cố Tích Triều nào đó kia lựa chọn mất trí nhớ rốt cuộc vẫn bị người nào đó suốt ngày léo nhéo bên tai mà buộc phải nhớ lại cái kí ức nghĩ mà kinh kia!

Nhìn thấy đôi mắt to mỗi ngày yên lặng ai oán lên án cậu không giữ chữ tín, nhìn bóng dáng kia mỗi ngày sau bữa cơm chiều cô đơn lặng lẽ quay về nhà, nhìn thấy người nào đó trên cánh tay vẫn còn nguyên vết sẹo rõ ràng... Nhưng quan trọng nhất là, nhìn thấy hợp đồng trên tay người nào đó...

“Phòng của anh đã có người thuê rồi, ngày mốt họ sẽ dọn vào, em không thu lưu anh, anh sẽ chờ ở cửa nhà em, đóng quân trường kỳ kháng chiến!” Đây tuyệt đối là ngữ khí uy hiếp!

Cố Tích Triều buộc phải khuất phục. Cho nên hôm nay cậu mở cửa nhà ra ~ nghênh đón một cái bánh bao ~Bất quá...

“Sao bọn họ cũng tới?” Ngón tay chỉ thẳng vào Truy Mệnh và Lý Hoại đang đứng ngoài cửa cười đến vô cùng vui vẻ.

Thích Thiếu Thương tự mình đem đồ đạc bỏ vào phòng chứa đồ, thấy Cố Tích Triều hỏi, biết cậu đang nghĩ gì, vội vàng giới thiệu, “Truy Mệnh với Lý Hoại là người thuê phòng của anh, hôm nay tới giúp anh chuyển nhà đấy mà”.

Cố Tích Triều thực nghi hoặc, nhưng nhất thời không thể nghĩ ra kỳ quái ở chỗ nào, đành mặc kệ mấy người kia đi. Nhìn bọn họ bận rộn, cậu hỏi một câu, “Buổi tối ở lại ăn cơm đi. Mấy người muốn ăn gì cứ nói, bây giờ tôi đi chợ mua đồ”.

Đã thấy Truy Mệnh cười ha hả, cười đến té ghế, ngã lộn trên sô pha, cuối cùng cười đến mức suyễn khí không thở được, ho sặc sụa, khiến Lý Hoại phải buông hết đồ đang cầm trên tay, vội vàng chạy đến vuốt lưng để thuận khí cho cậu.

“Cười cái gì?” Không ai cho cậu đáp án. Cố Tích Triều cũng cứ thế nghi nghi hoặc hoặc.

Đến tối, tiễn Truy Mệnh và Lý Hoại về, trong nhà chỉ còn lại hai người.

Tắm xong, Cố Tích Triều giục Thích Thiếu Thương đi tắm rửa, còn mình thì lười biếng vùi vào sô pha xem TV. Nghĩ nghĩ, đột nhiên ngộ ra rốt cuộc buổi chiều bọn họ cười cái gì. Thích Thiếu Thương, rốt cuộc là anh nói chuyện hai người ở chung một chỗ với bọn họ thế nào hả?! Mặt lập tức nóng lên. Lúc ấy cậu hỏi câu kia, khác gì nữ chủ nhà hỏi khách muốn ăn gì đâu. Nếu Thích Thiếu Thương trước mặt Truy Mệnh nói điều gì đó kỳ quái, sẽ khó trách bọn họ cười thành như vậy đi. Nghĩ đến đây, Cố Tích Triều cúi đầu rên rỉ một tiếng. Trời ạ... Nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch a

~Vừa thấy toàn thân vô lực muốn nằm vật ra sô pha, đã bị một đôi tay hơi hơi ôm thắt lưng dựng thẳng dậy, “Tích Triều, làm sao vậy? Không thoải mái?”

Quay đầu lại nhìn. Thân trên Thích Thiếu Thương để trần, vai vắt một chiếc khăn lông trắng, tóc còn tích nước, vài giọt rơi xuống mặt Cố Tích Triều, khiến cho khuôn mặt vốn nóng của cậu như muốn bốc cháy đến nơi. Cố Tích Triều nhảy dựng lên, “Không, không có!” Cậu sao có thể cảm thấy tên nam nhân trước mặt này thật gọi cảm chứ? Hắn không phải luôn gây ngốc ngơ ngác, đối với mình là tuyệt đối vô hại sao? Chính là, vừa rồi, trong nháy mắt đó, cậu lại cảm thấy người này tựa như một con sư tử biếng nhác, bất kỳ lúc nào nổi hứng cũng có thể đem cậu cắn nuốt sạch sẽ không còn thừa một mẩu xương.

Cố Tích Triều, bình tĩnh bình tĩnh! Trước mặt hắn, mình vẫn chiếm thế thượng phong nha, phải lập tức xuất ra bản lĩnh lãnh tĩnh hơn người đi! Trong đầu cậu không ngừng cân nhắc, lại không hề biết rằng bộ dáng của mình hiện tại có bao nhiêu luống cuống.

Thích Thiếu Thương sung sướng ngồi ngắm Cố Tích Triều khoa chân múa tay. Hắn lại không hiểu cậu hay sao! Vòng qua bàn, ngồi xuống bên cạnh Cố Tích Triều, đem cậu kéo vào trong lòng ngực mình, “Tích Triều, không cần ồn ào, bình tĩnh...” Tích Triều cỡ nào mới mẽ a, kích động, khiếp đảm, lại còn ngượng ngùng nữa này

~Cố Tích Triều nằm yên trong lòng ngực ấm áp, lắng nghe tiếng tim đập trầm ổn của một người, quả nhiên từ từ lãnh tĩnh trở lại. Cậu sợ cái gì? Người trước mắt này chưa bao giờ làm bất kỳ việc gì cậu không thích, cho tới bây giờ vẫn luôn vì cậu mà suy nghĩ, cậu cao hứng sẽ cao hứng, cậu khổ sở hắn còn khổ sở gấp vạn phần. Mặc kệ Thích Thiếu Thương thoát nhìn có giống một con sư tử đến thế nào, hắn vẫn là người vĩnh viễn nguyện ý đứng cạnh mình. Đã từ chối lâu như vậy, rồi vẫn để hắn dọn vào nhà mình, thậm chí trước khi dọn đến, còn để cho hắn tiến vào trái tim mình. Hiện tại, như vậy, không phải hết thấy đều vô cùng tốt đẹp đấy sao?

“Thiếu Thương”, Cố Tích Triều rốt cuộc cũng trở lại là Cố Tích Triều, “Em biết anh vẫn luôn biết, rằng em xác thực có thích anh”

“Nhưng mà có thực thích không?” Mặt mày Thích Thiếu Thương lúc này cười rạng rỡ hơn hoa nở.

“Được rồi... là ‘thực’ thích”, Cố Tích Triều không được tự nhiên nói, “Nhưng là, kỳ thật, em không hiểu anh. Anh thích em không?”

Thích Thiếu Thương lắc đầu, “Không, anh không thích em, cũng không phải ‘thực’ thích em”. Rốt cuộc cũng đến lượt hắn có thể nhìn thấy khuôn mặt suy sụp của Cố Tích Triều, nhưng mà Thích Thiếu Thương lại chẳng cảm thấy có chút khoái cảm nào, chỉ có đau lòng không thôi, “Tích Triều, anh yêu em, ‘thực’ yêu

em”. Chưa từng nói qua với bất kỳ ai những lời này, ngay cả trong lòng luyện tập nhiều lần đến vậy, tim Thích Thiều Thương vẫn là đập như sấm dậy.

Yêu... sao?

“Em đã làm gì khiến anh yêu em?”

Đúng vậy, Cố Tích Triều thấy rất khó hiểu. Thích Thiều Thương công cậu leo hết mấy tầng lầu, đi mua điểm tâm cho cậu, không sợ những lời nói lạnh nhạt của cậu, lắng nghe tâm sự của cậu, tiếp nhận bi thương của cậu, đem hết cả tâm can cho cậu, thậm chí vào thời khắc nguy hiểm nhất cũng chắn trước người cậu... Một Thích Thiều Thương hoàn toàn đối tốt với cậu như vậy, có thể nào khiến cậu không thích, không yêu đây? Nhưng là, mình đã làm những gì, đáng để cho hấn khẳng khẳng một mực trả giá hết thảy như thế?

“Em không cần làm gì cả, anh cũng không biết anh yêu em vì cái gì. Anh yêu em, có lẽ chỉ là vì đau lòng bóng dáng tuyệt nhiên của em khi vượt đèn đỏ, có lẽ là vì con người ngoài lạnh trong nóng của em, có lẽ bởi vì em nấu đồ ăn rất ngon... Tình yêu cần lý do sao? Không cần. Anh chính là đã yêu em!”

Cố Tích Triều không thể nói được gì, cũng không biết nói gì khi đối diện với người vẫn cười vô tâm vô phách với cậu, mà thâm tâm lại đã yêu sâu sắc đến thế. Nhất thời, hai người cứ ngồi như vậy, một mảnh yên tĩnh.

Đột nhiên, Thích Thiều Thương kêu lên, “Tích Triều, đau quá ~”

Cố Tích Triều néo cánh tay Thích Thiều Thương, lạnh giọng hỏi, “Anh nói gì với Truy Mệnh và Lý Hoại đó?”

“Không có không có”, Thích Thiều Thương không nghĩ tới ở thời khắc ngập tràn xúc cảm như vậy mà Tích Triều còn nhớ tới việc này, đau đến thở hắt ra, “Anh chỉ là khẩn cầu bọn họ thuê phòng anh mà ở, để anh có thể lấy cơ dọn đến nhà em thôi”.

Cảm giác đầu có chút đau. Cái tên Truy Mệnh này là người thế nào, cậu không biết. Nhưng là, Lý Hoại, vừa nhìn đã biết là một tên vô lại đầy bụng toàn suy nghĩ xấu xa, hấn nhất định nhìn thấu ý đồ của Thích Thiều Thương. Xem bọn họ chiều nay còn cao hứng chuyển nhà giúp như vậy, chẳng lẽ nói xã hội này đã được khai sáng đến nước này?

Thích Thiều Thương cười rộ lên, “Em không biết sao? Bọn họ từ khi học đại học đã ở cùng một chỗ”.

Cầm có xu hướng rơi xuống.

“Không nói chuyện bọn họ nữa, chúng ta thảo luận vấn đề tối nay đi...”

“Tối nay, vấn đề gì?” Cố Tích Triều khó hiểu.

“... Vấn đề anh phải ngủ ra sao...” Thích Thiều Thương cười cười, hướng đôi môi người nào đó vẫn luôn hấp dẫn hấn thật lâu thật lâu, đè ép xuống.

Về phần ngày mai, buổi sáng ăn gì, ô tô mua người nào đăng ký người nào lái, thế giới có phải hay không sắp thống nhất quy về một mối đến nơi... từ từ, mấy vấn đề này... Vẫn là chờ ngày mai bọn họ cho ra kết luận “Thích Thiều Thương ngủ chỗ nào trong nhà Cố Tích Triều” rồi nói sau đi

~~Hiện tại, hư....

21. Chương 21: Phiên Ngoại 1: Ghen – Tình Địch

Thích Thiều Thương cả người không được tự nhiên. Ánh mắt của anh đẹp trai đối diện kia khiến hấn thấy bản thân như đang trong quá trình bị lăng trì vậy. “Hách Liên tiên sinh, nói tóm lại là, Hồng Lệ với tôi rất nhanh sẽ kết hôn, hy vọng anh không tiếp tục quần lấy cô ấy nữa”.

Hách Liên Xuân Thủy sau khi đã đem Thích Thiều Thương lăng trì xong, chớp chớp đôi mắt nhu tình như nước nhìn Túc Hồng Lệ đang vô cùng bất an ngồi cạnh Thích Thiều Thương.

“Hong Lệ, mặc kệ anh ta có nói gì, anh cũng không tin. Em nhìn anh đi, ánh mắt chân thành như thế này, mà sao em lại không thể tin anh sẽ hảo hảo chiều cổ em?”

“Tôi tin, tôi tin, nhưng người tôi thích chỉ có Thiếu Thương. Anh muốn trách, thì trách chính mình xuất hiện quá muộn đi”. Tức Hồng Lệ bối rối trả lời, không dám nhìn đôi mắt thâm tình của Hách Liên Xuân Thủy. “Anh cũng biết là chúng ta không có khả năng, cũng đã nhìn thấy vị hôn phu của tôi rồi. Bây giờ chúng tôi còn có chút chuyện cần thương lượng, nếu anh không có việc gì nữa thì nên đi trước đi”.

Hách Liên Xuân Thủy, trên mặt đang mỉm cười, nhưng tim là nhỏ máu. Thời gian a, người vì sao lại là thời gian?!!

“Được rồi, em muốn anh đi, anh sẽ đi”, ánh mắt lại nhìn về phía Thích Thiếu Thương, “Anh! Nhớ kỹ, tôi không phải bại vì anh, tôi chỉ là thua thời gian thôi”.

Đi nhanh đi đi nhanh đi, tôi cũng sắp bại bởi thời gian đến nơi rồi. Tích Triều chỉ một giờ nữa sẽ tan tằm, vì cái gì tôi phải cố ý xin nghỉ cùng Tức Hồng Lệ ngồi ở quán cà phê diễn trò cho anh xem chứ, tôi còn phải về đi chợ a! Thích Thiếu Thương trong lòng rỗng to, ngoài mặt vẫn bảo trì nụ cười hoàn mỹ, tuy rằng kiểu mỉm cười này trong mắt người nào đó, là tràn ngập khiêu khích của kẻ chiến thắng.

Hai người thân thiết dựa vào một chỗ, vừa nhìn thấy bóng dáng tịch mịch của Hách Liên Xuân Thủy biến mất ở cửa quán cà phê, trong nháy mắt, chày bàn tách ra. Tức Hồng Lệ đỏ mặt, ngập ngừng nói tạ ơn, “Thiếu Thương, thật sự cảm ơn anh... Hai ngày nay, thật sự em bị anh ta bám không chịu nổi”.

“Àn, đúng vậy, xem ra đúng là một tên chúa không dễ đối phó. Không biết anh ta có tin không, nhưng anh thực sự đã dốc hết sức ra diễn rồi. Hồng Lệ, về sau còn có sự tình kiểu này, ngàn vạn lần đừng tìm anh a”. Vạn nhất bị Tích Triều nhìn thấy, hắn sẽ chết rất thảm đấy...

Không, chính xác mà nói thì, hắn hôm nay đã định sẽ chết rồi... Thích Thiếu Thương cảm thấy ông trời thực sự một chút cũng không đau người tốt. Hắn rõ ràng đang ở đây làm việc tốt, vì cái vị khách bàn đối diện vừa rồi bị Hách Liên Xuân Thủy che khuất giờ xoay người lại, cho hắn một nụ cười vô cùng ôn nhu, lại làm hắn lạnh từ đầu đến chân? Tích Triều không có nói với hắn, hôm nay sẽ hẹn khách ở quán cà phê bàn chuyện làm ăn a!!!!

===== Phân đoạn buổi tối thâm tâm =====

Cổ Tích Triều bàn việc làm ăn xong cũng không về nhà ngay, mà trở lại công ty.

Thích Thiếu Thương ở trên đường lắc lư nửa ngày khổ tâm khổ tư nghĩ đối sách, đồ ăn cũng quên mua, đợi đến khi hắn nhớ phải mua đồ ăn, phố xá cũng đã bắt đầu lên đèn. Về đến nhà, Thích Thiếu Thương lại phát hiện áp suất trong nhà cũng không thấp như hắn tưởng, Tích Triều đang ở trong phòng bếp nấu ăn. Nghe thấy tiếng Thích Thiếu Thương có tật giật mình vụng trộm rón rén đến bên cạnh phòng bếp, cũng không quay đầu lại, nói một câu, “Buổi tối nhà có khách, dọn thêm bát ra”.

Nguyên lai có người muốn tới nhà chơi, cho nên tâm tình Tích Triều mới tốt hơn một chút, không có thời gian đi truy cứu chuyện buổi chiều? Thích Thiếu Thương cũng tuyệt đối không vì tạm thời tránh được một kiếp nạn mà thấy may mắn, bởi vì hắn không có khả năng lưu khách ở lại qua đêm a ~ Bất quá, rốt cuộc là ai sẽ đến? Hắn thấy kỳ quái.

Chuông cửa vang lên, nghi vấn của Thích Thiếu Thương lập tức được giải đáp.

Hách Liên Xuân Thủy!

Hai bên đều có chút giật mình. Hách Liên Xuân Thủy hướng phòng bếp kêu to, “Tiểu Tích, cậu cùng với người này ở một chỗ sao?”

Cổ Tích Triều lau lau tay đi ra, “Đúng vậy a. Cho nên cậu cứ yên tâm theo đuổi Tức Hồng Lệ đi, nếu hắn dám giở trò, tôi lập tức đá hắn ra khỏi cửa”.

Thích Thiếu Thương nhìn bộ dáng thân thiết của bọn họ, không giống như vừa mới quen, “Tích Triều, anh ta, anh ta, là ai vậy a?!” Lại còn gọi Tích Triều là tiểu Tích, so với hắn còn thân mật hơn!

Hách Liên Xuân Thủy nhảy nhót đi đến bên cạnh Cố Tích Triều, ôm lấy cổ cậu, “Chúng tôi là bạn cùng phòng hồi đại học! Vô cùng thân thiết nha!” Thành công nhìn thấy trong mắt người nào đó dấy lên hai ngọn lửa.

“Tích Triều... Nguyên lai em biết anh đang diễn trò sao?” Trách không được về đến nhà, một chút vị giấm cũng không ngửi được. Bất quá sao lại để lộ ra, rồi còn nói Hách Liên Xuân Thủy đừng lo chứ? Tức Hồng Lệ ngày mai lại không làm phiền hấn đến chết mới lạ!

“Thiếu Thương, nói anh là heo, anh liền lập tức ngu ngốc vậy sao!” Cố Tích Triều cầm tay Hách Liên Xuân Thủy bỏ xuống, bắt đầu ăn cơm. “Anh cho là Tức Hồng Lệ thật sự không thích cậu ấy sao?”

Hách Liên Xuân Thủy là con nhà danh môn thế hệ sau, trong nhà nhiều đời làm quan, cha hấn ở thành phố này chỉ nói một câu băng quơ cũng vô cùng có phân lượng. Tức Hồng Lệ tuy rằng bộ dạng xinh đẹp, nhưng gia cảnh chỉ có thể nói là thường thường bậc trung. Tức Hồng Lệ là một người con gái thông minh, biết đạo lý môn đăng hộ đối, tuy rằng đã là thế kỉ 21, cô bé Lọ Lem và vương tử trong truyện cổ rất nhiều, nhưng cách xa thân phận khiến hôn nhân nảy sinh vấn đề cũng không phải là ít.

“Tức Hồng Lệ nếu lúc trước biết bối cảnh nhà anh, nhất định cũng sẽ không thích anh”. Cố Tích Triều nói.

Thích Thiếu Thương nghi hoặc nói, “Ai thích anh? Hồng Lệ? Sao anh lại không biết?”

Tức Hồng Lệ đáng thương...

“Cậu thật tâm thích cô ấy sao?” Không hề để ý đến Thích Thiếu Thương, Cố Tích Triều quay sang hỏi Hách Liên Xuân Thủy.

“Tớ không phải thích cô ấy”, Hách Liên Xuân Thủy nghiêm mặt nói, “Tớ là yêu cô ấy!” Lần đầu tiên cậu ta nhìn thấy Tức Hồng Lệ, đã thề rằng không phải nàng không cưới. Tuy rằng trước kia là hoa hoa công tử, nhưng nếu như cậu ta đã thực sự yêu một người, thì cả đời sẽ khăng khăng một mực. “Tớ hôm nay rời quán cà phê, đã tự nói với mình, chỉ cần bọn họ không kết hôn, là tớ còn cơ hội. Sau đó nhận được điện thoại của cậu. Cậu đúng là thiên sứ trên trời phái xuống giúp tớ nha!”

Cố Tích Triều cười lên rất đẹp, quả nhiên giống thiên sứ.

“Yêu cô ấy thì đi truy đi. Tớ nhìn ra được, cô ấy kỳ thật thích cậu”.

=====

“Tích Triều, Hồng Lệ thật sự thích Hách Liên sao?” Ôm Cố Tích Triều vào lòng, hôn hôn loạn, Thích Thiếu Thương thật cẩn thận hỏi, “Em sao thấy được vậy?”

“Em không nhìn ra a”, Cố Tích Triều nhàn nhã trả lời, “Em chỉ cổ vũ tiểu Yêu thôi”.

“Tích Triều, sao em lại phải làm vậy, rõ ràng Hồng Lệ không thích cậu ta, sẽ bị cậu ta làm phiền chết mất...”

“Có cậu ta phiền cô ấy, cô ấy mới không có thời gian đến làm phiền anh, biết không hả?” Cố Tích Triều nói xong, túm chăn che kín đầu. Ngủ!

Thích Thiếu Thương lẳng lẳng, nguyên lai Tích Triều là đang ghen ~ Tích Triều ghen thật đáng yêu... Làm cho hấn không khỏi ‘hắc hắc hắc hắc’ rồi bàn tay đại động!

“Thích Thiếu Thương, anh còn tiếp tục sờ loạn, cút ra phòng khách ngủ ngay cho em!”

22. Chương 22: Phiền Ngoại 2: Ghen

Đi công tác một vòng về đến nhà, tâm tình Cố Tích Triều không thể nói là không vui. Ở bên ngoài học hặc với người khác, nhưng về đến nhà lại có một người trương ra khuôn mặt tươi cười vô cùng ấm áp, hết thấy đều trở nên rất có ý nghĩa. Nhất là khi nhìn đến căn phòng được người nào đó quét tước đến không còn

một hạt bụi, Cổ Tích Triều vô cùng hài lòng cong cong khóe miệng. (cái nì gọi là tiểu Cổ đối ngoại, tiểu Thích đối nội ~)

Nhưng là, khi cậu vào phòng ngủ, nghĩ muốn nằm xuống giường nghỉ ngơi một chút...

“Thích Thiếu Thương! Anh cứ ngay vào đây cho tôi!”

Thích Thiếu Thương đang ở trong bếp xào rau, bỏ lại tất cả hỏa tốc ‘cút’ vào phòng ngủ, lập tức nhìn thấy khuôn mặt mới ban nãy còn sáng sủa của Cổ Tích Triều đang âm âm nổi giông gió.

“Tích Triều?”

“Đây là, có, chuyện gì?” Cổ Tích Triều chậm rãi nói từng chữ từng chữ để bảo đảm mình có thể giữ nổi bình tĩnh. Trên thực tế, nhìn khuôn mặt vô tội của Thích Thiếu Thương, cậu thực sự vô cùng muốn xông đến cho hắn mấy quyền.

Nhìn trên tay Cổ Tích Triều cầm cái gì đó, Thích Thiếu Thương nhất thời chột dạ, “Tích Triều, này... Tuy rằng trước lúc em đi công tác có nói qua, vỏ chăn, sàng đan nhất định phải giặt, nhưng mà em không ở nhà những một tuần, anh sợ giặt sẽ không còn ngửi thấy mùi hương của em... cho nên cũng chỉ giặt sàng đan, vỏ chăn... định lúc em trở về sẽ giặt...” Tuy rằng không nghe lời Tích Triều hậu quả rất nghiêm trọng, nhưng hẳn thật sự không biết chuyện này lại có thể làm cho Tích Triều của hắn tức giận đến mức tay bắt đầu phát run, hoàn toàn đánh mất hết bình tĩnh ngày thường. Chẳng lẽ... chẳng lẽ tính khiết phích của Tích Triều không biết từ lúc nào đã phát triển đến nông nổi này??

Cổ Tích Triều vì lời giải thích của Thích Thiếu Thương mà dừ dội tiến từng bước lại, “Không cần tránh nặng tìm nhẹ, anh lại đây cho tôi, nhìn xem đây là cái gì?”

Không phải vì không giặt vỏ chăn? Vậy thì hình như hắn cũng chưa làm qua chuyện gì xấu thì phải? Thích Thiếu Thương lại nghĩ không ra, chỉ có thể theo lời Cổ Tích Triều nhìn đến vật trong tay cậu.

“Dạ!”

Này này này... Đây là cái gì? Khi nào thì xuất hiện? Thích Thiếu Thương như bị sét đánh ngang tai.

“Trong nhà không có ai dùng cái này đi? Trước khi tôi đi công tác, chỗ này cũng không có cái này đi? Xin hỏi, Thích Thiếu Thương tiên sinh thân mến của tôi, nó làm sao mà có?”

Thanh âm Cổ Tích Triều lạnh như băng, như mưa đá gọi xuống người Thích Thiếu Thương, sau đó hóa thành mồ hôi lạnh, chảy ròng ròng ướt hết một thân.

Trên vỏ chăn, một dấu son môi màu đỏ rõ ràng, lẳng lẳng nhìn, mưa giông gió giặt trước cơn bão...

===== rồi rồi rồi, ta là ta vui sướng khi người gặp họa a=====

Dưới ánh đèn nhạt nhạt, một chiếc vỏ chăn minh chứng cho tội ác, một tiểu Thích ủy khuất, một tiểu Cổ phần nộ âm âm.

“Nói, mấy ngày nay, nữ nhân nào tới?”

Ngữ khí của tiểu Cổ rất có vẻ hướng dẫn từng bước, nhưng mà hoàn toàn có thể hiểu được: thẳng thắn khai ra, chết; kháng cự, càng chết.

Tiểu Thích hai mắt rưng rưng, đối với việc phát sinh này hoàn toàn không có ấn tượng. Đưa từng ngón tay ra đếm, “Hong Lệ đã tới, khóc lóc kể lể với anh chuyện tiểu Yêu đi câu lạc bộ đêm uống rượu. Hong Bào cũng tới, nói em bảo cô ấy đến lấy văn kiện. Lục Hà tới tìm em đi hát, em không có nhà, cô ấy còn thái cho anh một cước rồi mới về; bác gái ở cư ủy hội cũng tới thu phí vệ sinh, em xem tiểu khu của chúng ta vệ sinh kém như vậy, bác ấy thế mà không biết xấu hổ còn thu phí vệ sinh cao như thế...” Oán giận lạc đề dưới ánh mắt sắc bén của người nào đó lập tức nuốt trở lại, “Không có, trừ bỏ mấy người này, không còn ai đến nữa. Lại nói khi họ đến đây, nhiều lắm cũng chỉ ngồi ở phòng khách một chút, căn bản không có vào phòng ngủ...”

“Như vậy, anh chính là cùng một cô gái ôm chăn ra ngoài lăn lộn?”

Cố Tích Triều linh quang chợt lóe! Bọn họ cũng không phải lần nào cũng trong phòng ngủ... A phi phi, sao lại nghĩ đến chuyện đó chứ! Cố Tích Triều vội xua ngay mấy cái suy nghĩ loạn thất bát tao trong đầu này.

“Oan uổng a đại nhân!” Tích Triều sao có thể hoài nghi sự trung trinh của hần chứ... t_t Thích Thiệu Thương đến tâm muốn chết cũng có luôn rồi này. Nhưng thực sự là chính hần cũng không rõ rốt cuộc sao lại thế này, dấu son môi đến tột cùng là như thế nào mà xuất hiện ở đây... Yêu quái chăng?

“Tích Triều, em nói xem liệu trong phòng có thể có quỷ hay không?”

Cố Tích Triều không chút nghĩ ngợi, lập tức đem quyển tạp chí dày nhất đã chuẩn bị sẵn đập lên đầu Thích Thiệu Thương, “Anh còn tiếp tục nói bậy, tối nay không cần ngủ giường nữa đâu!”

Nước mắt của Thích Thiệu Thương a, rốt cuộc cũng bị tai họa bất ngờ này bức ra... Hần rất muốn hát: tiểu a tiểu a tiểu bạch ~ nguyên lai cả người đều là miệng cũng nói không minh bạch nổi sao lại có chuyện như vậy, nguyên lai nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch oan uổng là cảm giác này!

Đột nhiên điện thoại vang lên.

Cố Tích Triều lạnh lùng ra lệnh, “Tiếp tục nghĩ cho tôi”, sau đó chính mình nhấc điện thoại lên nghe, “Xin chào, ai vậy?”

“Cố đại ca, đại ca có nhà không?” Là Nguyễn Minh Chính.

“Anh ấy... có ở nhà, bắt quá hiện tại bề bọn nhiều việc”, Cố Tích Triều tiếp tục nói dối mặt không biến sắc, “Tìm anh ấy có chuyện gì? Nói với tôi không được sao?”

“A, chính là lần trước Thích đại ca nói trời lại lạnh rồi, môi mỗi ngày đều nứt ra, em cho đại ca một thỏi son dưỡng môi, muốn hỏi chút xem hiệu quả tốt không. Nếu tốt, em cũng mua cho bạn trai một thỏi”.

!!!

Thích Thiệu Thương đang dựng thẳng lỗ tai nghe lén, vừa nghe được câu này lập tức chạy tới, “Hong Bào!”

Nguyễn Minh Chính bị làm cho phát hoảng rồi, “Đại ca, anh không phải đang bận sao...”

“Bị cô hại chết!” Thích Thiệu Thương rốt cục cũng có chút ấn tượng rồi.

Ngày đó Nguyễn Minh Chính đến đây lấy văn kiện, hần nói chuyện phiếm với nàng vài câu. Nói đến thời tiết gần đây không tốt, môi sắp đông lạnh đến nơi rồi, Nguyễn Minh Chính liền lấy từ trong túi xách ra một thỏi son dưỡng môi, nói là mua cho bạn trai, không biết hiệu quả thế nào, nên trước hết cứ để hần dùng thử đã. Còn nói cái gì mà buổi tối trước khi đi ngủ nhất định phải dùng, hiệu quả mới tốt nhất được. Nhất định là buổi tối không cẩn thận để lại dấu vết trên vỏ chăn rồi.

“Nhà cô mua cho bạn trai, sao lại mua màu hồng thế này a!” Buổi tối tắt đèn ngủ, hần mới nhớ tới lời Nguyễn Minh Chính dặn, sờ soạng thoa lên môi, không nghĩ tới... trượt chân một phát! Thành thiên cổ hận!

Ngữ khí Nguyễn Minh Chính có chút bất ngờ, “Có màu à? Em đã cố ý chọn loại không màu rồi mà nhỉ...” Xem ra hiệu quả không tốt lắm, bằng không sao đại ca lại phẫn nộ như thế a... Quên đi, vẫn là không mua tốt nhất. Nguyễn Minh Chính không cần nghĩ ngợi, lập tức nói câu, “Không tốt, khỏi dùng!” Quyết đoán cúp điện thoại.

“Đô... đô...đô...” Nghe tiếng điện thoại ở đầu kia, tuyệt kỹ biến sắc mặt của Thích Thiệu Thương lại lần nữa được mang ra trình diễn, nhào đến ôm Cố Tích Triều ngã sấp trên giường, “Tích Triều, em biết rồi chứ? Anh vô tội mà”.

Trách lầm anh ấy? Cố Tích Triều có chút quẫn. Vốn nghĩ trở về ăn một bữa cơm thật vui vẻ với Thích Thiệu Thương, hiện tại vì nghi hoặc của mình lại biến thành cục diện như vậy, Cố Tích Triều bắt đầu thấy mặt nóng như lửa đốt rồi đấy!

“Vô tội cái quỷ! Nếu anh nhanh một chút đem vỏ gối đi giặt sạch, sẽ xảy ra chuyện này hay sao? Đứng lên, em đi nấu cơm”. Cậu đứng dậy vội vàng luống cuống đi ra phòng bếp, trên đường thiếu chút nữa vấp vào chân mình té sấp.

Oan tình đã được rửa sạch, tâm tình Thích Thiếu Thương phi thường tốt, hướng về phía phòng bếp la lên, “Tích Triều, buổi chiều anh mua cá, không cần làm túy ngư đâu. Anh thấy hôm nay trong nhà rất nhiều giấm, làm món cá giấm đường đi

~”

Cố Tích Triều cố gắng nắm chặt đôi đũa trong tay, tự thôi miên chính mình: “Lần này là mình sai, là mình sai, tha cho anh, tha cho anh,...”

Ngày hôm sau, trong chiếc máy giặt, chiếc vỏ chăn dây dưa không rõ với cái sàng đan mới giặt cách đây không lâu (tại sao lại phải giặt sàng đan thì... hừm... bởi vì qua một đêm nó mới có thêm mấy dấu vết rất là khả nghi đó mà). Ngoài hương vị của Cố Tích Triều, còn có những thứ hương vị khác nữa. Liệu có vị giấm hay không đây? Ha ha.

23. Chương 23: Phiên Ngoại 3: Buổi Tối Ở Chung Đầu Tiên

Không phải là muốn thảo luận xem tối nay Thích Thiếu Thương sẽ ngủ chỗ nào sao? Vì cái gì tình huống hiện tại lại trở thành chính mình bị một nụ hôn nóng rực khiến cho vô pháp tự hỏi đầu? Cố Tích Triều sau khi tìm đập loạn nhịp hơn 10 giây, rốt cuộc cũng có thể đẩy Thích Thiếu Thương ra.

“Anh anh anh anh anh... anh làm cái gì đấy!”

Trên môi bị người nào đó cắn có chút đau, có chút tê dại, hơi nóng, hoảng hốt... nói chung là không cách nào hình dung được. Dùng cả tay lẫn chân để đẩy, Cố Tích Triều lại quên mất sơ pha vốn không phải Vạn Lý Trường Thành, tức là không thể lui về sau đến vô tận, nên thiếu chút nữa đã ngã ngửa trên mặt đất rồi.

Thích Thiếu Thương tay lạnh mắt lệ, thân thủ đem cậu túm lại, “Anh vẫn đang cùng em thương lượng a~” có lẽ thương lượng một chút thì đã có thể thương lượng tới trên giường Tích Triều rồi, vấn đề cứ như vậy sẽ được giải quyết viên mãn!!!

“Thương thương thương lượng cái gì”, Cố Tích Triều then quá hóa giận, mà một khi đã giận, sẽ nói lấp, “Trước khi anh dọn vào, em đã đem phòng dành cho khách dọn xong rồi, anh ngủ ở đó đi”.

Đem cậu ôm vào lòng ngực, Thích Thiếu Thương lên án, “Anh thấy cái phòng kia a, Tích Triều, hướng giường không đúng, xung với hướng bát tự* của anh”.

*tám chữ – giờ ngày tháng năm sinh viết theo Thiên can và Địa chi, là một cách xem số mệnh của Trung quốc. Người mê tín cho rằng giờ, ngày, tháng, năm con người được sinh ra đều bị Thiên can Địa chi chi phối. Mỗi giờ, ngày, tháng, năm sinh ấy được thay bằng hai chữ, tổng cộng là tám. Dựa vào tám chữ ấy, ta có thể suy đoán ra vận mệnh của một con người. Theo phong tục cũ, từ khi đính hôn, hai bên nhà trai và nhà gái phải trao đổi “Bát tự thiếp” cho nhau, còn gọi là “canh thiếp” hay “bát tự”

Hướng? Bát tự? Cố Tích Triều một đầu hắc tuyến, “Anh đã xem qua, vì sao không nói sớm?”

Nói sớm? Cái cơ này anh vừa mới nghĩ ra thôi mà. Thích Thiếu Thương trong lòng rất buồn cười, nhưng ngoài mặt lại vô cùng buồn rầu, “Chuyển nhà khá vội, rất nhiều việc phải làm, nên anh quên nói. Tích Triều, em ngàn vạn lần không được để anh ngủ ở đó, sẽ gặp ác mộng đấy. Gặp ác mộng, ngày hôm sau tinh thần sẽ không tốt. Tinh thần không tốt, đi đường dễ xảy ra chuyện. Xảy ra chuyện...”

“Được rồi, không cần nói nữa. Em, em ngay bây giờ sẽ đi chuyển giường cho hợp với hướng bát tự của anh”.

Cố Tích Triều thấy thái dương của mình giật giật. Tuy rằng nghe ra được Thích Thiếu Thương đang chơi xấu, nhưng xét thấy hẳn bị thương cũng một phần là do mình mà ra, nên cậu tuyệt đối sẽ không để một lần nữa xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Giữ chặt Cổ Tích Triều đang muốn đứng lên đi đến phòng dành cho khách, Thích Thiều Thương chỉ chỉ tay, “Tích Triều, em xem”. Cổ Tích Triều quay đầu nhìn theo hướng hắt chỉ, là chiếc đồng hồ treo tường, “11h30’, “Em nên đi ngủ!”

Nguyên lai đã trễ thế này sao? Cổ Tích Triều không khỏi kỳ quái, như thế nào ở bên cạnh người này, thời gian lại trôi qua nhanh đến vậy...

“Em lo lắng cho anh, anh rất hiểu. Bất quá anh không thể để vì mình mà khiến em trễ thế này vẫn chưa được nghỉ ngơi... Quên đi, cứ để cho ác mộng mãnh liệt hơn chút nữa cũng không sao, chỉ hy vọng lúc ấy em có thể tới đánh thức anh là được rồi...” Nói xong, buông tay Cổ Tích Triều, đứng lên, hướng phòng khách thông thả chậm rề rề bước những bước đầu tiên.

Phía sau truyền đến thanh âm rầu rĩ, khiến Thích Thiều Thương không khỏi cười títt mắt, “...Chỉ hôm nay thôi, ngày mai anh ngoan ngoãn đem giường xoay hảo đi!”

Thích Thiều Thương hỏa tốc đem chăn đệm buổi chiều đặt trong phòng khách chuyển tới phòng ngủ của Cổ Tích Triều.

“Tích Triều, em đừng khấn trương...”

“Em không có khấn trương!”

“Em đang phát run...”

“Nói bậy! Em không có phát run... em đây là đang run rẩy!”

>0< tích=“” triều=“” em=“” thực=“” sự=“” là=“” rất=“” đáng=“”>

Đem Cổ Tích Triều cả chắn lẫn người ôm vào trong lòng ngực, Thích Thiều Thương một chút một chút vỗ nhẹ, “Anh cái gì cũng không làm, chúng ta chỉ đắp chăn bông, trong sáng nói chuyện phiếm được không?”

Này đúng là một đứa nhỏ mà! Hắn cảm thấy Cổ Tích Triều dưới sự trấn an của hắn, thân thể cứng ngắc cũng dần dần thả lỏng, hô hấp bắt đầu vững vàng.

“Tán gẫu cái gì...” Cổ Tích Triều hỏi.

“Àn, tâm sự xem sáng ngày mai em muốn ăn gì?”

“Bánh bao rau ngoài chợ...”

“Em ăn vẫn không chán a! Mai anh đi mua...”

“Em muốn ăn ba cái...”

“Hảo...”

Thân thể dần dần ấm. Lời nói dần dần trở nên mơ hồ. Đêm, dần dần sâu...

Cuộc sống ở chung tới đầu tiên, cứ thế bình tĩnh vượt qua...

Các người sẽ không muốn kiếm gạch đá linh tinh gì đó ném tác giả đây chứ???

Đúng rồi, còn chuyện Thích Thiều Thương ngày hôm sau rốt cuộc có đem giường trong phòng cho khách đổi hướng hay không, thì hoàn toàn có thể đoán được a ~ Thích Thiều Thương ngày hôm sau bề bộn nhiều việc, không có thời gian đi làm cái việc nhỏ nhặt này. Ngày thứ ba? Hắn vẫn bề bộn nhiều việc như cũ. Ngày thứ tư... Dù sao hắn vẫn luôn bề bộn nhiều việc như vậy rồi, bỏ qua đi!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-lo-huu-nhi-chi-xe-dap-tinh-yeu>